

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 56 • 15 Mayıs '99 • 5 DM

Sermayenin yeni saldırı hükümeti geliyor:

**Dışarıda ABD-NATO,
içeride IMF-TÜSİAD-MGK
politikaları
uygulanacak!**

**Saldırıları boşa çıkartmak için
mücadele saflarını örelim**

İÇİNDEKİLER

İMF-TÜSİAD hükümeti geliyor.	4
Sınıfa yeni saldırı hazırlığı ve sınıf hareketi.	5
Tuzla deri işçisi direniyor	7
1 Mayıs:	
Geçici başarının gitledikleri	12-13
Emperyalizm ve Balkanlar'da emperyalist savaş (Orta Sayfa).	14-17
Gençlik hareketi	18-19
Emperyalistler çıkmazda debeleniyorlar	20-21
Bir yolcunun cumhurbaşkanına mektubu.	22-23
Tutarsızlıklar zinciri ve ciddiye bunalımı	24-25

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:56 • 15 Mayıs 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınbaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL
Yurt dışı 200 DM Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Ne saldırı ve zulüm, ne de azgın terör engelleyebilir:

Sömürü düzeniniz yıkılmaya mahkum bizse yıkmaya mecburuz!

Gazetemiz uzun bir süredir 32 sayfa olarak çıkıyor. Bu bir tercihten ziyade elimizdeki malzemenin çokluğunun yarattığı bir zorunlu genişleme. Fakat biz bundan böyle çok sıkışık durumlar dışında gazetemizi 28 sayfada sabitlemek istiyoruz. Böyle olunca, yine malzemenin çokluğundan dolayı TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri'ne ilişkin dizi yazımıza bu sayı yer veremiyoruz. Okurlarımızın durumu anlayışla karşılayacağını umuyoruz.

Seçim tahkimatı peşinden sistem, yeni saldırı hükümetinin kurulmasını dahi beklemeden saldırılarına hız vermiş bulunuyor.

1 Mayıs saldırısını yeni saldırılar izlemekte. Sınıfın kararlı bir direniş mevzisi, Tuzla Deri işçileri, hafta başında yeni bir saldırıyla daha karşılaştı. Her zamanki gibi bunu da göğüsledi ve püskürttü. Ne var ki bu hep böyle süremez. Ne kadar kararlı direnirse dirensin, yalnızlaşmış, sınıf dayanışmasından mahrum bırakılmış bir mevziyi korumak kolay değildir. Kaldı ki Tuzla deri işçilerinin savunduğu örgütlenme hakkı yerel değil sınıfsal bir talebimizdir. Dolayısıyla bu hakkı korumak ortak çıkarımız gereği ve hepimizin görevidir. Saldırıları karşısında Tuzla deri işçisi kardeşlerimiz yalnız bırakılmamalı, en geniş dayanışmanın örgütlenmesi için çaba

gösterilmelidir.

Sistemin sendikal mevzilerimize yönelik yeni saldırı odağı ve bu vesileyle yeni bir direniş mevzimiz de Kartal Belediyesi'nde işten atılan kardeşlerimizin başlattığı direniştir. Tuzla, Karyapsan ve sermayenin kolluk güçlerinin azgın saldırılarla dağıtmaya çalıştığı Swissecard direnişleriyle dayanışmanın yükseltilmesi, başta sınıf devrimcileri olmak üzere, tüm bilinçli-öncü işçilerin göstereceği çabaya

bağlıdır. Bu sıfatlar da zaten böyle çabalarla hakedilebilecektir.

Devrimci hareket, her zamanki gibi sistemin kapsamlı saldırılarının ana hedeflerinden biri olmayı sürdürüyor. Geçen hafta sonunda Adana temsilcilliğimize yönelik saldırıda 7 kişi gözaltına alınarak 5 gün süren işkenceli sorgulardan geçirildi.

Bu, sermayenin ilk saldırısı değildi, sonuncu da olmayacak. Ama artık düzenin bekçileri kabul etmeli ki, saldırılarıyla işçi sınıfının mücadele bayrağını elimizden düşüremeyecekler.

Ne yaparlarsa yapsınlar, çürüyen düzenlerini yıkmamızı engelleyemeyecekler. Çünkü bu sömürü düzeni yıkılmaya mahkum, bizse yıkmaya mecburuz.

30. sayısı çıktı...

Ekim Gençliği

Soruşturma ve hukuk terörüne,
YÖK'ün saltanatına son verelim!

Kuşatmayı kırmak için
görev başına!

Kahrolsun emperyalist haydutluk!

NATO'ya hayır!

Ekim Gençliği

Türkiye:

Emperyalizmin bölgedeki saldırı üssü

Seçimler Fazilet Partisi'ni bir parça geri plana düşürerek, dikkatleri ve tartışmaları seçimlerde sağladığı başarıdan dolayı MHP'nin üzerinde toplamıştı. Düzen propagandası MHP şahsında odaklaşan bu yeni gündemi, bu tescilli faşist suç çetesini aklamanın, ona kendisinin bile kabul etmediği bir yeni imaj kazandırmanın, böylece onu ABD ve işbirlikçi burjuvazinin tercihi olan yeni hükümet ortaklığına hazırlamanın bir olanağı olarak kullandı. Fakat çok geçmeden "Merve olayı" ve onu izleyen Malatya olayları, toplumu yönetenlerin yeniden irtica sorununu toplumun gündemine oturtmaları için bulunmaz bir fırsat oldu. Şimdi Türkiye bir kez daha laiklik ve şeriat eksenli bir tartışmanın ve kutuplaşmanın içine çekilmiş durumda.

"Merve'nin türbanı"nın çelişik etkileri

Fazilet Partisi tarafından temsil edilen dinsel gericiğin meclis üzerinden bir ortaçağ simgesi olan türbanı meşrulaştırma girişimi, bunu Malatya'da izleyen gerici Cuma gösterileri, elbette politik önemi küçümsenir olaylar değil. Fakat aynı olayların şu birkaç günlük kısa süre içerisinde de gösterdiği gibi, bugünün Türkiye'sinde irtica, yapmaya çalıştığı hamlelerle mevzi ele geçirecek güç ve yetenekten yoksundur. Dinsel gerici kimliği meşrulaştırmak üzerinden yaptığı çıkışlar çabucak ayağına dolanmaktadır. Dolayısıyla son gelişmelerin önemli noktası bu değildir. Burada asıl önemli olan nokta, Fazilet Partisi'nin bu tür çıkışlarının devlet partisi orduya bir kez daha toplumsal muhalefeti şaşırtmak için sağladığı fırsatlardır. Şimdi bir kez daha, bir kısmı toplumsal muhalefet örgütleri olan dizi dizi kuruluşlar, çok çeşitli çevreler, "irticaya karşı" ordunun 28 Şubat bayrağı altında toplanıyorlar. Seçimlerin MHP'yi belirgin biçimde öne çıkarması, her dönem ordu denetiminde ve güdümünde olmuş bu parti üzerinden ilerici kitleleri ve toplumsal muhalefeti MGK çizgisinden uzaklaştırma potansiyeli taşıyordu. Önplana çıkarılmaya çalışılan irtica-laiklik eksenini üzerinden bu potansiyel gelişme bloke edilmeye çalışılıyor, ve öyle anlaşıyor ki, her türlü olanak ve fırsat kullanarak bundan sonra da bu böyle yapılmaya çalışılacak.

Gelgelelim, bu fırsat ve olanakların rejim için büyük sıkıntılar oluşturan çelişkili boyutları da var. Siyasi partilerin tutumu üzerinden bakıldığında, meclisin dörtte üçü gerçekte türban yanlısıdır. Ve Fazilet Partisi'nden sonraki en türbancı, dolayısıyla irtica-tarikat yanlısı parti de bizzat faşist MHP'nin kendisidir. MHP'nin seçmen tabanı Fazilet Partisi'nin tabanı ile kesişmekte, çoğu durumda örtüşmektedir. Nitekim Fazilet Partisi türbanla çıkış yaparak, gerçekte aynı zamanda, başta MHP olmak üzere tabanı geleneksel değerlere bağlı kitlelerden oluşan öteki partileri de açmazı almayı denemiştir. Sonuç olarak bunda başarısız olduğu da söylenemez. Fazilet Partisi'nin türban çıkışı, bu sorun üzerinden MHP bünyesini etkilemiş ve daha şimdiden ABD'nin ve sermayenin tercihi olan DSP-MHP ortaklığına hiç de önemsiz olmayan pürüzler çıkarmıştır. Meclisin mevcut yapısı, ordunun irticaya karşı uyguladığı çizgiye sürekli olarak ve geçmiş meclis dönemiyle kıyaslanmayacak kadar çok sorun çıkaracaktır. Bu istikrarsızlık etkenine seçim sonuçlarına ilişkin değerlendirmelerimizde işaret etmiştik.

"Merve'nin türbanı" ile örtülmeye çalışılan hayati gelişmeler

Fakat gizli Amerikan vatandaşı "Merve"

üzerinden gelişen bu olaylar, asıl olarak işçi sınıfının, emekçilerin ve kardeş bölge halklarının çıkarlarını hayati biçimde ilgilendiren iki temel gelişmenin tartışma gündeminin kıyısına, ya da tümüyle dışına itilmesine vesile olmuştur.

Bunlardan ilki, herşeye rağmen bir parça ilgi ve tartışma konusu olmayı sürdüren yeni hükümetin kuruluşudur. ABD emperyalizmi ve işbirlikçi burjuvazi, DSP-MHP eksenli bir koalisyon oluşumu yoluyla, son yılların içte ve dışta en saldırgan politikalarını uygulamaya geçirecek bir hükümeti hazırlıyorlar. Fakat tüm bu hazırlıkların gerçek içeriği, pazarlıklar, hükümet protokolleri kitlelerden özenle gizleniyor. İşçi sınıfı ve emekçiler, kendi iktisadi, sosyal ve siyasal yaşamlarını doğrudan ilgilendiren bu hazırlık ve girişimler hakkında bir bilgi alamadıkları gibi, sorunun farkında bile olamıyorlar. "Merve" türü olaylar işte tam da bunu gizlemeye ve gözden kaçırmaya yarıyor. İşçiler ve emekçiler, siyasal özgürlükleri, Kürdistan'da sürmekte olan kirli savaşı, hayatı kendileri için daha da çekilmez kılacak olan yeni İMF paketlerini, yeni zam dalgalarını, sosyal güvenlik kazanımlarına yönelik olarak hazırlanan saldırıları tartışacaklarına, bu saldırıları göğüsleyecek mücadelelere hazırlanacaklarına, "Merve"yi tartışmak durumunda bırakılıyorlar, bu saptırılmış gündemlerle sersemletilip uyutuluyorlar. Sendikaların tepesindeki sermaye uşakları, kitle örgütlerinin sözde ilerici yöneticileri, işçi sınıfının ve emekçilerin gündemine bu gerçek sorunları sokmak yerine, tersine, burjuvazinin ve onun gerçek yönetici gücü olarak ordunun manevralarına "laiklik" adına omuz veriyorlar.

İncirlik'ten sonra Batı Anadolu ve Trakya'daki üssler de emperyalist saldırganlığın hizmetinde

İşin bu kısmı içte olup bitenlerle ilgilidir. Daha bir de dış politika cephesi, Türkiye'yi çevreleyen coğrafyada olup bitenler, bu olup bitenlerin bölge halkları için anlamı ve Türk burjuvazisinin bu olup bitenler içerisindeki uşakça ve alçakça rolü var. Geçen yılın sonundan beri kardeş Irak halkı ABD ve İngiliz emperyalizminin İncirlik'ten kaldırdığı uçaklarla sistemati olarak bombalanıyor. İşbirlikçi burjuvazinin egemenliğindeki bir Türkiye'nin Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin bir ileri karakolu, bir bölge üssü olduğu, Körfez Savaşı'ndan beri yaşanan sıcak olaylarla bir kez daha çarpıcı bir biçimde görülmüştür. Özellikle son altı ayda, bu saldırı üssü konumunda her türlü sınır aşmıştır. Düşününüz ki, ABD emperyalizmi Irak'a karşı İncirlik Üssü'nü tam da Ecevit'in hükümet ortaklığı, ardından başbakanlığı döneminde gönüllü birlik olarak kullanmaya başlamıştır. Bu olgu, Türkiye'de "milliyetçi" ve "ulusal çıkarlar" savunucusu görünenlerin, bu konuda yıllarca en aldatıcı bir demagoji ile yığınların karşısına çıkanların bile has Amerikan uşakları olduğuna, daha açıklayıcı bir ifadeyle, ancak ABD emperyalizminin Türkiye'deki ve bölgedeki çıkarlarına tam sadakat gösterdikleri bir durumda hükümet edebileceklerine bir göstergedir.

Yıllardır Ortadoğu'da Irak'ın üzerine barbarca çullananlar, iki aydan beridir aynı şeyi bu kez Balkanlar'da Yugoslavya üzerinden yapıyorlar. Emperyalizmin ve NATO'nun Balkan halklarına yönelttiği bu alçakça ve canice saldırı, başından itibaren Türk burjuvazisi ve hükümetinden tam destek alıyor. Tam destek almanın ötesinde, Türkiye bu

saldırıya bir takım hava ve deniz güçleriyle katılıyor. Ve şimdi, tam da toplumun "Merve" tartışmalarıyla meşgul ediliyor oyalandığı bir sırada, Türkiye'nin Batı Anadolu ve Trakya'daki askeri hava alanlarının ABD emperyalizminin ve NATO'nun hizmetine açılması sözkonusu. Bundan böyle savaş makinası NATO'nun Balkan halklarının üzerine ölüm ve yıkım kusan uçakları aynı zamanda bu üsslerden havalanacaklardır. Birkaç gündür başbakan, Genelkurmay Başkanlığı ve Dışişleri Bakanlığı ağzından yapılan açıklamalarla, Türkiye'nin batıdaki askeri hava alanlarının, emperyalist saldırı savaşı için ABD emperyalizminin ve NATO'nun emrine amade olduğu ifade edilmektedir.

Eski "milliyetçi", yeni Amerikancı Ecevit, onun konuşma ve açıklamalarıyla bir ABD ajanını aklamak getiren dışişleri bakanı, Bandırma, Balıkesir ve Trakya'daki askeri üsslerin, Yugoslavya'ya karşı sürdürülen barbarca savaş için ABD'nin ve NATO'nun hizmetine verilmesini, Türkiye'nin NATO üyesi olmasının otomatik bir gereği olarak sunuyorlar. Böylece, devletin uluslararası antlaşmalarla altına girmiş olduğu yükümlülüklerin gereklerine uygun hareket ettiklerini anlatmaya çalışıyorlar. Fakat Ege'nin öte yakasında ve Yugoslavya'nın hemen bitişiğindeki Yunanistan'ın tutumu, bu açıklamaların sahteliğini ve ikiyüzlülüğünü açıkça gözler önüne seriyor. Kendisi de bir NATO üyesi olan Yunanistan, NATO saldırılarına katılmadığı gibi, saldırı savaşının derhal durdurulmasını talep ediyor. Yugoslavya bitişik topraklarında, emperyalizme saldırılar için üsslerini açmak bir yana, hava sahasını bile açmayı reddediyor. Öyle ki, NATO üyesi olmayan Bulgaristan'ın hava sahası olmasa, Türkiye'den havalanacak ABD ve NATO uçaklarına Yugoslavya'ya ulaşacak yol bulamayacaklar. Bu gerçek, Ecevit'in, onunla birlikte tüm sermaye hükümetlerinin, irticaya karşı "ilericilik" taslayan Amerikancı generallerin, tüm bu güçlerin gerisindeki sınıf olarak Türk burjuvazisinin, ABD emperyalizminin gönüllü uşakları olduğuna bir göstergedir.

Yineliyoruz, işbirlikçi burjuvazinin hakimiyetindeki bir Türkiye, kendisini çevreleyen coğrafyadaki tüm halklara karşı ABD emperyalizminin bir ileri karakolu, bir saldırı üssüdür. Bunu dün güneyden, İncirlik Üssü'nün simgelediği alandan, Ortadoğu halklarına karşı gösteriyorlardı. Bugün bunu Batı Anadolu ve Trakya üzerinden Balkan halklarına karşı gösteriyorlar. Hiç kuşku duyulmasın, yarın aynı şeyi doğudan İran, Kafkasya ve iç Asya halklarına karşı, kuzeyden Ukrayna ve Rusya halklarına karşı göstereceklerdir.

"Merve'nin türbanı", işte bu güncel ve hayati gerçekleri gizliyor. İçerde kendi halkına karşı İMF'nin saldırı politikalarını hayata geçirenler, dışarda aynı şeyi Türkiye'yi çevreleyen mazlum halklara karşı ABD'nin saldırı politikalarını hayata geçirerek yapıyorlar.

Komünistlerin ve devrimcilerin önünde, kendisi de ABD çıkarlarına hizmet edeceğine dair yemin etmiş bulunan "Merve"nin türbanı tartışmasıyla işçi sınıfı ve emekçilerden gizlenmeye çalışılan ne varsa, onu gündeme sokmak, buna ilişkin devrimci politikalar etrafında işçi sınıfı ve emekçileri birleştirmek ve örgütlemek görevi durmaktadır.

Kızıl Bayrak

İMF-TÜSİAD hükümeti geliyor

Saldırıları boşa çıkartmak için mücadeleleye!

Saldırı programı önden saptandı, seçimlerle uygulayıcı belirlenmiş oldu

Burjuvazi, yeni hükümeti kurma hazırlıklarını sürdürüyor. Daha seçimler yapılmadan, kurulacak yeni hükümetin programı belirlendi. Bu program, hükümeti kuracak partilerden bağımsız olarak, emperyalizm ve işbirlikçi teknelci burjuvazi tarafından kendi çıkarları ve dönemsel ihtiyaçları çerçevesinde oluşturuldu. Bunun İMF paketlerini hayata geçirecek bir saldırı programı olacağını söylemek ise, bilineni tekrarlamak oluyor.

Nitekim henüz seçimler yapılmadan önce, dönemin ekonomiden sorumlu bakanı DSP'li Hikmet Uluğbay ABD'ye giderek, "gerekli" çevrelere İMF programlarını eksiksiz uygulayacaklarına dair güvence vermişti. Seçimlerden hemen sonra ise, bu kez DSP'li enerji bakanı Ziya Aktaş ABD'ye giderek, uluslararası tahkimin uygulanmasına dair partisi adına söz verdi.

Düzen partileri İMF paketlerini uygulayacaklarına dair ABD ve İMF temsilcilerine güvence vermek için adeta birbirleriyle yarışıyorlar. Bunlardan biri de hükümet ortağı olmaya aday faşist MHP'dir. Bu parti, özelleştirmelerin başarıyla uygulanması için 1 yıl içinde hukuksal düzenlemelerin yapılması gerektiğini, bunun özelleştirmeler sonrasında yaşanan ve bu uygulamayı gölgeleyen sıkıntıların giderilmesinin gerekli olduğunu belirtiyor. Bu bile MHP'nin ne denli kararlı ve "tutarlı" bir özelleştirmeci parti olduğunu göstermeye yeter.

Ekonomik Sosyal Konsey yine iş başında

Aynı dönemde, uygulanacak saldırı politikalarının en önemli ayaklarından biri olan Ekonomik Sosyal Konsey de harekete geçirildi. "Sosyal güvenlik

reformu" adı altında sosyal kazanımlara yöneltilen kapsamlı saldırılarına, ESK'nın oluşturduğu komisyonlar tarafından son hali verilmiş durumda. Buna göre, SSK bölünerek, sağlık sigortası ve yaşlılık sigortası işlerini yürütecek iki kurum haline getirilecek. PTT, TEK gibi kurumların özelleştirilmesinde de bu bölme yönteminin kullanıldığı, satışların ancak böyle gerçekleştirilebildiği biliniyor. İlk etapta uygulanacak saldırı ile emeklilik yaşı yükseltilerek, mezarda emeklilik dayatılacak. Ardından SSK hastaneleri sermayedarlara peşkeş çekilecek, SSK işçi ve emeklileri özel polikliniklerin ve hastanelerin insafına terkedilecek.

Toplumsal muhalefeti yedekleme operasyonu

Saldırının ikinci ayağını ise, toplumsal muhalefetin kontrol altına alınması oluşturuyor. Sermaye devletinin bu geleneksel politikası güncel politik gelişmelere uygun olarak yeniden biçimlendirilmektedir. Refah Partisi'nin yaşadığı yükseliş üzerinden 28 Şubat ile birlikte nasıl ki, laiklik-şariat çatışması ekseninde toplumsal muhalefet yedeklenmişse, benzer bir başka gelişmenin önü şimdiden sermaye düzeni ve onun medyası tarafından açılmak isteniyor. İrkçi-faşist milliyetçiliğin yükselişine karşı ortaya çıkabilecek tepkiler şimdiden düzen kanallarına akıtılmak isteniyor. Anayasa Mahkemesi Başkanı Sezer'in bir takım açıklamalarını burjuva medyanın günlerce ağzına dolmasını bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor.

Sezer'in bazı demokratik reform taleplerini gündeme getirmesi, burjuva medyanın en gerici kesimleri tarafından bile desteklendi. Medya bombardımanı, düzenin dolaylı destekçiliğini yapan kitle örgütleri ve reformistlere kadar geniş bir kesimin alkışlan eşliğinde gerçekleştirildi. Yıllardır faşizme koltuk değnekliği yapan CHP'nin tabanından yükselen "faşizme karşı omuz omuza" sesleri, sosyal reformistler ve sosyal reformizme çark edenler tarafından CHP-ÖDP, hatta HADEP birlikteliğinin zemini olarak gösterilip, bunun üzerine inciler döktürmeye kadar gitti. Tabanından gelen bir takım anti-faşist sesler abartılarak, CHP'nin düzen ve devlet partisi kimliği kolayca unutturulmak istendi. Bütün bu gelişmeler, sosyal-reformizmin ve politik olarak düzenden kopamayan toplumsal muhalefetin kolayca düzene yedeklenebileceğini birkez daha göstermektedir.

"Reform" adı altında sosyal güvenlik kazanımlarının gaspı

Sermaye devleti sosyal güvenlik kurumlarını tasfiye etmek istiyor. Hedef bu kurumları tasfiye edip emperyalizme ve işbirlikçi teknelci sermayeye kaynak aktarmaktır. Bu program İMF-TÜSİAD patentli sosyal vahşet programıdır. Bu program ile, en kötü ve sağlıksız koşullarda

çalışan işçi mezarda emekli edilmek(!) isteniyor. İşçi sınıfının emeğinin, göz nurunun eseri olan SSK, tasfiye edilerek sermayedarlara yem yapılmak isteniyor.

Her türden cihazdan yoksun bırakılan, birçok ilacın bulunmadığı SSK hastanelerine kaynak aktarmak şöyle dursun, SSK'nın sermayedarlardan alması gereken prim alacaklarını bile tahsil etmeyen sermaye devleti, şimdi de SSK hastanelerini, polikliniklerini, istasyonlarını burjuvaziye peşkeş çekmek istiyor.

SSK'nın zarar ettiği yönündeki açıklamalar yalandır. SSK burjuvalardan alacağı olan prim borçlarını tahsil etse, bütün borçlarını ödediği gibi, 20 yeni tam teşekküllü hastane bile açabiliyor. Sermayeye kaynak aktarmak için SSK'nın sağlık istasyonları, poliklinikleri kapatılıyor. SSK şemsiyesi altındaki işçi ve emekçiler, tüccar zihniyetli özel polikliniklere gönderiliyor. SSK kapkaççı özel polikliniklere ve hastanelere milyarlarca lira kaynak aktarıyor. İşte buna soygun denir.

SSK hastanelerine yatırım yapmayarak, onu her türden sağlık personeli ve teknik altyapıdan yoksun bırakan sermaye devleti, hastane eczanelerinde de birçok ilacı bulundurmamakta ve ayrıca ucuz ve kalitesiz ilaçları tercih etmektedir. Bu bile işçi ve emeklinin yaşamına kastetmek demektir. Şimdi de var olan hastaneleri sermayeye peşkeş çekip "paran kadar yaşa"yı işçiye dayatmaktadırlar.

İş güvenliği ve sağlığını güvenceye almanın yolu birleşik militan mücadeleyi yükseltmekten geçiyor

İş güvenliği ve sağlığını güvenceye almak kapitalizmin doğasına aykırıdır. Burjuvalar için esas olan sermayelerine sermaye katmaktır. Onların sefahatı işçi sınıfının sefaletinden geçiyor. Burjuvazi kasalarını işçi sınıfının kanı, teri, ölümü pahasına dolduruyor.

İşçi sınıfının en küçük talebi için bile mücadele etmekten başkaca bir yolu yoktur. "Hak verilmez alınır" şiarı doğrultusunda yükseltilecek militan bir mücadele, burjuvaziye geriletmenin, hakları kazanmanın biricik yoludur.

Yılda iki kez genel sağlık kontrolünden geçmek için;

İşyeri hekimlerinin ve yardımcı personelin tüm işyerlerinde bulunması ve tam gün çalışması için;

Her işyerinde ambulans, ilk yardım ve acil ekiplerin bulundurulması için;

Kaliteli koruyucu ilaç ve malzemenin tüm işyerlerinde bulunması için;

İşyeri hekimlerinin işçi eş ve çocuklarına sağlık hizmeti vermesi için;

İşyerindeki çalışma güvenliğinin sağlanması için; İşçilerin kurduğu komisyonlara yetki verilmesi için;

Tüm bunlar için, işçi sınıfının mücadeleyi yükseltmekten başka yolu yoktur.

Her türden iş kazasının ve hastalıklarının nedeni, sermayenin sömürü düzenidir. Sömürü düzenine karşı mücadele ise her türden saldırının panzehiridir.

Sınıfa yeni saldırı hazırlığı ve sınıf hareketi

Sınıf hareketinin en önemli engeli politik zayıflığı, bir başka deyişle, hareketin parçalı yapısıdır. Sermaye düzeninin işçi sınıfına yönelik saldırılarına karşı birleşik bir direniş hattı örebilmek bu açıdan büyük bir önem taşımaktadır. Sınıfa dönük saldırıların başında ise, özelleştirmeler ve sosyal güvenlik reformu/saldırısı gelmektedir. Bu saldırıları püskürtmek bu açıdan büyük bir önem taşımaktadır. Özelleştirme ve sosyal güvenlik saldırısına karşı örülecek barikatın önemi, aynı zamanda, bu temel üzerinden, sınıfın farklı kesimlerini birleştirme imkanını taşımasından kaynaklanmaktadır. “Mezarda emekliliğe hayır”, “SSK özelleştirilemez”, “Özelleştirmeye hayır” gibi sloganlar, işçi sınıfı tarafından zaten önemli ölçüde kabullenilmiş durumdadır. Görev, bu saldırıların sıradan bir ekonomik saldırı olmadığını, bunu püskürtebilmek için birleşik, dolayısıyla politikleşmiş bir sınıf hareketinin yaratılması olduğu bilincini işlemek, bu ihtiyacı öne çıkarmaktadır.

Sermayenin sosyal reform programı, iş güvenliği ve sağlığına yapılan yeni bir saldırıdır

'99 Mart-Mayıs süreci, kitle hareketindeki durgunluğun egemen olduğu bir süreçti. Mart-Mayıs sürecinde yükselebilecek bir hareketliliği engellemek ve toplumsal muhalefeti sindirmek için sermaye devleti hazırlıklarını yoğunlaştırdı. Fiili sıkıyönetim, Kriz Yönetim Merkezleri'nin yaygınlaştırılması vb. uygulamalarını başlattı. Bu süreçte gerçekleştirilen yoğun saldırılara karşın, bir ölçüde de bunun altında ezilmeden dolayı, eylemlilik süreçleri niteliksel ve niceliksel olarak zayıftı. (Belli özgünlüklerinden dolayı belki bir ölçüde Newroz'u bunun dışında tutabiliriz). Kitle hareketindeki bu durgunluk 1 Mayıs'ta da etkisini gösterdi. Öyle ki, kitle hareketindeki durgunluğu önceden gören sermaye devleti, 18 Nisan seçimlerinde MHP'nin ikinci parti olmasının ilerici demokrat kesimleri üzerinde yarattığı olumsuz etkiyi de hesaba katarak, mitingleri engellemeye ve denetimindeki sendika bürokratlarının bir kesimini alanlardan çekmeye bile cesaret edebildi.

1 Mayıs mitinglerinde görülen zayıflık, bahar aylarında yaşanan durgunluğun doğal bir sonucuydu. Kitle hareketindeki bu durgunluk devrimci hareket üzerinde de etkisini gösterdi. '95-'96'nın devrimci 1 Mayıs'larındaki güçlü devrimci atmosfer bir yana, '97-'98 yıllarındaki asgari devrimci duruş bile sergilenemedi. Birçok devrimci grubun sendikalar ve kitle örgütleriyle alana girmeleri, hiç de 1 Mayıs için belirledikleri doğru ve amaca uygun bir taktik

yönelişle bağlantılı değildir. Tam tersine, kitle hareketindeki durgunluk ve sermaye devletinin gerçekleştirdiği saldırıların yarattığı basıncın ortaya çıkardığı zorunlu bir davranış ve sonuçtu.

Durgunluk içinde işçi sınıfının görece öne çıkışı

Kitle hareketinde yaşanan durgunluğa rağmen, sermayenin sistemli saldırılarının Tuzla Deri, TÜMTİS gibi işçi sınıfının mücadeleci kesimlerinde tepkiyle karşılanması, toplam durgunluk içinde görece olarak ileri bir görünüş yarattı. 1 Mayıs öncesinde silik bir şekilde görülebilen bu tablo, 1 Mayıs mitinglerinde, özellikle İstanbul mitinginde, daha belirgin bir biçimde kendini gösterdi. Kamu çalışanlarının, çeşitli kitle örgütlerinin ve devrimci ve reformist kanatlarıyla sol hareketin niceliksel ve niteliksel güçsüzlüğü söz konusu iken, kimi işçi sendikalarının 1 Mayıs'a nispeten kitlesel katılımı dikkat çekiciydi.

Kitle hareketinin seyri

Kitle hareketindeki mevcut durgunluk, bugün yaşanan gerçekliğin yalnızca bir yanını ifade etmektedir. Diğer yanını ise, kitle hareketinin gelişmesini besleyen/besleyebilecek olan ekonomik ve politik gelişmeler oluşturmaktadır. Önümüzdeki dönemin temel gündemi, kurulacak burjuva hükümetle birlikte başlatılacak olan IMF-TÜSIAD saldırı programıdır. Muhtemel bir DSP-MHP-ANAP hükümetinin temel politikası, tekelleri sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda planlanan saldırıları hayata geçirmek olacaktır. Kimi çevrelerin, MHP'ye karşı CHP'nin militanlaşması gibi çarpık değerlendirmelere kadar varan, yükselen milliyetçilik karşısında gelececek bir anti-faşist hareket beklentileri, tümüyle yanlış değilse de eksiktir. Böyle bir beklentiden daha anlamlı olan, sınıfa karşı saldırılar karşısında yükselecek bir sınıf hareketi beklentisi olabilir ancak. Kuşkusuz, kitle hareketinin zamanlaması, derinliği vb. üzerine değil, ancak olanakları ve olasılıkları üzerine bir değerlendirme yapılabilir. Ancak hepsinden de önemli olan, yükselecek olan muhtemel bir sınıf hareketine dönük olarak gerekli hazırlıkları yapabilmektir.

Sınıf hareketinin ('95 çıkışını dışta tutarsak) '91'den beri; semt emekçilerinin ise, '96'dan beri geri çekilen hareketi sonrasında ilk anlamlı çıkış, metal işçilerinin '98 Eylül'ündeki eylemlilikleri oldu. Birkaç

gün süren bu çıkış, sınıf hareketinin bağrında gizli büyük enerjiyi olduğu kadar, bütün güçsüzlüklerini de ortaya çıkardı. Yaşanan önderlik boşluğundan dolayı metal işçilerinin hareketliliği ileriye sıçrayamadı ve sınıf hareketi için yeni bir çıkış bir ilk ateşleyicisi olamadı. Yine de, bütün kendiliğindenliğine rağmen bu hareketlilik, işçi sınıfının dipte mayalanan öfkesinin gücünü göstermekteydi.

İçinden geçtiğimiz süreçte, çeşitli yerlerde yaşanan fabrika direnişlerine karşın, sınıf hareketinde hala genel bir zayıflık egemendir. Tuzla deri

işçilerinin aylardır sürmekte olan direnişi ile başka bazı belirtiler, bu durgunluğun kırılabilirliğini, yeni bir sınıf hareketliliği döneminin açılabilirliğini göstermektedir. Çok sayıda işyerinde alınan grev kararları ise mücadele açısından ayrı bir potansiyel imkan olarak karşımıza çıkmaktadır. Kristal-İş'in 7 bin, Hava-İş'in 9 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşmede uyuşmazlığa düşerek grev kararı almış olmaları, Mutlu Akü grevi, Harb-İş'e bağlı işyerlerinde uzlaşmazlık aşamasına gelmesi, sürecin nasıl yaşanacağından bağımsız olarak, sınıf hareketi için yeni bir çıkış olanağı taşımaktadır.

Saldırıya karşı birleşik direniş

Sınıf hareketinin en önemli engeli politik zayıflığı, bir başka deyişle, hareketin parçalı yapısıdır. Sermaye düzeninin işçi sınıfına yönelik saldırılarına karşı birleşik bir direniş hattı örebilmek bu açıdan büyük bir önem taşımaktadır. Sınıfa dönük saldırıların başında ise, özelleştirmeler ve sosyal güvenlik reformu/saldırısı gelmektedir. Bu saldırıları püskürtmek bu açıdan büyük bir önem taşımaktadır.

Özelleştirme ve sosyal güvenlik saldırısına karşı örülecek barikatın önemi, aynı zamanda, bu temel üzerinden, sınıfın farklı kesimlerini birleştirme imkanını taşımasından kaynaklanmaktadır. “Mezarda emekliliğe hayır”, “SSK özelleştirilemez”, “Özelleştirmeye hayır” gibi sloganlar, işçi sınıfı tarafından zaten önemli ölçüde kabullenilmiş durumdadır. Görev, bu saldırıların sıradan bir ekonomik saldırı olmadığını, bunu püskürtebilmek için birleşik, dolayısıyla politikleşmiş bir sınıf hareketinin yaratılması olduğu bilincini işlemek, bu ihtiyacı öne çıkarmaktadır.

Saldırının öne çıkarılacak bir diğer yanı ise, IMF'nin programlarının milliyetçi olma iddiasındaki partiler tarafından uygulanacak olmasıdır. Milliyetçilikte mangalda kül bırakmayan MHP, DSP gibi partiler, IMF ve ABD'nin eteğine yüz sürerek, onların politikalarını uygulayacak, gerçekte emperyalizmin uşakları olduklarını, onların sözünden çıkmayacaklarını çok geçmeden göstereceklerdir. Böylelikle gösterişle yürüttükleri demagojik ve aldatıcı milliyetçilik propagandası da çok kısa bir sürede kitleler nezdinde inandırıcılığını yitirecektir.

Önümüzdeki günlerde greve çıkacak olan Harb-İş, Kristal-İş işçilerine bu perspektifle ulaşmak ve farklı kesimlerin hareketliliğini birleştirmek için çalışmak komünistlerin temel bir görevidir.

İstikrar mı, istikrarsızlık mı?

Düzen medyası ortaya çıkan tabloya rağmen seçim sonuçlarını istikrar olanağı olarak sundu. Bu nedenle, MHP'nin değiştiği, artık eskisi gibi olmadığı, bu parti yönetiminin bunu yalanlayan tüm açıklamalarına rağmen, ısrarla vurgulandı. Artık kurulacak güçlü bir hükümetle istikrar sağlanabilecekti. MHP'nin gücü ve FP'nin oy kaybı bunun dayanağıydı. Fakat MHP ile ilgili gerçekler ve başörtüsü sorunu üzerinden gelişen süreç, düzenin temelde ekonomik açmazlarından kaynaklanan istikrarsızlık sorununu çözemeyeceğini gösteriyor.

Siyasal istikrarsızlığa bir çözüm olarak gündeme gelen 18 Nisan seçimleri yapıldı. Seçim pek beklenmeyen bir parlamento bileşimi doğurdu. DSP'nin birinci parti olacağı önden burjuva medyada pompalanıyordu. Fakat faşist MHP'nin seçimden ikinci parti olarak çıkacağı tahmin edilmiyordu.

Düzen medyası ortaya çıkan tabloya rağmen seçim sonuçlarını istikrar olanağı olarak sundu. Bu nedenle, MHP'nin değiştiği, artık eskisi gibi olmadığı, bu parti yönetiminin bunu yalanlayan tüm açıklamalarına rağmen, ısrarla vurgulandı. Artık kurulacak güçlü bir hükümetle istikrar sağlanabilecekti. MHP'nin gücü ve FP'nin oy kaybı bunun dayanağıydı. Fakat MHP ile ilgili gerçekler ve başörtüsü sorunu üzerinden gelişen süreç, düzenin temelde ekonomik açmazlarından kaynaklanan istikrarsızlık sorununu çözemeyeceğini gösteriyor.

RP'nin hükümetten düşürülmesi, kapatılması, FP'nin oy oranının %21'den %15'e düşmesi, tekeli medya kalemleri tarafından "28 Şubat'ın zaferi" olarak lanse edildi. "Halk Refah'a dersini vermişti", artık RP bir tehlike olarak ortadan kalkmıştı, hükümete girme ihtimali yoktu. Tüm bunlara rağmen "laiklik-şariat" ikilemi seçimin üzerinden iki hafta geçmeden yeniden gündeme oturtuldu. Merve Kavakçı'nın türbanla parlamento girişiyi başlayan bu süreci, MGK'nın Yargıtay'daki emirleri Vural Savaş'ın kapatma davası hazırlığı, Malatya'daki şeriatçı gösteriler, İstanbul'daki "sivil örgütler" in laiklik yanlısı basın açıklamaları, Diyarbakır'da toplanan Üniversiteler Arası Kurul'un "şeriata geçit vermeyeceğiz" diyen bildirileri, ve nihayet kuvvet komutanlarının ta Orta Asya ülkelerinden yaptıkları açıklamalar izledi. Öyle anlaşıyor ki, "laiklik-şariat" ikilemi üzerinden toplumu sersemletmek, düzenin vazgeçilmez yöntemlerinden biri olmayı sürdürecektir.

Devlet neden bu tartışmayı şu ya da bu düzeyde sürdürmek istiyor? Birincisi, bu süreç dinsel gericiğin ezilmesini hedefleyen değil, onu dizginleyen, hizaya getiren bir süreç olarak planlanıp uygulanıyor. Bu son derece doğaldır. Çünkü bugün şeriata karşı savaş ilan edenler, islami gericiğin yaşadığı gelişmede en çok payı olanlardır. '80 öncesinde devrimci gelişmeye karşı kullanılan dinsel gericilik, askeri darbe ile devletin resmi ideolojisinin önemli bir bileşeni haline getirildi. Türkçülük yerini Türk-İslam sentezine bıraktı. Okullarda din eğitimi zorunlu hale getirilirken,

CHP'nin komünizme karşı önlem olarak '40'larda kurduğu imam-hatipler mantar gibi çoğaldı. Devlet destekli ve kredili islami vakıflar, yurtlar ve eğitim kurumlarının "hizmet verdiği" öğrenci sayısı 50 bini buluyordu. ABD'de eğitim gören generaller ABD'nin sosyalizme karşı "yeşil kuşak" projesini başarıyla uyguladılar. '80 darbesiyle ezilen devrimci örgütlerin doğurduğu boşluğu islami gericilik doldurdu ve bu bizzat devlet eliyle organize edildi. Emekçi semtlerinde açılan kuran kursları, sürekli çağılan tabelalı tarikat yuvaları emekçileri komünizm belasından kurtarmaya soyundu. Düzenin istediği de buydu. İslamiyet üzerinden geniş kitleleri uyutmak, oyalamak, kadercilikle her türlü ekonomik ve demokratik hak gaspı karşısında sessiz kalmalarını sağlamak... Bir kısmını ise, 6. Filo'yu protesto eden öğrencilere karşı kullanıldığı gibi, aktif bir güç olarak kitle hareketine karşı kullanmak. Bunun yakın dönemdeki örneği, Kürdistan'da PKK'ye karşı örgütlendirilen Hizbullah'tır. Rejim kendisi için kabul edilebilir sınırlarda hareket eden islami gericiğe hep ihtiyaç duyacak ve onu koruyacaktır.

Rejim bir yandan islami gericilik üzerinden geniş kitleleri afyonlayıp uyuştururken ve bunun bir kesimini aktif vurucu bir güç olarak emekçilere ve devrimcilere karşı kullanırken, bir yandan da, laiklik cephesi üzerinden daha geniş kesimleri kendisine yedekliyor. "Şariat tehlikesi" üzerinden "laikliğin" elden gittiği korkusu yayılıyor. Böylece kitlelerin var olan ve zorla oluşturulan bir hassasiyet alanı, onların düzenin peşinden sürüklenmesinin aracı haline getiriliyor. Önce bir general açıklama yapıyor, ardından "sivil örgütler" laiklik için savaşacaklarını beyan ediyorlar. Bu sayede şariat öcüsüyle korkutulan kitleler orduyu alkışlar, onun istediği hükümet ve partileri destekler hale geliyorlar. Böylece, işçi ve emekçilere en yoğun ve kapsamlı saldırıları gerçekleştirecek partilerin kitle desteği ihtiyacı karşılanıyor. Normalde kitlelerin büyük bir öfkesine maruz kalması gereken ordunun siyasete en dolaysız müdahaleleri meşrulaştırılıyor.

MGK politikasının daha özel bir alanı ise, laiklik üzerinden sosyal-reformist partileri yedeklemek oldu. ÖDP içerisinde önemli bir kesim, özellikle de SİP bu manevranın etki alanında kaldı. CHP ve İP zaten rejim partileri olarak laiklik seferberliğinin en has temsilcilerini oluştururken, sosyal-reformist partiler de rejime daha uzak sol kesimleri MGK politikalarına yedeklemenin aracı oldular. Hatta SİP MGK'dan daha fazla "anti-şariatçılık" yaparak, bunun üzerinden MGK'nın yedeklediği kitleleri kendisine yedeklemeye yöneldi. Gerçekte olan ise kendisinin yedeklenmesi oldu. Başka bir örnek İP'in sol güçbirliği politikasıdır. Kemalizmi, laikliği, ordunun ilericiğini savunmayı kimseye bırakmayan ve düzen soluna akıl hocalığı yapan İP'in güçbirliği politikası kendisini zayıflatmış, DSP ve CHP gibi güçlü partileri daha da güçlendirmiştir. Bunu bizzat kendileri itiraf ediyor.

Peki komünistlerin önünde islami gericilikle mücadele etmek gibi bir görev yok mudur? Elbette bu görev hem tarihsel planda vardır, hem de önümüze güncel bir görev olarak çıkmaktadır. Fakat bu asla MGK'nın herkesi şariat düşmanı haline getirmesinden kaynaklanmamaktadır. Siyasal faaliyetimizde dinsel gericilik politik bir güç olarak karşımıza çıktığı ölçüde, özel bir mücadele alanı haline gelmektedir. Bu mücadelede yapılması gereken dini özel bir hedef haline getirmek değil, dinsel gericiğin etkisinde kalan işçi-emekçi kitleleri devrimci politikalara kazanmak; dine bu çerçevede vurmak. Burada islami gericiğin

sermaye düzeni zemininde güç olduğunu sergilemek yeterli değildir. Aynı zamanda MGK'nın rolü teşhir edilmelidir. Nasıl sivil faşizmle mücadele ederken CHP ile ayrılmak, onu teşhir ve tecrit etmek özel bir görev ise, islami gericilikle mücadele de MGK'ya vurmak, onu hedef haline getirmek özel bir önem taşımaktadır. Düzenin asıl gücünün ve islami gericiliği güçlendirenin bizzat MGK olduğu hesaba katıldığında, bu önem iki kat artmaktadır. İslamcı gericiliğin teşhiri, bu ortaçağ gericiliğinin palazlanmasında ordunun oynadığı rolle birleştirilmelidir. Bu ikisinin de gericiliğin temsilcisi olduğu, emekçilerin birinden birini tercih etme durumunda olmadığı ortaya konulmalıdır. Aksi takdirde, islami gericilikle mücadele adına MGK'nın meşrulaşmasına hizmet edilir.

Hükümetin ikinci ortağı olacak MHP, istikrarsızlığın bir başka unsuru olacaktır. Herşeyden önce, MHP yönetimi ile tabanı arasındaki farklılık bir istikrarsızlık kaynağıdır. MHP'deki devlet partisi imajı ve pratiği, hükümet olma şansı arttıkça daha da güçlenmiştir. Tabanda ise laiklik-şariat ikilemi üzerinde islami gericiğe angaje olan bir eğilim hakimdir. Fakat daha önemlisi, MHP'nin gücünü özel bir konjonktürde sağladığıdır. Bir yandan estirilen şovenist rüzgar, öte yandan ülkede emekçiler nezdinde alternatif bir güç olacak solun zayıflığı... Bu durum RP gibi MHP'yi de güçlendirmiştir. Seçimlerden 6 ay önce başlayan A. Öcalan kampanyası ise ek bir olanak olmuştur. Ancak muhalefette "asacağız-keşeceğiz" demek ile hükümet olmak, çok farklı iki durumdur. Kitleler hükümet olan bir partiden sadece birilerinin asılmasını değil, aynı zaman iş ve aş beklerler. Ayrıca nasıl türban vb. üzerine muhalefette iken RP'nin söyledikleri hükümet olunca ayağına dolanmışsa; ABD, AB, İsrail, A. Öcalan, türban, özelleştirme, yolsuzluk, yoksulluk vb. üzerine söyledikleri de MHP'nin ayağına dolanacaktır. Ama daha önemlisi, iktidara gelecek tüm hükümetlerin "istikrar programlarını" uygulamak zorunda oluşudur. Kapsamlı ekonomik saldırıları uygulayacak olan MHP, "oy verdik, şimdi iş bekliyoruz" diyenlerin istemlerini karşılama olanağından yoksundur. İşsizliğin artmasının sermayenin bir kriz politikası olduğu, özelleştirmelerle bu oranın daha da artacağı, yatırımların sürekli azaldığı, SSK'nın tasfiyesinin gündemde olduğu, sıfır sözleşmelerin tartışıldığı bir ülkede, MHP'nin kitlelere verebileceği hiçbir şey yoktur.

Bugün MHP'nin güç olduğu birçok yer eskiden solun kalesi olarak geçen yerlerdir. Bu bile MHP'nin gücünün kırılabilirliğini gösteriyor. Aynı şekilde, MHP'nin kalesi olarak kabul edilen birçok yer de, PKK'nın devrimci bir çizgide ilerlediği dönemde düşürülmüştür. Bu da MHP'nin gücünün devrimci bir odağın olmadığı koşullarda arttırdığını gösteriyor. Devrimci kitle mücadelesi geliştiği ve işçi sınıfının devrimci partisi bir odak haline geldiği ölçüde, MHP'nin henüz kemikleşmemiş gücü de dağıtılabilecektir.

Tüm bu olgular gösteriyor ki, düzen aradığı istikrarı bulamamıştır ve bunun olanaklarından yoksundur. Tek yol olarak kısa vadeli çözümlerle krizi idare etmektedir. Zira politik planda yaşadığı sorunlar ekonomik yapısal krizi tarafından sürekli olarak üretilmektedir. Tüm bunlara, güçlü bir işçi-emekçi hareketinin ve ülke genelinde odak olmayı başarmış bir partinin var olmadığını eklemeliyiz. Böyle bir güç yaratıldığında, MHP ve FP gibi gerici partilerin kaleleri yıkılacak, sahte ikilemlerin zemini ortadan kalkacak, düzen birçok kozunu harcamış olarak daha büyük açmazlarla yüzyüze kalacaktır.

Tuzla deri işçisi direniyor.

Sermayenin saldırılarına karşı birleşik-örgütlü mücadeleye!

11 Mayıs Salı günü Deri işverenlerinin direktifleri sonucu jandarma ve çevik kuvvet Tuzla Organize Deri Sanayii'nde direnişte olan deri işçilerine karşı bir kez daha saldırıya geçti. Bu saldırılar sırasında 17 direniş çadırını kepçeler ve dozerlerle yerle bir ettiler. Bununla yetinmeyen kolluk kuvvetleri Deri-İş Şube Başkanı Cemal Taşkın'ı tehditler eşliğinde gözaltına aldı ve üç saate yakın gözaltında tuttular. Saldırı bununla da sınırlı kalmadı. Tuzla'da adeta fiili sıkıyönetim uygulamasına geçilerek, Organize Sanayi bölgesine giriş-çıkış yasaklandı. Bölgeyi ablukaya alan sermayenin korkusu neydi acaba? Tuzla işçileri ilk kez jandarma dipçisi ve polis copuyla karşılaşmıyorlar. Her defasında da sermayeye ve kolluk güçlerine gereken dersi vermişlerdir. Deri işverenleri her defasında işçilere bırakmaları konusunda tehditler yağdırarak onurlu direnişleri

kırmaya çalışmışlardır. Ama deri işçileri bu tehdit, yasak ve saldırılar karşısında hiçbir zaman boyun eğmediler. Tuzla deri işçileri bu saldırıyı da protesto etmek için, 12 Mayıs'ta üretimi durdurarak kitlesel bir basın açıklaması düzenlediler.

Sınıf hareketinin durgun geçtiği bu süreçte önemli bir mevzi olan Tuzla deri işçilerinin bu mücadelesini bastırabilmek için her yolu deneyen, fakat hiçbir zaman başarılı olamayan sermaye devleti her defasında başvurdukları bu yöntemle işçileri yıldırmaya çalışmaktadır. Bu aynı yöntem, tüm direnişlere olduğu gibi Swisscard işçilerine de uygulamaktadır. Ayrıca Tuzla deri işçilerine saldırımlarının başka bir nedeni de tıkanan TİS sürecinde sendikanın aldığı genel grev kararıdır. Sermaye düzeni, işçilerin birlik ve dayanışma içinde mücadeleyi yükseltmelerinden ne kadar

Kartal/Kızıl Bayrak

İşten atılan Karyapsan işçileri direniyor

Kartal Belediyesi'ne bağlı Karyapsan A.Ş. (%99 hissesi Kartal Belediyesi'ne ait) 1991 yılında kuruldu. Asfalt üretiminin yanında Kartal ilçesinin, kilittashi, bordür, künk, büz gibi ihtiyaçlarının tamamını karşılamaktadır.

3 Mayıs 1999 Pazartesi günü Kartal Belediyesi'ne bağlı Karyapsan A.Ş.'de çalışan Belediye-İş sendikasına üye 64 işçinin işine şirketin yönetim kurulu kararı ile son verildi.

İşçilerin ekonomik 'kriz' nedeniyle işten çıkarıldıklarını iddia eden Kartal Belediyesi'nin 1998 yılının faaliyet raporundaki verileri Fazilet Partili Mehmet Sekmen'in iddialarını tamamen yalanlıyor. Sadece asfalt üretiminden ve diğer işlerden kârı, ortalama yılda 500 milyar civarındadır. (Belediye-İş Sendikası kaynaklarından alınmıştır.) Karyapsan A.Ş.'de yılın belirli dönemleri Anakent'e bağlı İSTAÇ'dan alınan ihalelerle "ağaç dikimi" yapılarak tüm zamanlar değerlendirilmektedir.

İşten atılmaları neden olarak "kriz" bahane gösterilmiştir. Kartal Belediye Başkanı Mehmet Sekmen ise, işçileri "solculuk", "teröristlik" suçlamaları ile işten attığını iddia etmektedir. İşten atılmaların ekonomik 'kriz'den dolayı olmadığı, tamamen keyfi olduğu açıktır.

Belediye-İş Sendikası İstanbul Anadolu yakası şubesinde Kartal Belediyesi'ne bağlı Karyapsan A.Ş.'deki işten atılmalarla ilgili 09.05.1999 tarihinde Kartal Meydanı'nda kitlesel bir basın açıklamasıyla işten atılmalar protesto edildi. Basın açıklamasına yaklaşık 2000 kişi katıldı. Çevre fabrikalardan, fabrika çevresindeki mahalle halkından katılımlar oldukça kitleseldi. Basın açıklamasında kısaca belirtilenler şunlardı: İşten atılmaların, Fazilet Parti'li Mehmet Sekmen'in iddia ettiği gibi ekonomik değil, yukarıdaki

tablo bunun somut kanıtıdır. Kartal Belediye Başkanı'nın amacı, Karyapsan'daki ilerici, demokrat işçilerin işlerine son vermek ve ayrıca sendikayı feshetmektir. Belediye başkanının amacı, seçim döneminde söz verdiği yandaşlarını işe almaktır.

Karyapsan A.Ş.'de direnişteki bir işçiyle bu tensikat ve tensikata karşı başlattıkları direniş üzerine görüştük:

Kızıl Bayrak : İşten çıkarılma gerekçeniz nedir?

İşçi : Siyasi görüş ve düşüncelerimizden dolayı. Fakat işveren zarar ediyorum diye bizleri işten çıkardı.

Kızıl Bayrak : Kaç gündür direniştesiniz?

İşçi : 8 gündür direnişteyiz. Gece gündüz, işyerini terketmiyoruz. Tekrar işe alınmaya kadar direnişimizi sürdüreceğiz.

Kızıl Bayrak : Toplam çalışan işçi sayısı ne kadar, kaç işçinin işine son verildi?

İşçi : 81 kişi çalışıyor, 64 işçi atıldı.

Kızıl Bayrak : İşverenin bir saldırısı oldu mu?

İşçi : Bu

konuda işverenin herhangi bir saldırısı olmadı. Kendileri buraya dahi gelmiyor.

Kızıl Bayrak : Teşekkür ederiz.

Kartal/Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TİS süreci tıkandı: Mutlu Akü işçisi grev dedi.

Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü olan Kartal Mutlu Akü'de 35, Pendik Aydos Çelik Akü'de 45, Tepeören Mutlu Akü'de 335 ve Yunus Mutlu Akü'de 35 işçi greve çıktı. Toplam olarak Mutlu Akü'de 450 işçi greve çıktı.

İşçilerin greve çıkma kararı, sendikanın %90 ve iyileştirmeler talebine karşılık, işveren %78 ve iyileştirmelerle toplam %90'lık artışta diretti. Bunun sonucunda araya arabulucu girmiş fakat yine bir sonuç alınamamıştır. Ayrıca sözleşmede ayni ve nakdi ödemelerle ilgili 20 maddede anlaşma sağlanamamış, buna karşılık uyuşmazlık zaptı tutulmuş ve 26.04.1999'te işçiler greve çıkmıştır.

Daha önceleri Mutlu Akü işçileri birçok toplu sözleşme döneminde olduğu gibi bu TİS sürecinde de üretimden gelen güçlerini kullanarak

grev kararı aldı. Yine Kartal'da bulunan aynı sendikada örgütlü Malazlar Kibrit Fabrikası da üç aydır grevde.

İzmir: Seçimler, düzen partileri ve reformist sol üzerine gözlemler

18 Nisan seçimleri öncesi düzen partileri trilyonlar harcayarak gerçekleştirdikleri kampanyalara rağmen aktif bir kitle desteği sağlayamadılar. Seçim öncesi dönemden, mitinglerden ve diğer etkinliklerden yansıyan buydu.

Milletvekili seçimlerinde DSP'nin kentten çıkardığı milletvekili sayısı 14, Ege bölgesinin toplamı üzerinden ise 30, DSP kentte %40 civarında bir oy aldı. Bu oyların önemli bir bölümü işçi emekçi kesimlerden gitti. Geçmişte CHP'den beklenti içinde olan kesimler bu sefer umutlarını DSP'ye yönelttiler. Burada kitleler üzerindeki şovenizmin, milliyetçiliğin etkisi kadar ve belki ondan da çok işçi ve emekçilerin sorunlarının çözümü açısından DSP'nin diğer düzen partilerinden farklı olduğu, Ecevit'in solcu ve işçi haklarından yana olduğu yanılsaması etkili oldu.

MHP'nin milletvekili sayısı ise kentte 3, Ege bölgesi toplamında 20. Kentte MHP'ye oy verenleri, daha ziyade iç bölgelerden göç eden, Afyon, Uşak, Manisa ve Konya'dan gelenler oluşturuyor. Bu kesimin oyları önceki yıllarda DYP ve RP'ye gidiyordu. Bu partilerin beklentilerini karşılayamaması üzerine yönlerini MHP'ye çevirdiler. Emekçi semtlerde ve özellikle de Kürt, Alevi kesimlerin yaşadığı semtlerde kurulan Ülkü Ocakları ve Türk-Kürt, Alevi-Sünni kutuplaşması üzerinden faşist, ırkçı, şoven, gerici faaliyetin semt gençliğinin belirli kesimi üzerinde etkisi oldu. Bu faşist propoganda ve örgütlenme daha çok taşra kentlerinden yeni göç eden ve çoğu işsiz olan gençlik kesimlerini etkisi altına aldı. MHP'nin kentteki oy oranının yükselişinde bunun payı var.

Ege büyük sermayesi desteğini daha çok ANAP'a verdi. Bazı büyük fabrikalarda ANAP'lı milletvekilleri bizzat patronlar eliyle fabrikalara getirtilip parti propogandaları yaptılar. İşçilerden, fabrikaların kapanmasını istemiyorlarsa bu partiye oy vermeleri istendi. Kentte ANAP 5, DYP 2 milletvekili çıkardı. Bölge genelinde ise ANAP 12, DYP 13 milletvekiliyle tablo değişiyor. Kırsal kesimde DYP ANAP'ın önüne geçmiş bulunuyor.

FP'nin, geçmiş dönemde adil düzen masallarıyla uyuttuğu kitleler nezdinde artık pek bir inandırıcılığı kalmadı. İzmir'den tek bir milletvekili bile çıkartamadı. Ege bölgesi genelinde ise 3 milletvekili çıkardı.

CHP de gözden düşen düzen partilerinden. Ülke genelinde olduğu gibi İzmir'de de %10'u geçemediler. Yerel seçimler üzerinden baktığımızda ise belirli ilçelerde belediyeleri aldılar. Sermaye düzeninin laiklik propogandasında üzerine düşen görevi gerçekleştirmesine rağmen, asıl işçi ve emekçilerin

beklentilerinin hiç birini gerçekleştiremediği için işçi ve emekçi kitlelerden destek bulamadılar. Seçim hezimetinden sonra ise kendilerini yeniden işçi-emekçi dostu gösterebilmek için hazırlıklara başladılar. 1 Mayıs'a katılıma önem vermeleri bu yüzdendi.

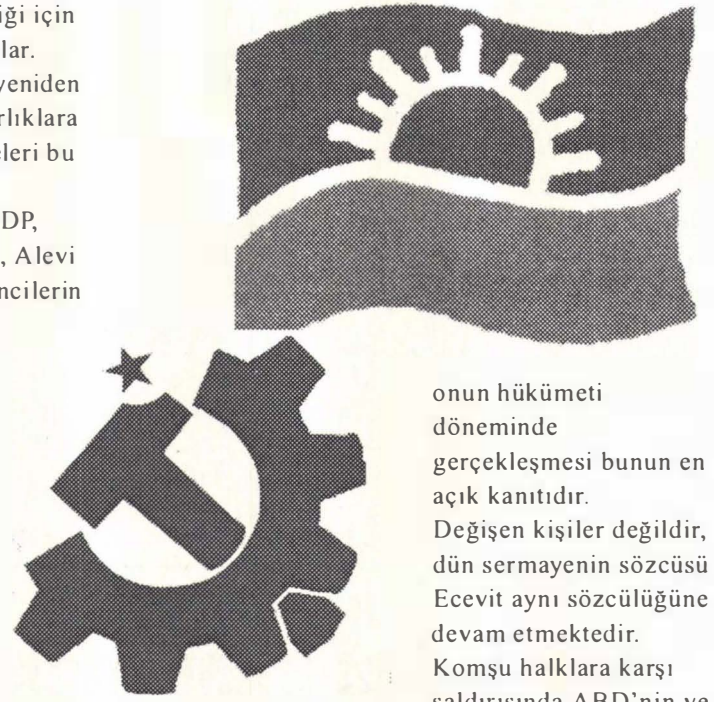
Kentte reformist soldan seçime giren ÖDP, EMEP, HADEP, SİP, BP ise öncelikle Kürt, Alevi kesimlerin ve yanısıra işçi-emekçi ve öğrencilerin oylarına talip oldular. Meclis yoluyla reformlar vasıtasıyla kitlelere iş, ekmek, demokrasi, barış, özgürlük vaat eden reformist partiler, gerçekte bu düzeni yıkmak değil, ıslah etmek programında birleşiyorlardı.

Kendisini sol partiler içinde sözde "en sol"da ifade eden ÖDP'nin, seşlendiği kitle ve oy desteği, kentte kapitalist ilişkiler içinde yerleşik konumu olan, iş gücü sahibi modern küçük burjuva kesimlerin yanısıra geçmiş dönemin yalın solcuları oldu. ÖDP esas olarak CHP'nin tabanına yöneldi. Onun boşluğunu doldurmaya çalıştı. Politikası CHP'nin geçmiş dönemindeki laiklik, demokrasi, insan hakları söyleminde kaldı ve düzen bataklığını kökünden kurutmak değil, tek tek sivrisinekleri yok etmek reformist çizgisinden öteye gitmedi. Demokratik kitle örgütleri ve yanısıra KESK ve DISK üzerinden kendilerine yol açmaya çalıştılar. Seçimlerde semt dernekleri üzerinden çalışmaları yoğunluk kazandı.

EMEP kendi tarzında, daha çok fabrikalar üzerinden seçim faaliyeti yürüttü. Diğer kentlere göre İzmir'de daha da düşük bir oy alabildi. Bazı emekçi semtlerinde kitle ilişkilerine sahip olsa bile bu oylar yerel belediye seçimlerinde genellikle CHP'ye kaydı.

HADEP'in Kürt halkının demokratik haklarının savunuculuğu üzerinden metropollerdeki Kürt işçi ve emekçileri üzerindeki etkisi sürüyor. Seçim büroları, kahve toplantıları üzerinden HADEP'in daha etkin bir kitle çalışması yürüttüğü söylenebilir. HADEP Kürt nüfusun yoğun olduğu belirli beldelerde belediye yönetimlerini kazandı.

1999 18 Nisan seçimleri öncesi, MGK-TÜSİAD'ın öne çıkardığı B. Ecevit'in başbakanlığına kesin gözüyle bakılıyordu. Halkçı Ecevit popülist sloganından bugüne, köprülerin altından çok suların geçtiğini söyleyen patronlar, süreç içinde karşılıklı değişim masalını yutturmaya çalıştılar. Gerçekler ise hiç de böyle değildi. Ecevit o dönemde de en az bugünkü kadar halk düşmanıydı. K. Maraş ve Çorum katliamlarının

onun hükümeti döneminde gerçekleşmesi bunun en açık kanıtıdır. Değişen kişiler değildir, dün sermayenin sözcüsü Ecevit aynı sözcülüğüne devam etmektedir. Komşu halklara karşı saldırısında ABD'nin ve

NATO'nun emir kulluğundan başka birşey yapmıyor.

Sermaye devletinin yıpranmışlığına yeni bir makyaj gerekiyordu. Susurluk'la ortaya çıkan çete devleti yönetiminde sancıları vardı. Bu dönemde en iyi parlatılan da B. Ecevit oldu. Apo'nun yakalanmasında siyasi istismar yapmayan, temiz, namuslu, çete ve mafyadan uzak tutulmuş, şaibeli özelleştirmelerde adı geçmeyen bir kişi olarak lanse edildi.

Ecevit'in gerçek yüzü, önümüzdeki dönem işçi-emekçiler başta olmak üzere ezilen tüm kesimlere yönelik saldırılarla görülecektir.

Medya aracılığıyla kamuoyuna MHP'nin yenilendiği, çağdaş ve demokratik bir parti olduğu mesajı verilmeye çalışılırken, katliamcı faşist yüzü olabildiğince gizlenmeye çalışıldı.

Son Mart ayı süreci pek çok katliamın ve kıyımın yıldönümüydü ve bu katliamların çoğu MHP'nin azılı faşistleri tarafından işlenmişti. Bu katillerin çoğu şimdi devletin yönetim kademelerinde veya en azından milletvekili oldular.

Bin operasyonun başı Mehmet Ağar ve Hayri Kozakçıoğlu başta olmak üzere, silah, uyuşturucu, çete, mafia, kontrgerillanın bir çok elemanı ile burjuvazinin ahırını yenilendi.

IMF-TÜSİAD paketlerinin açıklanacağı gün yakındır. Zam, yüksek enflasyon, işten atmalar, özelleştirmeler, örgütsüzleştirmeler, esnek üretim eskisinden daha hızlı uygulanmaya çalışılacak.

Bütün bu saldırılara karşı işçi ve emekçilerin mücadele bayrağını yükseltmekten başka bir kurtuluşları yoktur.

İzmir'den KB okuru bir işçi

Sınıf savaşları tarihi

Sınıf çatışmalarının bazı anları vardır ki, bu anlarda o mücadele yalnızca belirli ülkenin işçi ve emekçilerinin mücadeleleri olmaktan çıkmış ve bütün dünya emekçilerinin birleşik mücadelesi-sloganı halini almıştır. Dünya emekçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs da böyle bir gündür.

Düzenin yoğunlaşarak sürdürdüğü sömür ve baskı altında yeni bir 1 Mayıs yaşadık. Sistem yeni saldırılarıyla krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeyi, seçimler üzerinden yeni umutlar yaratarak oyalamayı hedeflerken, işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ına da saldırıyor. Çürümüş kapitalist sistemin buradaki hedefi, işçi ve emekçileri önderlerinden uzaklaştırarak mücadeleyi engellemek, moral bozukluğu yaratmaktır. Kokuşmuş düzenlerini tarihe gömecek olan gücün işçi-emekçilerin, ezilen halkların elinde olduğunun bilincinde olan düzen, korkularını yenebilmek için işçi-emekçileri sindirmenin, ücretli köleler haline getirmenin yollarını arıyor. 1 Mayıs'ta işçi ve emekçileri alanlardan uzaklaştırmak istiyordu.

Zonguldak seçim çalışmalarının yankı bulması ile, çalışmayı 1 Mayıs'a devretmemizi engellemek isteyen sermaye devletinin kolluk güçleri bir çalışmamız ve bir okurumuzu gözaltına almış ve tutuklamıştı. Bütün bu baskı ve zulüm amacına ulaşmamış, işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta alanlara-mücadeleye çağırmamızı engelleyememiştir. Sınırlı güçlerle de olsa, çevremizdeki devrimci-ilerici dostların da çalışmamıza katılımıyla çağrı materyallerimizi işçi ve emekçilere ulaştırdık. Bütün bu çabalara karşın birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs Zonguldak'ta sönük geçti. Proletarya'nın sermayeden hesap sorma günü sendika bürokratlarının ve reformistlerin engeline takıldı. Çünkü bu günün içeriğine uygun bir şekilde mücadele alanlarında kutlanması için bir çalışma yapılmadı. İşçi sınıfının bu saldırıları ve geri unsurları püskürtebilmesi, kendi örgütlülüğünü yaratabilmesi ve kendi iktidarına ulaşabilmesi, komünist işçi partisinin kızıl bayrağı altında örgütlenerek mümkün olacaktır.

Kızıl Bayrak/Zonguldak

Kürt hakına faşist saldırılar sürüyor

Türkiye Cumhuriyeti 75 yıllık tarihi boyunca Kürt halkına karşı hep bir imha ve inkar politikası sürdürmüştür. Son 15 yıldır Kürt halkı verdiği mücadele ile sorunu gündemleştirmiştir. Yıllardır TC kirli yöntemlerle, işkence, zulüm ve katliamlarla bu direnişi bastırmaya çalışmaktadır. Kullandığı bütün kirli yöntemler dönüp Türk devletini vuran bir silaha dönüşmekte, sermaye devleti gittikçe daha çok teşhir olmaktadır. Kirli savaşın Kürt halkına olduğu kadar Türk halkına da ağır bir faturası çıkarılmaktadır.

Sermayenin faşist diktatörlüğünün Kürt sorununa ilişkin değişmez politikası, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ezilmesi, öte yandan Türk emekçilerinin bilincinin şovenizmle bulandırılmasıdır. Şovenizmle zehirlenen işçi ve emekçiler, bir yandan Kürt halkının haklı mücadelesinin karşısına çıkartılmaya çalışılırken, diğer yandan da tüm bu koşullarda sömürünün daha da yoğunlaştırılması, IMF-TÜSIAD programının uygulaması hedefleniyor. Yazık ki Türk ve Kürt emekçiler ortak düşmanları olan bu aynı sermaye sınıfına karşı gereğince yanyana gelememektedirler. Dahası, şoven kampanyaların da etkisiyle, iki halk arasında birbirinden uzaklaşma ve güvensizlik yer yer gittikçe derinleşmektedir.

Kürt halkına karşı uygulanan geleneksel imha ve inkar operasyonu seçim sürecinde de devam etti. Seçimden önce ve sonra baskılar artırılarak sürdürüldü. Kürt halkının en doğal ve meşru demokratik haklarını kullanmasının önü kesilmeye çalışıldı. Seçimler döneminde yüzlerce insan gözaltına alındı, işkenceden geçirildi. HADEP'li adaylar tutuklandı. Bazı yerlerde adaylar ölümle tehdit edildi. Seçimlerden sonra HADEP'e oy verdiği belirlenen köylere baskın düzenleyen askerler halkı işkenceden geçirdi. Kimi yerlerde halk elektrik kesintisi ve yiyecek ambargosuyla cezalandırıldı. İl meclis üyeliklerine, belediye başkanlığı ya da belediye meclisi üyeliklerine seçilen HADEP'liler gözaltına alındı, bazıları tutuklandı. Faşist devletin Ağrı Patnos Belediye Başkanı'nı tutuklayıp cezaevine koyması, sadece bir örnektir. Hala davaların açılmasına devam ediliyor. Kürt halkının seçimde gurce çıkan "teslimiyet asla!" sesi, sermayenin faşist devletini korkutuyor. Seçilmemiş kişiler bile sadece aday oldukları için sorgulanıp tehdit ediliyor. İşte sözde

"demokratik seçimlerin" Kürt halkı için anlamı bu.

A. Öcalan Türkiye'ye getirildiğinden beri İmralı'da tecrit koşullarında tutuluyor. Avukatları başından beri çeşitli saldırılara hedef oluyorlar. Her İmralı'ya gidişleri sivil faşistlerin gövde gösterilerine ve linç girişimlerine sahne olurken, güvenli bir ortamda çalışmaları ve Öcalan'la görüşmeleri de söz konusu olmuyor.

Bu konuda bir açıklama yapan avukatlar bir dizi talepte bulundular. Bu taleplerin yerine getirilmemesi durumunda, Öcalan'ın avukatlığından çekileceklerini ifade ettiler. Avukatların talepleri şunlardan oluşuyor:

A. Öcalan'ın tecrit ortamından çıkarılması ve Adalet Bakanlığı'na bağlı bir cezaevine nakledilmesi.

Avukat görüşünde getirilen gün ve saat sınırlandırmalarının kaldırılması. Görüşme mahalinde görevli ve dinleme cihazı bulundurulması uygulamasından vazgeçilmesi.

Avukatların dosya, kalem, çanta ve evraklarına adaya gidiş-gelişlerinde el konulması uygulamasıyla avukatları rencide edecek davranışların son bulması.

Duruşmaların linç gösterisine dönüştürülmeden, yasalara uygun gerekli önlem ve tedbirlerin alınması. AİHM'in davayla ilgili verdiği 4 Mart tarihli ihtiyati tedbir kararı çerçevesinde, dürüst ve adil bir yargılanma ile savunma hakkının sağlanması.

Savunma avukatlarına yapılan saldırılara katılanlar hakkında bir an önce soruşturma açılması ve medya tarafından yapılan kışkırtmalara da bir son verilmesi.

Savunma avukatlarının yaptığı yazışmalara yanıt verilmesi.

Öcalan'ın dış dünya ile bağlantısını sağlayacak dergi, gazete, kitap ve savunmasını hazırlayacağı kağıt-kalemin sağlanması. Yanısıra Avrupa Konseyi İşkenceyi

Önleme Komitesi'nin Öcalan'ın içinde bulunduğu durum ile ilgili hazırlanan raporda ifade edilen, düzeltilmesi gereken koşulların yerine getirilmesi gibi hükümleri de yer alıyor. Kürt halkı bütün baskılara karşın seçimlerde gereken yanıt vermiştir. Artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacaktır. Sermaye iktidarı da bunu bir kez daha anlamıştır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler sermaye iktidarının oyunlarına alet olmamalı, kardeş Kürt halkının mücadelesini desteklemelidir. Kendi kurtuluşu da ancak halkların kardeşliği temelinde gelişecek ve bütün sömürücüleri karşısına alacak bir mücadeleden geçmektedir.

İş Güvenliği ve İşçi Sağlığı Haftası neyi gizliyor?

İkiyüzlü nutuklar ve kaba gerçekler

İş güvenliği ve işçi sağlığı haftası geçtiğimiz günlerde resmi törenlerle kutlandı. Daha fazla kar için işçi sınıfını iş güvenliğinden ve sağlıklı çalışma koşullarından yoksunluğa mahkum eden sermayenin faşist devleti, bir dizi etkinlik düzenledi. Çalışma Bakanı, güvenlik önlemleri alınmış iş ortamlarının yaratılması ve işçi sağlığı üzerine hamasi nutuklar attı.

Her beş işçiden üçünün sendikası ve sigortası olarak 16 saate varan süreler çalıştırıldığı; sigortasız olduğundan dolayı işçilerin tedavi olamadığı, sigortasız çalıştırılıp iş kazası geçiren işçilerin paçavra gibi bir köşeye atıldığı; gerekli güvenlik önlemlerini almayıp iş kazalarına (cinayetlerine) neden olan burjuvaların basit para cezaları ile paçasını "kurtardığı"; giderler fazlalaşır diye işçi sağlığına ilişkin önlemlerin alınmadığı bir ülke olan Türkiye'de, işçi ve emekçilerin yaşamında korkunç yıkım ve felaketlere yol açan bu kokuşmuş kapitalist sömürü ve talan düzeninde, devletin kalkıp utanmadan iş güvenliği ve işçi sağlığı haftasına dair kutlamalar yapması, tam bir iki yüzlülüktür.

İş Güvenliği ve İşçi Sağlığı Haftası kutlamalarıyla göz boyamaya çalışan sermaye devleti, hizmetinde olduğu burjuvazinin çıkarları doğrultusunda işyerlerini yasal süresi içinde denetlemiyor. Bunun sonucudur ki, işyerlerindeki sağlıksız çalışma koşulları nedeniyle işçiler meslek hastalıklarıyla boğuşuyor. Buna rağmen gerekli önlemler işyerlerinde alınmıyor. Türkiye'nin iş kazalarının en yoğun olduğu 5 ülkeden biri olması bu nedenle tesadüf değildir. Son bir yılda 1318 iş kazasında 1473 işçi yaşamını kaybetmiştir. 4378 kişi sürekli iş göremez hale gelmiştir. Bu bile aşağılık burjuvazinin daha fazla kar için yarattığı manzarayı açıklamak için yeterlidir.

Türkiye bir sömürü cehennemidir

12 yıldan beridir Mayıs'ın tek haftasında sorunları gündeme getiren sermaye devletinin çalışma bakanlığı, sıra çözüme gelince her zamanki gibi suspus oluyor. Oysa sorun bellidir. Müdahale yöntemi açıktır. Sorun, bütün değerlere el koyan asalak burjuvazinin işçilerin sırtından elde ettiği muazzam karlardan çok az bir kısmıyla pekala çözülebilecektir. Fakat azami kar mantığı üzerinden işleyen, kar sözkonusu olduğunda başta insan sağlığı olmak üzere, toplumu, doğayı, doğal ve tarihi çevreyi hiçleyen açgözlü burjuvazi bunu yapmaya bir türlü yanaşmaz, yanaşmıyor. Maliyet giderlerinin düşürülmesine kilitlenmiş olan

burjuvazi, bütün değerlerin yaratıcısı işçi sınıfının yaşamı pahasına da olsa, iş güvenliği ve işçi sağlığına ilişkin hiçbir hükmü uygulamıyor. İş kazası sonucunda her yıl yaşamını yitiren binlerce işçinin öldürülmesini "ölüm Allah'ın emri" ile açıklayabiliyor, ya da bunu işçinin dikkatsizliğine ve beceriksizliğine bağlıyor bu aşağılık ve açgözlü asalak sömürücü sınıf.

Oysa iş kazaları asla işçinin kaderi değildir. Bir işyerinde makinanın periyodik bakımı yapılıyorsa, elbetteki o zaman yaşanan kazalara makinadan kaynaklı kazalar denir. Ama makinanın bakımı için gerekli masrafa girmek istemeyen burjuvalar, böylece dakika başı bir iş kazası olmasına neden oluyorlar, işçilerin ölmesini ya da sakat kalmasını umursamazlıkla karşılıyorlar. Makinalar işçilerin kanıyla besleniyor. Kaldı ki, iş kazalarında çalışanların ihmalinin çok az düzeyde olduğu yapılan tüm araştırmaların tartışmasız sonucudur. Burjuvaların gerekli önlemleri aldığı koşullarda, gürültüye bağlı işitme kaybı, toza bağlı akciğer hastalıkları önlenebilir. Ama nerde! Burjuvazi ve devletinden bu önlemleri almasını beklemek ölüden gözyaşı beklemektir. Tersine, sermaye ve devleti, taşeronlaştırma, esnek çalışma vb. düzenlemelerle, işçiyi sendikası, sigortasız uzun süre çalıştırmaya dönük hazırlıklarını yoğunlaştırıyor.

İşyerlerinde çalışma koşulları

İşyerinde verilen yemekten, içme suyuna, birçok alanda önemli sorunlar yaşanmaktadır. İşyerlerinin %50'sinde burjuvazi yemekhaneleri taşeronlara teslim etmiştir. İşyerlerinin ancak %10'unda beslenme uzmanı bulunmaktadır. Bu da yemek kalorilerinin hesaplanması, işçinin sarfettiği kalori oranında beslenmenin planlanmasını engellemektedir. Çalışma Bakanlığı güya 100 kişiyi aşan sayıda işçi çalıştırılan işyerlerinde beslenme uzmanı zorunluluğu koymuştur. Ama bu kanunların burjuvazi söz konusu olunca hükümsüzlüğünü işçiler hergün yaşayarak görüyorlar.

Fabrikaların %75'inde içme suyu analizleri yapılmıyor. 6 ayda bir yasa gereği temizlenmesi gereken su depoları temizlenmiyor. Bu nedenle her yıl binlerce işçi tifo, sarılık ve verem gibi hastalıkların girdabına itiliyor. İşyerlerinin %50'sinde gaz atıkları filtre edilmeden atmosfere bırakılıyor. Yine işyerlerinin %40'ında katı atıklar çöpe veriliyor. İşyerlerinin %48'inde sıvı atıklar arıtılmadan kanallara bırakılıyor. Doğal olarak bunlar doğayı, nehirlerimizi, göllerimizi denizlerimizi kirliliyor ve zehirliyor. Asalak ve aşağılık bir sınıf olan burjuvazi, daha fazla

kar hırsıyla, çalışanların yaşamını karartması yetmiyormuş gibi, bir de doğayı ve çevreyi bozup kirlilemek yoluyla, toplumun ve tüm öteki canlıların yaşamını tehdit ediyor.

İşyerlerinin %50.3'ünde hava ölçüm cihazı yok. İşyerlerinin %62.6'sında tozlu ortamlar egemen. İşyerlerinin %40'ında yangına karşı herhangi bir önlem bulunmuyor. Yanıcı, parlayıcı ve patlayıcı maddelerin bulunduğu işyerlerinin %85'inde herhangi bir önlem alınmıyor. İşyerlerinin %25'inde titreşim, %31.8'inde zararlı nem, %61.7'sinde gürültü, %8.4'ünde radyasyon bulunmaktadır. İşyerlerinin %30'unda iş ve işçi sağlığı ile

iş güvenliği kurulları yok. İşyerlerinin %40'ında her yıl mutlaka iş kazaları olmaktadır. Acil yardım ünitesi bulunan iş yerlerinin oranı sadece %20'dir.

Bu tablo, tekelleri sermayenin hükümranlığını sürdürdüğü bir Türkiye tablosudur. Böylesi bir ülkede, en berbat koşullarda çalıştırılıyor işçi sınıfı. Böylesine karanlık bir tablonun yaratıcısı olan burjuva düzen ve devletin, kalkıp pişkince bir tutumla, sanki işçi sınıfının sağlığı gerçekten umurundaymış gibi kutlama haftaları düzenlemesi tam bir utanmazlık ve düzenbazlıktır.

İşçi yüksek risk altında çalıştırılıyor

Türkiye yüksek risk altında işçi çalıştırılmasında, dünyadaki ilk 20 ülke arasında yer alıyor. İşçilerin büyük bir kısmı atıkların, havasızlığın, parlayıcı ve patlayıcı maddelerin yarattığı ortamlarla bağlantılı olarak, yüksek risk taşıyan çalışmaya mahkum edilmiş durumda. Maden ocaklarında çalışan işçilerin ortalama yaşama süresi 52 yıl olarak belirlenmiştir. Önlenebilir kazalar nedeniyle, her yıl maden ocaklarında onlarca işçi, grizu patlamaları sonucunda göçük altında can veriyor. Yüzlerce işçi bir daha çalışamayacak düzeyde sakatlanıyor.

İşgüvenliği ve işçi sağlığına karşı sendika ağalarının tutumu

Çalışan işçilerin büyük bir kısmı sendikası ve sigortasız olarak en izbe mekanlarda, son derece kötü koşullarda çalıştırılıyor. Küçük ve orta büyüklükte sanayi kuruluşlarını bünyesinde barındıran organize sanayi bölgelerindeki durum da böyledir, hatta daha da kötüdür.

Sendikalı olma "şansına" sahip olan işçilerin, göreceli olarak da olsa, iş güvenliği ve sağlığı konusunda bazı haklara sahip olduğu biliniyor. Toplu iş sözleşmelerinde kapitalist işverenin yükümlülükleri noktasında yer alan bu sosyal hükümler, her toplu sözleşme döneminde sürekli olarak budanmaktadır. Toplu sözleşmeye giren haklar ise pratikte uygulanmamaktadır. Sendika ağaları geline aşamada eşel-mobil sistemi (enflasyon oranında ücret artışı uygulaması) ile toplu iş sözleşmesini bile gereksizleştirecek bir sürecin içine girmişlerdir. Sendika ağaları yapılan toplu sözleşmelere, yalnızca ücret sendikacılığı üzerinden bakmaktadırlar. İşverenlerle yaptıkları görüşmeleri ücret artışları derekesine indirgemektedirler ve sefalet ücretlerinde uzlaştıkları anda da, satışı yapmakta ve toplu sözleşmeleri imzalamaktadırlar. Son 10 yıllık süreç aşağı yukarı bu çerçevede içinde şekillenmiştir. Geline noktada genelde sosyal haklar, özde iş güvenliği ve işçi sağlığına ilişkin hükümler önemli oranda daralma yaşamış, yani gaspedilerek budanmıştır. İşveren sosyal yükümlülüklerini yerine getirmeyerek, maliyeti düşürme ve elbette ki bu yolla da karlarını artırma çerçevesinde, sürekli olarak sosyal hak ve kazanımlara el uzatmakta, onları gaspetmektedir.

İşçi sınıfı, toplu iş sözleşmesine sahip çıkıp, böylece ücret kayıplarının giderilmesinin yanı sıra, iktidar perspektifi ekseninde demokratik ve sosyal haklarını genişletilmeyi burjuvaziye dayatmadığı sürece, bu konuda sendikal ihanet şebekesinden çözüm beklemek aymazlıktır.

1 Mayıs '99:

Geçici başarının gizledikleri

B. Özen

1 Mayıs '99 geride kaldı. İçinden geçtiğimiz siyasal sürecin sonuçları 1 Mayıs'a da yansdı ve tam da bu yolla düzen ile devrim arasındaki güç ve olanak tablosunu da açığa çıkardı.

Soruna ilk olarak düzenin 1 Mayıs'a yaklaşımı üzerinden bakmak gerekiyor. Sermaye iktidarı, şovenizmi yükselttiği son terör dalgası içinde, 1 Mayıs'ı salonlara hapsedme politik tutumu alabildi. Bu tutumun sonuçta alanları yasaklama sonucunu vermemiş olması, bunun önemini azaltmıyor. Düzenin saldırısındaki ciddiyeti göremeyenler, neredeyse "nasıl olursa olsun alanda olsun" fikrine hayli yakınlaşmış bulunuyorlar. Bu sonucu yarattığı ölçüde, sermaye iktidarı alanları yasaklamaya çok da ihtiyaç duymayacaktır.

Öte yandan, düzenin devrimci güçleri ve mücadeleci kesimleri daha da geriletmeden, örgütlülüklerini dağıtmadan atacağı böyle bir adımın kitle mücadelesi eğilimlerini ve devrimci seçeneğe yönelimi arttırması ihtimali ise güçlüdür. Bu ülkenin karanlık sayılabilecek '80'li yılları içinde, ağır terör ve geniş depolitizasyon ortamına rağmen, yasadışı 1 Mayıs'larda devrimci hareketin etkinliği belirgindir. Nitekim devlet, daha önce de terör uygulayarak geriletmediği 1 Mayıs'ları sonuçta yasallaştırarak zayıflatma yolunu seçmişti.

Sermaye iktidarı, bir devrimci alternatifin kitle mücadelesi açısından az-çok varolduğu koşullarda, ehlileştirebileceği yasal alan ve olanakları açık tutma ihtiyacını hep duyacaktır. Zira Türkiye, bir yandan sokak ortası polis infazlarının, işkence ve ölümlerin ve kaybetmelerin yaşandığı, öte yandan ise "Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!" gibi slogan ve pankartlarla gösteri özgürlüğünün fiilen kullanılabilirdiği türden çelişkili bir tabloya sahip bir ülkedir. Fiili diyoruz, zira bu mücadelenin gücüyle kazanılmıştır. Ve kuşkusuz bu nedenle de, ancak mücadeleci güçlerin güncel direnme olanakları ölçüsünde sürdürülebilir. Militan bir kitle hareketliliği ve devrimci hareketin etkinliği olmaksızın, ne böyle özgürlük alanları yaratılabilir, ne de sermaye iktidarı bu tür özgürlük alanlarının kalıcılaşması sonucunu verecek tarzda bunları kabullenebilir. Sermayenin faşist diktatörlüğünün, yasallaştırdığı ya da fiilen tanıdığı bazı özgürlüklere, ancak yeni bir saldırıya kadar tahammül ettiğini; ya da, kitleleri ve devrimci hareketi düzeniçi alanda ehlileştirmenin bir imkanı olarak gördüğü ölçüde, bu kazanımlara katlandığını unutmamak gerekiyor.

Bu yıl 1 Mayıs böyle bir terör-reform politikasının ürünü saldırıya konu oldu. Yasaklama tehdidi kitle hareketinin ve devrimci etkinliğin zayıf olduğu bir evrede gündeme getirilerek, düzenin bunu başarabileceği duygusu yaratıldı. Birkaç gün sonra ise yasal izin verilmiş, ama alanda polis kontrolü ve keyfîyeti had safhaya çıkarılmıştır. Buna karşı ciddi bir tepki de ortaya konulamamıştır.

Bu terör-reform saldırısının bizzat kontr-gerillanın planı olduğundan kuşku duyulmamalıdır. Ortada hiçbir açıklama, yasaklama tehdidi yokken, Türk-İş ve Hak-İş'in tutup salonlarda kutlama yapmaya yönelmesi, ancak kendilerine önden kontr-gerilla örgütünden direktifler gelmesiye açıklanabilir. Türk-İş yönetiminin, kontr-gerilla örgütlenmesinin sendikalarındaki uzantısı olduğu ölçüde, bu direktife uyması şaşırtıcı da değildir. Türk-İş'in, yasaklanma konusu olmayacak bir 1 Mayıs için önden bu tür

açıklamalarda bulunması olanaksızdır. Hak-İş ise, önceki yıllarda, tertip komitesindeki Türk-İş, DİSK gibi konfederasyonları Taksim'e çıkarmakla eleştirmiş ve çelenk bırakma eylemleri yapmıştı. Devletin dinsel gericiliğe yönelik operasyon sürecinde ise Hak-İş'ün rolünün gerektirdiği çelenk bırakmaları da unuttu ve salonlara başvuru yaptı. Devrime karşılık söz konusu olduğunda, dinsel gericiğin tereddütsüz rolünün iyi bir örneği bu.

Yasaklama gerekçelerinde "bombalı saldırılar" üzerine koparılan fırtına, tabii ki kontr-gerilla planının bir diğer parçasıydı ve sermayenin tekeleci basını tarafından olabildiğince sonuna kadar kullanıldı. Sermaye iktidarının yalana dayalı propagandası ne olursa olsun, devrimci hareketin bireysel teröre dayalı eylemlerindeki sorumsuz tutumlarının özel önemini ortadan kaldırmıyor bu. Zira terör-reform politikalarının bir amacı da, bir yarı kitle dışı sorumsuz-sekter, diğer yarı reformist-legalist partilerden oluşan bir sol hareket tablosu yaratabilmektir.

Sendika bürokrasisinin ihanetçi konumu ile onu aşabilen politik seçeneklerin yokluğu içinde son üç yıldır zayıflayan 1 Mayıs'lar, böylece alternatif politika önerilerine güçsüzlüğün damgasını vurmasına da zemin oluyor. Bu, sendika bürokrasisinin geneldeki ihanetçi tutumuna karşı ancak birimlerden, yerellerden başlayan bir alternatif muhalefetle karşı durulabileceğini anlatıyor. Kuşkusuz bu sınıfı yerelleştirme tehlikesi de taşıyor. Tuzla-Deri gibi, teröre ve şovenizme rağmen yıllardır başarılı bir direnç gösteren mevzilerin en büyük zayıflığı, tam da bu yerellikten kaynaklanıyor. Genele ilişkin bir politik-örgütsel tutum ortaya konulamadıkça, bu tür yerel mevziler, 1 Mayıs gibi alanlardaki birim, sendika kortejlerinin kitlesellik, coşku ve politik açıdan zayıflıklarını örten bir etki yaratmanın ötesinde bir sonuç yaratamayacaktır.

Bu nedenle, fabrika-birim zemininde ve sendikal mekanizmaların dışında oluşturulacak işyeri örgütlülüklerine dayanan ve devrimci kitle inisiyatifi geliştirmeyi hedefleyen bölgesel işçi platformlarının yaratılması büyük bir önem taşıyor. Bu 1 Mayıs'ta Tekirdağ Sendikalar Birliği'nin yasaklama ve fiili engellemeye karşı gösterdiği direnç, resmi yasakların ve fiili saldırıların boşa çıkartılabileceğini, asgari bir mücadeleci çabanın dahi etki yaratabileceğini gösteriyor. Bu tür platformlar sendika şubeleri üzerinden kurulduğu sürece, bu 1 Mayıs'ın Tekirdağ örneği gibi, istisnai ileri örnekler olarak kalmaya ve dahası kınımaya mahkumdur. Bursa'dan Gebze'ye kadar bir dizi bölgesel sendikal platformun dağılması, hatta İİSŞP gibi platformların bile etkisizliği, fabrika zeminli ve sendikal düzeyi aşan platformların yokluğu, ülke çapında bir politik iddia yoksunluğunun sonucudur. Bu olmaksızın, kitlelerin mücadele eğilimlerinin daha ileri düzeyde açığa çıkarılabilmesi mümkün değildir. Ülke çapında bir politik iddiaya ve fabrika zeminli bir kitle dinamizmine dayanmayan bu tür girişimler ise, ne kadar iyi niyetli olursa olsunlar, alt kademe sendika bürokratlarının platformları olmaktan kurtulamamaktadırlar.

1 Mayıs'a katılım düzeyindeki düşüklük, terör ve şovenizmin belli ölçüde yasal bir 1 Mayıs'a bile kitle katılımını zayıflatabileceğini gösterdi. Bu, düzenin seçim sonrası özellikle MHP'nin oy oranı üzerinden yarattığı yenilgi psikolojisini sermayenin tekeleci

medyası üzerinden kitlelere taşınmasının, belli yıkıcı sonuçlar yaratabileceğini göstermektedir. Bu, kitlelerin hareketsiz olduğu bir süreçte yaşansa da, dikkate alınmalıdır. Özellikle Kasım '98'den bu yana devlet terörü ve şovenizmle alınmış olan mesafenin yarattığı handikaplar ayrıca kendini gösterecektir.

1 Mayıs sonrasında, Hava-İş, Tuzla-Deri, TÜMTİS vb., sınıfın mücadelecisi sendikal mevzilerinin yanı sıra, Kristal-İş ve Petrol-İş'in uyuşmazlık sürecindeki toplu sözleşmeleri üzerinden güçlü mücadele olanakları bulunmaktadır. Bu imkanlar bir politik tutum etrafında birleştirilebildiği oranda, A. Öcalan'ın yakalanması, seçim ve 1 Mayıs'ın zayıflıkları üzerinden derinleştirilmeye çalışılan yenilgi psikolojisini dağıtma olanakları bulunmaktadır. Devrimci görev, bir yandan altta fabrika zeminli bir devrimci sınıf inisiyatifi geliştirilmeye çalışılırken; bir yandan da, ülke düzeyinde, düzenin, sendika bürokrasisinin, sosyal-reformizmin ve küçük-burjuva devrimciliğinin politik tutumlarını aşan devrimci bir sınıf politikası zemininde, tüm mücadelecisi kesim ve örgütleri birleştirebilmektir. Devrimci sınıf politikası ise ancak sınıf zemininden bir kök bulabilecektir.

Sınıfın benzersiz tarihsel devrimci rolü, geleceğe ilişkin değil, günlük mücadelede kendisini sürekli yeniden üreten bir niteliktedir. 1 Mayıs '99, şovenizmin 1 Mayıs'a katılım sayısını ve politik havasını kirabildiğini, ama bunun en az sınıfı ve onun mücadelecisi kesimlerini etkileyebilen bir olgu olduğunu göstermiştir. Dolayısıyla 1 Mayıs, düzen-devrim kamplaşmasında güç dengelerini göstermiş olmakla birlikte, mücadelenin olanaklarını karartmaya yönelebilecek değerlendirmelere konu edilemez. Bu, düzenin yaratmaya çalıştığı temel bir sonuçtur. Ancak 1 Mayıs'taki zayıflık siyasal bir değerlendirmeye konu edilmezse, gelecek yıllarda, düzenin kontrolünün daha da arttığı bir tabloyla karşılaşmak şaşırtıcı olmayacaktır.

Bugün sol akımlar, giderek kendi içlerinde iddiasızlaştıkları bir süreci yaşıyorlar. Burjuvazi, Susurluk ve 28 Şubat süreçleri üzerinden ortamı politiklaştırdığı ölçüde, böylece reformizme ve sendika bürokrasisine de alan açmakta, sol akımlar ise başka bir sınıf için güç oldukları ölçüde, önemsizleşmektedirler. Reformizmin kof bir güç olduğunu belirtirken kasdettiğimiz budur. Bu 1 Mayıs, bunu bütün açıklığıyla bir kez daha gösterdi. Alanlara binleri, onbinleri toplayan reformizmin kitleleri ve 1 Mayıs'ı, kendi politikaları üzerinden bile etkileyebilme gücü yoktur. 1 Mayıs yalnızca devrimci bir 1 Mayıs olmamakla kalmamış, reformizmin ya da sendika bürokrasisinin damgasını vurduğu bir 1 Mayıs bile olmamıştır.

Reformizmin bu durumu aslında 1 Mayıs öncesinde, seçimler sırasında da görülmüştü. Tekeleci sermaye basınının sol görünümüne kalemşörlerinin yalana dayalı tüm desteğini ve burjuva liberallerinin tüm parlatmalarını dikkate aldığımızda, ÖDP'nin gördüğü destek İP'inkiyle kıyaslanamaz bir düzeydeydi. Kuşkusuz bu sınırlarda olası bir güçlenmenin CHP'ye akmanın ötesinde bir sonucu olmayacaktır. Bu akımlar sosyal-demokrat bir politik platformu güçlendiren bir kadro kaynağı olmayı aşamayacaklardır. Seçim sonuçlarının bu partilerin beklentilerinin altında olması ve CHP'nin barajın altında kalması, seçimin hemen sonrasında, bu akımlara oy veren kesimlerden CHP'ye bir kayışa

dönmüştür. Sosyal-reformizm, politik konumlanışı sonucu, 18 Nisan'dan beri güç yitirmektedir. Seçimlerden 12 gün sonra alanlarda ne kadar güç yitirdiği görüldü. Parlamentarilerde güç olamayan sosyal-reformist partilerin, sokakta güç olmasını beklemek olanak dışıdır. Sosyal-reformizm ve sendika bürokrasisinin bir gücü varsa, bu sokağa dönebilme gücü değil, çıkanları dizginleme ya da salonlara hapsedebilme gücüdür. Bu tür akımların sokağa çıkan kesimlerinin burjuvazinin terörüne karşı hiçbir güvencesi olmayan kof kalabalıklar olması doğaldır.

Seçimden başarılı çıkan iki sosyal-reformist partinin de bu tablodan çok farklılaşabileceği söylenemez. HADEP Kürdistan'da oylarını ülke çapında artırırken, metropollerde yitirmiştir. Bu 1 Mayıs gösterileri devletin HADEP'e yönelik özel engellemeleri üzerinden pek sağlıklı değerlendirilemedi. Ama şu kadarı söylenebilir: Kürdistan'ın ağır baskı, açık katliam koşullarında tercihinin ulusal akımdan yana yapanlar, metropollerde, nispi barışçıl bir ortamda farklı bir tercih yapıyorlar. Bu kesimler daha sola yönelmediklerine göre, esasta HADEP'in sağına yöneliyorlar. HADEP'in sağındaki seçeneklerin en iyisinin CHP olduğu düşünülürse, bu sonuca yolaçan politik duruş konusunda HADEP kendini sorgulamalıdır. Binlerce kişiyle alanlara gelen, ama alanlardaki diğer binlere ulusal politik duruş dışında hiç bir mesaj veremeyen bir parti için, kaçınılmaz bir sonuçtur bu.

1 Mayıs'a nispi bir kitlesellikle gelen SLP ise, seçimde iddia ettiği gibi kısa vadeli otuz bin kişilik bir kadro potansiyeline değil, yasal bir partiyle yasal bir mitinge gelebilecek kadar birkaç bin kişilik bir kitleye sahiptir. Bu parti, devrimcilik ve sosyalizm adına kadrolarını yasal parti binalarındaki aktiviteye hapsedmiştir. Dolayısıyla SLP, sadece çarpacağı duvara yakınlaşan bir tablonun sınırları içinde, iyi bir durumdadır. Çarpacağı faşist rejim olursa, kolayca dağılacak; devrimci sınıf politikalarının yükselişi olursa, kendi sınırlarında bir TSİP olacaktır.

Sistemli terör ve reform/yönlendirme politikaları, sosyal reform partilerini içerikte sosyal şovenizme, biçimde parlamentarizme, özünde ve sonuçta sağa çekerken, küçük-burjuva devrimciliğini de etkisizleştiriyor.

Devlet sistemli operasyonlar ve terörle, bu örgüt ve partileri legalize etmeye alıyor. Bu yüzden fiili mücadelenin açtığı kanalların ötesinde, bizzat devlet, legal devrimci mevzilere alan açıyor. Bu politikada başarılı olduğu ölçüde, açık siyasal alandaki çalışmayı etkisizleştirmesi hayli kolay oluyor. Devrimci hareket bu konuda ciddi sorun ve açmazlarla yüzyüze bulunuyor. Devletin bu politikasının açık bir tasfiye politikası olarak görülüp görülmediği, illegal-devrimci siyasal örgütlülüğün polis operasyonları üzerine yeniden ve yeniden kurulması çabasının varlık sorunu olarak anlaşılıp anlaşılmadığı, ciddi soru işaretleridir.

Geleneksel akımların 1 Mayıs'a güçsüzlük nedeniyle eski katılım biçimini reddederek katılması, onun kendiliğindenci karakterini ortaya koymaktadır. Durgunluk sürecinde güç yitirmekle kalmamakta, politika yapış eksenini de yitirmekte, reformculaşabilmekte, ya da kitle hareketine karşı sorumsuzlaşabilmektedir.

Komünist işçi partisi açısından ise, bu 1 Mayıs'ın üç temel özelliğinden sözedilebilir. Birincisi, örgütsel yoğunlaşma alanları üzerinden belli bir güç kaybıdır. İkincisi, partili politika ve tarzın ve sınıf mevzilerinin yaygınlaşmasıdır. Üçüncüsü, parti tarzının artık bir refleks karakter kazanmaya başlamasıdır.

Birincisi, parti son üç-dört yıldır mesafe almaya başladığı alanlarda '98 açısından bir durgunluk içindeydi. Daha ileri politik ve örgütsel bir düzey için, kongre açıklıkları ve müdahaleleri üzerinden bir atılım yapabildi. Bu noktada, metropollerde sınıf çalışmasının yürütüldüğü alanlarda, kendini tekrar edebilen bir faaliyet eğilimi görüyordu. Kongre sonrası süreçte ise, kitle hareketliliğindeki kırılma bir tarafa, üst üste gelen polis operasyonları, kongre açıklıkları temelinde tüm parti örgütünün eğitilmesi ve sınıf çalışmasının yenilenmesini doğal olarak geciktirdi. Bu halen partinin hızını kesen temel bir faktördür. Kaybedilen örgütsel mevziler işin daha önemsiz yanındır. Zira zaafa uğrayan parti örgütlerinin parti çalışması içinde yeniden inşasının olanakları fazlasıyla vardır.

İkincisi, partinin sınıf ve örgüt mevzilerindeki yaygınlaşmadır. Kastettiğimiz partinin salt politik etkisinin artışı değildir. Aslolan geçen yıl bir-iki örneğini verdiğimiz bağımsız işçi platformları temelindeki 1 Mayıs hazırlık çalışmamızın, İstanbul'da bir parça daralsa da genel planda yaygınlaşmış olmasıdır. Çalışma alanlarının yoğunlaşmasındaki ve kitlesel etkideki düşüş bir yana, partili çalışmanın Zonguldak, İzmir, İç Anadolu'da başarılı örnekler yaratıyor olması önemlidir. Bu partinin politik etkisini yaymakla kalmayacak, İstanbul dışında gerçekte var olmayan devrimci hareketin tersine, ülke çapında gerçek bir örgütsel derinleşme ve sınıf mevzileri edinme sonucunu verecektir. 1 Mayıs'ı bir günden öte bir çalışma dönemi olarak aldığımız sürece, kazanımlarımızı açıklıkla ifade etmek önemlidir.

Üçüncüsü, partinin sınıfın ve kitlelerin devrimci enerji ve inisiyatifini açığa çıkarmaya çalışan tarzı blok refleks bir tarz haline gelmekte, güvencelenmektedir. Bu, partinin, süreklilik ve tarz üzerinden, tıpkı sınıfın kitleler için oynadığı benzersiz önderlik rolünü oynayabilmesine benzer. Aynı zamanda, onu tüm diğer devrimci örgüt ve partilerden güncel olarak da ayırır. Bu sadece 1 Mayıs'a hazırlık ve katılım sürecimizle iki yıllık pratik bir deneyim birikimimizi değil, kurulan her parti örgütünün ve kolektifinin başlarken parti düzeyinden başlayacağını da anlatır.

Düzen, 1 Mayıs '99'da geçici bir başarı kazandı. Bu, sınıf ve kitle mücadelesi açıklıkları içinde kısa sürede görülecektir.

Parti ise, 1 Mayıs '99'da geçici bir sınırlılık yaşadı. Parti, parti tarzının da göstereceği gibi, en durgun dönemlerde bile kendini yeniden ve bu kez eylemli kitlelerin önderliği olarak daha ilerden kuracaktır.

Ekim Gençliği Mayıs '99 tarihli 30. sayısı çıktı!

YÖK ve soruşturma terörü

Bu abluka dağıtılacak!

*

**Hukuk terörünü durgunluğu kırmanın
olanağına çevirelim!**

*

Reformizmi ve icazetçi-teslimiyetçi

anlayışları boşa çıkaralım

**Direnerek yaratılan mevzileri kıskançlıkla
korumalıyız!**

*

Bir seçim döneminin sonrasında

Sonuçlar, olanaklar, görevler...

*

1 Mayıs, gençlik ve Parti

*

**Anti-faşist mücadelenin ihtiyaçları ve
devrimci hareketin zaafı (orta sayfa)**

*

Liseli gençlik mücadelesi ve örgütlenme dinamikleri

Hareketin geldiği düzey ve yaşadığı açmazlar

*

Büyük bir aldatmaca:

Orta Öğrenim Başarı Puanı

*

Liseli gençlik şenliği

*

**Emperyalist haydutluk gerekli
yanıtı halklardan alacaktır!**

*

Çin gençliği emperyalizme ve savaşa karşı ayağa kalktı.

Emperyalizmin Balkanlar'daki barbarlığı sürüyor

*

Kapitalizm baskı, sömürü ve savaş demektir!

*

Emperyalist savaş ve gençlik

*

'68: Sisteme karşı sarsıcı bir gençlik isyanı

Özgürlük parke taşlarının altında!

*

30 Mayıs, 31 Mart, 6 Mayıs, 18 Mayıs...

**Devrimci yiğitlikleri ve adanmışlıklarıyla
yeni kuşaklara yol gösteriyorlar**

*

Her yönleriyle çürüyorlar!

*

Haberler, mektuplar, öykü ve şiirler...

Seçimler ve sonrası

H. Gül

18 Nisan seçimleri ortaya dikkatle irdelenmesi önemli açıklıklar sağlayan bir siyasal tablo çıkardı. İçerde Kürt halkına karşı, dışarda ise Suriye, İtalya ve Yunanistan'a karşı körüklenen şovenist histeri ve savaş çığırtkanlığı, seçim sonuçlarını da belirleyen temel bir faktör oldu. MHP kadar DSP'nin aldığı oylarda da, bu şovenist dalganın önemli bir rolü oldu.

MHP ve DSP gibi iki şoven-ırkçı partinin yükselişi, bugünkü toplumsal dengeler ve koşullar açısından, sermayenin pek de tercih edebileceği bir sonuç olmamakla birlikte, uzun süreden beri estirilen şovenist rüzgarın ortaya çıkaracağı tablo da bundan başka birşey olamazdı. Tüm gerçek ve potansiyel dezavantajlarına rağmen, bu tablonun içinde sermayeye sunacağı önemli avantajlar barındırdığını da belirtmek gerekiyor.

Esname olanaklarını her geçen gün daha fazla yitiren bir sistemin, işçi sınıfı ve emekçi yığınlara devlet teröründen başka verebileceği bir şeyi olmayacağı gerçeğinden hareket edersek, bugün toplumda biriken patlama dinamiklerini kısa süreli de olsa pasif bir savunma çizgisine itebilecek bir siyasal tablo, sistem için gerçekten bir ihtiyaçtır. Buradan baktığımızda, MHP-DSP eksenli bir hükümet, hem MGK ile pürüzsüz bir uyum ve uzun vade için kontra kurumlaşması açısından, hem de kitleleri psikolojik basınç altında tutmak bakımından sermaye için ciddi bir maddi ve moral avantaj demektir.

Kısa vadede sermayeye belli bir psikolojik üstünlük sağlayan bu tablo, orta ve uzun vade için değerlendirildiğinde, tam anlamıyla bir kriz tablosudur. Dolayısıyla devrim için de tersinden ciddi bir imkandır. Daha bugünden baktığımızda, MHP'nin yükselişinin, ilerici işçi ve emekçi kitlelerin bilincinde Maraş, Çorum, 16 Mart vb. katliamları daha canlı hale getirdiğini görüyoruz. Bu toplumda varolan anti-faşist mücadele birikimi ve dinamikleri düşünüldüğünde, bu, devrimci mücadele için muazzam bir potansiyel olanak demektir.

İki potansiyel tehlike

Ne var ki burada da iki potansiyel tehlike söz konusudur.

Bunlardan ilki; kitlelerde varolan ve MHP'nin yükselişiyle beraber karşı bir reflekse dönüşen anti-faşist bilinç ve duyarlılığın, geleneksel küçük-burjuva akımlar tarafından bir kez daha MHP'ye daraltılmasıdır. Böylece '70'li yıllardaki hatalı çizgi ve pratiğin bir kez daha tekrarlanması, yani bu faşist çetenin gerisindeki asıl güç olarak, devlet ve sermaye sınıfının bir kez daha gözden kaçırılmasıdır.

İkincisi ise; yine bu gelenekten beslenen ve benzer bir bakışın yönlendirdiği sosyal-reformist akımın, doğrudan ya da dolaylı tutum ve davranışlarla, faşizme karşı mücadele adına yığınların anti-faşist öfkesini ve birikimini CHP türünden düzen partilerinin yedeği haline getirmesidir. Daha bugünden bunun güçlü işaretleri vardır.

Başka ifadelerle, yığınlarda biriken anti-faşist öfke ve bilinci MHP ile sınırlayıp köreltmek ile anti-faşist güçlerin birliği adına yığınların öfkesini CHP benzeri düzen partileri üzerinden düzenine sunmak, yeni dönemin iki potansiyel tehlikesidir.

Bunların olmayacak şeyler olmadığını yakın dönem tarihimiz gösteriyor. '70'ler bir yana bunu '80'lerin ortasında TDKP gibi geçmişte bu konularda bir parça duyarlı bir akım bile yapabiliyordu. 1980 faşist darbesi karşısında aldığı yenilgiden sonra, 1984'de "faşizmin kitle tabanı genişlemiştir" değerlendirmesi çerçevesinde, DSP'yle "faşizme karşı" demokrasi cephesi kurma arayışına girebilmişti.

Bugün ise bu misyonu ÖDP, EMEP, SİP gibi sosyal-reformist partiler, herşeyini belirsiz bir barışa endekslemiş HADEP gibi ulusal-reformistler ve kemalist-milliyetçi İP yapmaya adaydır. Bugün bu cenahın başını ÖDP çekse de, diğer üç bileşenin de bu bakıştan uzak olmadığını biliyoruz. Her seçim öncesi CHP ile yapılan flörtler tam da bu bakışın ürünüdür.

Seçimlerde uğradığı hezimetten sonra ÖDP ve EMEP'in tabanında "acaba CHP'yi en azından yerel yönetimlerde desteklese miydik?" türü tartışmalar yapılıyorsa, bu tam da reformistlerle CHP arasındaki ince çizgiyi anlatıyor. Dün "demokratik Türkiye" platformu üzerinde CHP ile üst üste düşenlerin, bugün de "faşizme karşı omuz omuza" sloganıyla CHP ile üst üste, yan yana düşmelerinde şaşılacak hiçbir şey olmayacaktır.

Kaldı ki bu, bugüne özgü bir durum, bir davranış tarzı da değildir. Sosyal-reformizmin tarihi, bu arada '70'ler Türkiye'sinin deneyimleri, bunun eşyanın tabiatı gereği olduğunu gösteriyor. Sosyal-reformistler her zaman işçi sınıfı ve emekçilere ehven-i şeri, "kötünün iyisi"ni salık verirler. Bugün de yaptıkları ya da çok geçmeden yapmak zorunluluğu hissedecekleri şey budur. MHP'nin yükselişine karşı CHP'nin sözde anti-faşistliği! Ufku düzenin sınırlarını aşamayanların denize düşen yılanı sarılır misali MHP'nin yükselişi karşısında akıllarına ilk gelen CHP'nin anti-faşistliği olmasından daha doğal birşey olamaz.

CHP-ÖDP eksenli üzerinden dayanaksız hayaller

Sorun sosyal-reformist parti ve çevrelerden de ibaret değil. Bir de çoğu kere iyi niyetli olsalar da reformist önyargılardan kurtulamayan yazar ve aydınlar var. Bunlardan birisi de iyi niyeti tartışmasız olan Haluk Gerger'dir. Kendini sosyalist/marksist olarak niteleyen ve bunda da samimi olan Haluk Gerger, 18 Nisan seçimlerinin ortaya çıkardığı siyasal tabloyu analiz ederek bir dizi hatalı sonuca düşmekten kendini alamıyor. MHP'nin seçimlerde aldığı oyları "faşizmin yükselişi" olarak değerlendiren Gerger, *Özgür Bakış* gazetesinin 28 Nisan '99 tarihli sayısındaki köşesinde şunları yazıyor: "ÖDP ve CHP tabanındaki nisbeten ilerici kesimlere büyük iş düşüyor. Birincisi: Faşizme karşı durmak, ikincisi de Türkiye kapitalizmi için mümkün olduğu ölçüde demokratik ve barışçıl bir proje oluşturmak."

Yazısının devamında Haluk Gerger kendince "yeni" açılım ve önermeler sunmaktadır.

"CHP ve ÖDP'nin oluşturacağı bu sol liberal demokratik muhalefet hareketi, devrim olmasa da, sevginin, hoşgörünün, karşılıklı saygının, çoğulculuğun, dayanışmacı ve paylaşımcı sosyal değerlerin, klasik insan haklarıyla burjuva demokrasinin tonlarını taşıyabilir. Bu ılımlı yapılanın içinde, kendini sosyalist olarak tanımlayanlardan çevrecilere, kadına ve barış hareketlerine, liberal Kemalistlere, demokratlara yer veren bir sentez yaratılabilir."

Hemen belirtelim ki, bizce de ÖDP, CHP ve hatta başka bazı liberal ve reformistlerin bir ittifak (bütünleşme) oluşturmalarında herhangi bir sakınca yok. Ancak bu ittifaka "anti-faşist" bir misyon biçmek temelsiz olmaktan öteye siyasal açıdan çok sakıncalıdır. Bu düşünce ve ittifak olsa olsa, yığınların düzene yöneltilebilecek anti-faşist öfkesini, düzenin CHP kanallarında boğmak sonucu verir. Ve bu hiç de Gerger'in sözünü ettiği "Türkiye kapitalizmi için demokratik ve barışçıl bir proje"nin gerçekleşmesi olmaz. Tam tersine, mevcut düzenin siyasal yapısında ancak devrimci mücadelenin yan ürünleri olarak gerçekleştirilebilecek bazı demokratik değişimler de bu durumda başarılabilir. Zira bunu sağlayacak olanaklar reformizm ve düzen solu tarafından kötürümleştirilir.

Öyle anlaşıyor ki, Haluk Gerger kendini CHP tabanının 18 Nisan seçimlerinden sonra attığı "faşizme karşı omuz omuza" sloganına, en azından bahsettiği liberal ve reformistler kadar kaptırmış. Gerger dünün kirli savaş partisi CHP'de anti-faşist bir dinamik olduğuna inanıyor olmalı. Bu öyle bir inanç ki, bir kısım "marksistler"ın kendi tanımıyla bu "liberal muhalefet platformu"nu siyaset yapma zemini olarak değerlendirmelerine belirli bir olumlu işlev yüklüyor. "Elbette burada siyaset yapmaya meraklı marksist sosyalistler de hayırlı işlevler olabilir; onlar da iç sol muhalefeti temsil ederek sağa kaymaları engellemeye, harekete, dinamizm kazandırmaya, kimi kesimlere

ulaşmada, belirli bir dili yakalamada, kimi başka ittifakları örmede yararlı görevler üstlenebilirler" diyor.

Görüldüğü gibi Haluk Gerger MHP'nin yükselişine karşı CHP eksenli bir muhalefet platformundan ciddi ciddi medet umuyor.

Haluk Gerger her ne kadar bütün bunları yeni bir fikir, proje olarak sunuyor olsa da aslında oldukça bayat bir projedir. Dün emperyalist metropollerde sunulan "daha yaşanılır, daha paylaşımcı bir kapitalizm", ya da son bir kaç yıldan beridir Avrupa merkezli olarak geliştirilmeye çalışılan "sevgi, hoşgörü ve yaşanılır bir kapitalizm için üçüncü yol" projelerinin benzeridir söz konusu olan.

Faşizme karşı mücadele reformizme karşı mücadeleden ayrılmaz

Haluk Gerger "barışçıl ve demokratik bir kapitalizm" projesi için, ÖDP-CHP eksenli "liberal muhalefet platformu" öneriyor. Önerdiği bu siyasal platformun temel amacını/ideolojisini ise şöyle formüle ediyor: "Bir CHP-ÖDP bütünleşmesi asıl tabanını kentleşmiş toplumsal sınıf ve katmanlarda bulacak, dünyalı bir kent ideolojisini gericiliğe karşı çağdaş liberal bir fren mekanizmasını oluşturacaktır. Örneğin İzmir Alsancak'ta, Ankara Çankaya'da, İstanbul Ortaköy ve Nişantaşı'nda yoğunlaşan ve belki kalifiye, sendikacı işçi merkezlerinde de karşılık bulacak böylesi bir hareketlenme toplumun dinamik ve etkili maddi gücü olan eğitilmiş, dünyaya nisbeten açık kesimlerin örgütlü sesi ve temsilcisi olabilir."

Bu satırları okurken bir an için Haluk Gerger yaşadığımız dünyanın dışında bir dünyadan mı bahsediyor diye düşünüyor insan. Ama hayır, Gerger çok somut konuşuyor, Ortaköy, Alsancak, Çankaya, Nişantaşı'ndan söz ediyor. "Gericiliğe karşı çağdaş, liberal fren" rolü yüklediği toplumsal kesimler, bu semtlerde yaşayan ayrıcalıklı burjuva kesimler. Yazısının girişinde de, "liberal demokratik muhalefetin sol ilerici bir nitelik kazanması kuşkusuz yaşamsal bir öneme sahip. Liberal demokratik muhalefet asla DYP, ANAP gibi partilere ya da TUSİAD'lara bırakılmamalıdır" diyor.

Eğer Kürt ulusal sorununa yakın bir ilgi gösteren Haluk Gerger gibi bir aydın böyle düşünüyor ve faşizmin yükselişine "fren olarak" CHP-ÖDP eksenli bir platform öneriyorsa, bizim Gerger'e söyleyecek iki sözümüz var.

Birincisi: Bugün işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı için esas tehlikeyi hiç de MHP oluşturmuyor. MHP devletin basit bir uzantısı ve onun organik bir parçasıdır. Bu düzen için oynayabileceği rolü ise fazlasıyla oynadı ve oynamayı sürdürüyor. Bu düzende faşizm dediğimiz şey bizzat devlet şahsında zaten egemendir. MHP olsa olsa geçmişte kötü bir biçimde tekrar etmekten başka birşey yapamaz. Buna karşı ise ilerici kitlelerde yeterli bir anti-faşist öfke ve deneyim birikimi vardır. Yeter ki devrimciler bu öfke birikimini CHP gibi düzen partilerinin kanallarına akıtmasınlar, bu yolla düzenin yedeğine vermesinler.

İkincisi: Eğer Haluk Gerger CHP'nin bugün atmaya başladığı "faşizme karşı omuz omuza" sloganına bakarak bu değerlendirmeleri yapıyorsa fazlasıyla yanılıyor. Nitekim bu değerlendirmelerden yalnızca 3 gün sonra, 1 Mayıs'ta, Kürt yurtseverlerin öne çıkardıkları "yaşasın halkları kardeşliği" vb. sloganlara karşı "Türküz, güçlüyüz, Atatürkçüyüz" sloganını atan da yine CHP'lilerdi. CHP'nin bu sloganıyla MHP'nin yeni imaj çerçevesinde son olarak formüle ettiği "Türksen ögün, değilsen itaat et" sloganı arasında ne fark var? İkisi de mazlum bir halka, Kürt halkına karşı şovenizm ve ırkçılığın ifadesinden başka nedir ki?

Bugünün Türkiye'sinde devrimci bir mücadele çizginin aslı görevlerinden biri de, işçi sınıfını, emekçileri ve toplumdaki tüm anti-faşist güçleri CHP'nin demagojilerinden korumaktır. Bu bizzat o çok önemsenen anti-faşist mücadelenin başarısının olmazsa olmaz koşuludur. Tarih bunun tanığıdır.

Yeni bir emperyalist saldırı ve

Emperyalizm ve Balkan

Militarizm, saldırganlık ve savaş, emperyalizmin özünde vardır. Tüm bunların kendilerini giderek daha dizginsiz bir biçimde gösterecekleri yeni bir tarihsel döneme girmiş bulunuyoruz. İkinci emperyalist savaş sonrasında, Kore'de, Vietnam'da ve öteki Çin-Hindi ülkelerinde olduğu gibi zaman zaman doğrudan taraf olsalar da, daha çok bölgesel çatışmaları ve savaşları perde gerisinden kışkırtan emperyalistler, bundan böyle artık doğrudan kendi adlarına müdahale ve savaşlara girişeceklerini gösteriyorlar. Komünistler yeni dönemin bu açık eğilimini daha '90 yılı başında, daha ortada Körfez krizi ve savaşı yokken, daha Malta Zirvesi'nin de etkisiyle barış ve silahsızlanma üzerine yaygın bir aldatıcı cereyan varken, açıkça tespit ettiler. Şimdi, '90'ların sonunda, NATO etrafındaki emperyalist Batı ittifakı, bunu yeni dönem NATO stratejisi olarak açıkça belirlemiş ve Yugoslavya'ya yönelik emperyalist saldırıyı da bunun bir ilk uygulama örneği ilan etmiş bulunuyor. İki kutuplu dünyanın hassas dengeleri emperyalizmin özünde varolan bu eğilimlerini belli ölçülerde gemleyebiliyordu. Varşova Paktı ve Sovyetler Birliği'nin yıkılışından beri bu dizginleyici etken ortadan kalkmış bulunmaktadır. Emperyalizm artık amaca ulaşmak için, iktisadi ve politik araçlar ile tehdit ve şantaj yöntemlerinin ötesinde, doğrudan militarist aygıtını kullanmakta, dolaysız saldırı ve savaşla sonuç almaya çalışmaktadır.

(Bu metin Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı Ekim'in Nisan '99 tarihli 203. sayısının başyazısıdır.)

Başını ABD'nin çektiği emperyalist koalisyonunun savaş makinası NATO'yu harekete geçirerek Yugoslavya'ya karşı başlattığı savaş haftalardır sürüyor. Haftalardır Yugoslavya'ya tonlarca bomba yağıyor. Ülkenin sanayi, iletişim ve ulaşım altyapısına büyük darbeler vuruldu. Yüzlerce sivil insan öldü, binlercesi yaralandı.

Daha da vahim olanı, bu emperyalist müdahalenin bahanesi olarak kullanılan Arnavutlar başta olmak üzere, tüm Kosova halkı perişan edildi. NATO müdahalesi ile birlikte yüzbinlerce Kosovalı yerinden yurdundan oldu. Emperyalist saldırıya sözde "insani" nedenler yaratmak, onu haklı göstermek için, bombalamaların ardından göç etmek zorunda kalan bu büyük insan yığınları sınırlarda kasten perişan halde bırakıldı.

Yugoslavya'ya bu haydutça saldırının, bir savaş makinası olarak NATO'yu sıcak bir savaşta ilk kez kullanmanın ve Balkanlar'da emperyalist egemenliği pekiştirmenin ötesindeki nedenleri ve sonuçları, NATO'nun 50. yıl zirvesi ile daha da açık hale geldi.

Tüm bunlar başından itibaren basınımda ayrıntılı olarak değerlendirildi, tahlil ve teşhir edildi. Bunun da sağladığı kolaylıkla, burada ayrıntılara girmeden, son gelişmelerden hareketle bazı temel sonuçları ifade etmek yoluna gideceğiz.

Emperyalizm militarizm, saldırganlık ve savaş demektir

Militarizm, saldırganlık ve savaş, emperyalizmin özünde vardır. Tüm bunların kendilerini giderek daha dizginsiz bir biçimde gösterecekleri yeni bir tarihsel döneme girmiş bulunuyoruz. İkinci emperyalist savaş sonrasında, Kore'de, Vietnam'da ve öteki Çin-Hindi ülkelerinde olduğu gibi zaman zaman doğrudan taraf olsalar da, daha çok bölgesel çatışmaları ve savaşları perde gerisinden kışkırtan emperyalistler, bundan böyle artık doğrudan kendi adlarına müdahale ve savaşlara girişeceklerini gösteriyorlar. Komünistler yeni dönemin bu açık eğilimini daha '90 yılı başında, daha ortada Körfez krizi ve savaşı yokken, daha Malta Zirvesi'nin de etkisiyle barış ve silahsızlanma üzerine yaygın bir aldatıcı cereyan varken, açıkça tespit ettiler. Şimdi, '90'ların sonunda, NATO etrafındaki emperyalist Batı ittifakı, bunu yeni dönem NATO stratejisi olarak açıkça belirlemiş ve Yugoslavya'ya yönelik emperyalist saldırıyı da bunun bir ilk uygulama örneği ilan etmiş bulunuyor.

İki kutuplu dünyanın hassas dengeleri emperyalizmin özünde varolan bu eğilimlerini belli

ölçülerde gemleyebiliyordu. Varşova Paktı ve Sovyetler Birliği'nin yıkılışından beri bu dizginleyici etken ortadan kalkmış bulunmaktadır. Emperyalizm artık amaca ulaşmak için, iktisadi ve politik araçlar ile tehdit ve şantaj yöntemlerinin ötesinde, doğrudan militarist aygıtını kullanmakta, dolaysız saldırı ve savaşla sonuç almaya çalışmaktadır.

Yeni dönemde bunun ilk geniş çaplı örneği ve uygulaması Körfez savaşı oldu. Emperyalist koalisyon savaş makinasını harekete geçirerek Irak'ı yıkıma uğrattı ve ona tüm koşullarını zorla dayattı. İhtiyaç duyuldukça aynı savaş makinası tekrar tekrar kullanılarak 8 yıldır Irak'a soluk aldırılmamaktadır.

Aynı yöntem şimdi de Yugoslavya'ya uygulanıyor. Balkanlar'ın işgalini meşrulaştırmak ve Yugoslavya'ya boyun eğdirmek için, emperyalist savaş makinası NATO haftalardır canice bir saldırı savaşı yürütüyor. '90'ların başında Irak'a yapılan emperyalist müdahale ile '90'ların sonunda Yugoslavya'ya yapılan müdahalenin arasındaki tek önemli fark, ilkinin BM bayrağı altında, bu ikincisinin ise NATO adına yürütülüyor olmasıdır. NATO bir emperyalist politik ittifak olmanın ötesinde, aynı zamanda bir dolaysız savaş makinası olduğu içindir ki, bu fark sanıldığından da önemlidir.

Yugoslavya: Nüfuz ve paylaşım mücadelelerinin trajik sahnesi

Sovyetler Birliği'nin yıkılışıyla birlikte ikinci savaş sonrası iki kutuplu dünyanın son bulması, yalnızca emperyalizmin saldırı ve savaş eğiliminin değil, emperyalist dünyadaki iç bölünme ve nüfuz mücadelelerinin de önünü açtı.

Bu mücadelenin açık-gizli biçimde sürdüğü temel alanlardan biri de Balkanlar oldu. ABD ve Alman emperyalizmi, yerine göre anlaşarak yerine göre birbirlerini çelmeleyerek, Balkan ülkelerini kendi nüfuz alanları haline getirmeye çalıştılar. Bu emperyalist egemenlik mücadelesinin en büyük kurbanı ise Yugoslavya oldu. '90'ların başından itibaren, özellikle Alman emperyalizmi, Yugoslavya'yı parçalamak ve federal birlikten kopardığı her bir parçayı kendi denetimine almak için her türlü açık ve gizli çabayı harcadı. Hırvatistan ve Slovenya, sözde bağımsızlıklarına böyle kavuştular.

Ardından, yüzbinlerce insanın ölümüne, daha fazlasının yaralanmasına, tüm bölgenin yakılıp yıkılmasına, ve en kötüsü, onyıllarca kardeşlik içinde yaşamış halklar arasında kin ve nefret duvarlarının örülmesine neden olan, "Bosna-Hersek trajedisi" geldi. Kendilerine bağlı işbirlikçi gerici güçler aracılığıyla çatışmayı kışkırtan ve yaratan emperyalistler, çatışan taraflar birbirini tükettikten sonra da bu kez hakem olarak ortaya çıktılar. Bosna'yı

savaşlar dönemi

ar'da emperyalist savaş

kendi içinde küçük etnik parçalara böldüler, halkları birbirlerinden ayırdılar ve “barış gücü” adı altında tüm Bosna’yı fiilen ve resmen işgal ve denetimleri altına aldılar. Bu durum yıllardır devam etmektedir.

Bosna'dan sonra sıranın Kosova'ya geleceği, aynı oyunun bu kez Kosova'da tezgahlanacağı biliniyor ve bekleniyordu. '98 yılı boyunca tezgahlanan kışkırtmalarla beklenen oyun sahneye kondu. Makedonya ve Arnavutluk'a askeri kuvvetleriyle zaten yerleşmiş bulunan emperyalistler, Kosova'ya da askeri olarak yerleşme koşulunu Yugoslavya'ya dayattılar. Dayatma reddedilince, savaş makinası harekete geçirildi. Yugoslavya'ya karşı haftalardır sürdürülen emperyalist saldırı savaş böyle başlatıldı.

Emperyalizm özgürlük değil egemenlik peşindedir

Emperyalizm, her yerde ve her zaman, özgürlük değil fakat egemenlik peşindedir. Emperyalizmin karakterine ilişkin bu temel marksist tanım emperyalizmin tarihinden çıkartılmıştır ve emperyalizmin sonraki tüm tarihi tarafından ayrıca doğrulanmıştır. Emperyalizmin tüm tehdit, saldırı, işgal ve savaş girişimlerini sahtekarca “barış”, “demokrasi”, “insani yardım” vb. argümanlara dayandırdığı bir dönemde, bu temel marksist düşünceyi gözönünde bulundurmamak her zamankinden çok daha gereklidir.

Emperyalist savaş makinasıyla Balkanlar'a çullanmış emperyalistler, bunu bir kez daha “barış”, “Kosova Arnavutlarının özgürlüğü”, “etnik temizliğin durdurulması” vb. argümanlarla gerekçelendiriyorlar. Bu büyük bir sahtekarlıktır. Varlığı bile kabul edilmeyen Kürt halkının özgürlük mücadelesi boğulsun diye Türkiye'deki kirli savaşa yıllardır tam destek verenlerin Kosova Arnavutlarının ulusal özgürlüğü için savaşı göze aldıklarını iddia etmeleri, tam bir utanmazlık ve ikiyüzlülük örneğidir.

Devrimci ulusal kurtuluşçuluk ve gerici burjuva milliyetçilik

Tıpkı büyük Sosyalist Ekim Devrimi sonrasında olduğu gibi, ikinci emperyalist savaş sonrası dönemde, dünya ölçüsünde, emperyalizme ve sömürgecilik karşı büyük bir ulusal kurtuluş mücadeleleri dalgasına sahne olmuştu. Sovyetler Birliği'nin faşizme karşı kazandığı büyük tarihi zafer, Asya'da Çin halk devriminin yarattığı büyük devrimci sarsıntı, bir dizi ülkede Halk Demokrasisi rejimlerinin kurulması ve bir sosyalist kampın oluşması, özetle dünya ölçüsünde devrim ve sosyalizm akımının büyük bir güç ve etkinlik kazanması, ezilen ve

sömürge ulusların emperyalizme karşı kurtuluş mücadelelerine de muazzam bir ivme kazandırmıştı. 20. yüzyılın büyük devrimci ulusal kurtuluş akımı, ikinci savaş sonrasındaki bu büyük patlamasıyla emperyalizme büyük darbeler vurmuş ve klasik sömürgecilik çökertmişti. Ulusal kurtuluş mücadelelerinin bu büyük dalgası, '70'lerin ortasında Çin-Hindi halklarıyla Afrika halklarının birbirlerini izleyen zaferleriyle doruğuna ulaşmıştı.

'90'lı yıllar, 20. yüzyılın bitmekte olan şu son on yılı ise, dünya ölçüsünde, özellikle de eski Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa topraklarında, yanı sıra orta Afrika'da, gerici burjuva milliyetçilik akımlarına, bunlar arasındaki kanlı çatışmalara ve boğazlaşmalara sahne oldu. Bunun, tam da, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki yıkılışla birlikte, devrim ve sosyalizm akımının dünya ölçüsünde büyük bir güç ve prestij kaybına uğradığı, ezilen sınıflar ve halklar arasında insanlık tarihinin gördüğü en birleştirici ve bütünleştirici ideal ve akım olan sosyalizmin geçici olarak bu gücünü kaybettiği bir tarihsel evreye denk gelmesi, son derece dikkate değerdir. Buradaki kısa sonuç şudur: 20. yüzyıl tarihinde, proletarya önderliğindeki uluslararası sosyalizm akımının büyük güç kazandığı ve devrimci gelişmeleri ivmelendirdiği tarihi dönemler, dünyanın mazlum ulusları için de kölelikten kurtularak özgürleşmek ve kendi aralarında kardeşçe birleşmek ve kaynaşmak dönemi olmuştur. Bu büyük tarihi akımın güç kaybettiği 20. yüzyılın şu son dönemi ise, tersinden gelişmelerin önünü açmıştır. 20. yüzyılın birbirinin zıddı durumundaki bu büyük tarihsel deneyimleri, onların ihtiva ettiği paha biçilmez dersler, bugünün sorunlarına nasıl yaklaşılması, çözüm ve çıkışın nerede aranması gerektiği konusunda da büyük tarihi ve teorik açıklıklar sunmaktadır.

Emperyalizme ve sömürgecilik karşı büyük ulusal kurtuluş mücadeleleri dalgası tarihin çarkını ileriye doğru hızlandırmış, ezilen halklar arasındaki birlik, dayanışma ve sempatiyi besleyip güçlendirmiş, emperyalizme ise büyük darbeler vurarak onun teşhirini ve tecritini hızlandırmıştı. Vietnam halkının '60'lı ve '70'li yıllarda Amerikan emperyalizmine karşı yürüttüğü kahramanca mücadelenin dünya çapında yarattığı derin sempati ve sarsıntı, bu olumlu etki ve sonuçların doruğu olmuştu. Oysa '90'lı yılların gerici burjuva milliyetçilik dalgası, içiçe ya da birbirine komşu olarak yaşayan halklar arasındaki

Emperyalizme ve sömürgecilik karşı büyük ulusal kurtuluş mücadeleleri dalgası tarihin çarkını ileriye doğru hızlandırmış, ezilen halklar arasındaki birlik, dayanışma ve sempatiyi besleyip güçlendirmiş, emperyalizme ise büyük darbeler vurarak onun teşhirini ve tecritini hızlandırmıştı. Vietnam halkının '60'lı ve '70'li yıllarda Amerikan emperyalizmine karşı yürüttüğü kahramanca mücadelenin dünya çapında yarattığı derin sempati ve sarsıntı, bu olumlu etki ve sonuçların doruğu olmuştur.

tüm birlik ve kardeşlik bağlarını parçalamış, onlar arasında kin, düşmanlık ve nefret ilişkilerinin gelişmesine neden olmuştur. Bu arada emperyalizm halklar arasındaki bu bölünme ve çatışmaları bizzat körükleyip kışkırtmakla kalmamış, bu gerici ve kısır kanlı çatışma ve düşmanlıklardan yararlanarak halklar üzerinde köleci egemenliğini ya yeniden kurmuş, ya da zaten varolanı daha da pekiştirmiştir. Emperyalizmin kuklası durumundaki kendi gerici sınıf ve yöneticilerinin aleti olan halklar, birbirleri karşısında emperyalizmin hakemliğine ve sözde korumacılığına sığınmışlardır. Böylece gerici milliyetçilik akımının, halklara ulusal varlık ve kimlik kazandırmak bir yana, tersine onların tümünden köleleşmelerinin, çağımızda her türlü ulusal baskı ve köleliğin gerçek kaynağı olan emperyalizmin hükümrancılığı altına girmelerinin bir aracı olduğu açıkça görülmüştür.

'90'lı yıllardan itibaren Orta Afrika'da, Kafkaslar'da, Balkanlar'da yaşanan trajik gelişmeler bunun ışığında bakmak gerekir. Gericici Sırp burjuva milliyetçiliği ile Hırvat ve Sloven milliyetçiliği karşılıklı birbirini besleyerek, emperyalizmin “böl ve yönet” politikasını kolayca uygulayacağı zemini yarattı ve olgunlaştırdı. Bosna-Hersek'de en kanlısı yaşanan trajediler böylece birbirini izledi. Süreç gelenen yerde Balkanlar'ın bir kez daha “balkanlaşma”sına vardı. Kosova'daki Arnavutların haklı ulusal istemlerine gerici-burjuva milliyetçi bir karakter kazandıran emperyalizmin güdümündeki akımlar, sorunun sözde çözümünü tümüyle emperyalizme ve onun savaş aygıtı NATO'ya sığınmada buldular. Böylece, Kosova Arnavutlarına özgürlük kazandırmadıkları gibi, bütün Balkanlar'ın bir savaş alanına dönmelerinin, emperyalistlerin bir dizi Balkan ülkesini büyük askeri kuvvetlerle işgal etmesinin basit bir aracı ve vesilesi haline geldiler. Bugün Kosova'nın UÇK'sı, önceki karanlık ilişkilerinin yanında, emperyalist devletlerin, onların istihbarat

örgütlerinin basit bir piyon durumundadır. Bu örgüt bir kısım Avranvutların eline ABD, Almanya ve NATO bayrakları tutuşturacak kadar alçalmıştır.

Baskı altındaki ulusu ya da ulusal azınlığı özgürleştirmede gibi, bölgedeki diğer halkların daha çok köleleştirilmesine vesile olan bu tür gerici milliyetçi sözde ulusal akımlar hiçbir biçimde desteklenmemeli, tam tersine, emperyalizmin uşakları ve piyonları olarak red ve mahkum edilmelidirler. Aynı şekilde, emperyalistlerin mazlum ve güçsüz halkları birbirine kırdırmak, sonra da hakem ya da kurtarıcı pozlarında sahneye çıkmak şeklindeki alçakça ve canice oyunları sistematik bir biçimde teşhir edilmelidir.

NATO'nun yeni resmi stratejisi: Dünya ölçüsünde saldırganlık ve savaş

Ulusların köleliği, yaşadıkları sorunlar ve acılar, ulusal hak yoksunlukları emperyalizmin umurunda olmadığı gibi, daha da önemli olan nokta, çağımızda emperyalizm bütün bu türden sorunların doğrudan ya da dolaylı olarak kaynağını oluşturan asıl güç durumunda olmasıdır. ABD emperyalizminin başını çektiği ittifak, savaş makinası NATO'yu Yugoslavya'ya karşı harekete geçirip Balkanlar'ı ateşe verirken, Kosova Arnavutlarının ulusal hakları değil, fakat kendi egemenlik planlarını uygulamak peşindedir. Saldırgan NATO ittifakının 50. yıl zirvesinden bir ay önce başlatılan emperyalist savaşın gerçek nedenleri, 50. yıl zirvesinde kabul edilen yeni NATO stratejisi ile birlikte çok daha açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Bir gözlemcinin isabetle belirttiği gibi, sorun hiç de Kosova değil, fakat tam da NATO'nun yeni işlevidir. Balkanlar'a yöneltilmiş emperyalist müdahale ile Kosova sorununa değil, fakat NATO'nun yeni stratejisine çözüm aranmıştır. Daha doğru ve daha tam bir ifade ile, zirve öncesindeki bu haydutça savaş pratiğinde, zirvede benimsenecek yeni saldırı ve savaş stratejisinin bir ilk uygulama örneği sergilenmek istenmiştir.

NATO, her zaman devrime ve sosyalizme karşı, halkların özgürlük ve bağımsızlık mücadelelerine karşı bir tehdit ve şantaj, saldırı ve savaş örgütüydü. Fakat o resmen bir "savunma" örgütü olarak tanımlanıyor, saldırgan ve emperyalist niteliği resmi söylemde gizlenmeye çalışılıyordu. 50. yıl zirvesinde kabul edilen "yeni konsept"e göre, NATO artık resmen de bir saldırı ve savaş örgütüdür. Buna göre, sadece kendisine üye olan ülkelerin sınırları alanında değil, fakat "alan dışında" da, demek oluyor ki dünyanın her yerinde ve her türlü bahaneyi kullanarak, kendine karşı ya da kendisi için tehlike saydığı her gelişmeye, akıma, ulusa ve devlete müdahale etme hakkını kendinde görebilmektedir.

Mevcut konjonktürden de yararlanılarak, bu yeni "konsept"in hedefleri olarak, aykırı sesler çıkaran devletler, etnik çatışmalar vb. gösterilmektedir. Gerçekte ise asıl ve temel stratejik hedef, her türlü ilerici ve devrimci akımlar ile işçi sınıfı ve halkların her türden devrimci çıkışıdır. Yeni NATO "konsept"i ile gerçekte 21. yüzyılın devrim dalgalarına hazırlık yapılmaktadır. Kendi aralarında çelişkileri ve kutuplaşmaları gitgide derinleşen ve bunu NATO zirvesine de yansıtmaktan kendilerini alamayan emperyalistlerin NATO çatısı altındaki mevcut birliği

NATO, her zaman devrime ve sosyalizme karşı, halkların özgürlük ve bağımsızlık mücadelelerine karşı bir tehdit ve şantaj, saldırı ve savaş örgütüydü. Fakat o resmen bir "savunma" örgütü olarak tanımlanıyor, saldırgan ve emperyalist niteliği resmi söylemde gizlenmeye çalışılıyordu. **50. yıl zirvesinde kabul edilen "yeni konsept"e göre, NATO artık resmen de bir saldırı ve savaş örgütüdür.**

ne kadar sürdüreceklerinden bağımsız olarak, bu böyledir. Bir başka ifadeyle, önemli olan, emperyalist ittifak ayakta kaldıkça, NATO'nun bir savaş makinası olarak dünya ölçüsünde ne amaçla kullanılacağına resmen de ilan edilmiş olması gerçeğidir.

Etkinlik alanı sınırlamaları kaldırılan, bütün bir yeryüzünü kendisi için etkinlik alanı olarak ilan eden NATO'nun, bugün için esas ve öncelikli etkinlik alanının ise Balkanlar ve Ortadoğu olduğunu emperyalist şefler açıkça ifade ediyorlar. Nitekim bu iki alan, halihazırda NATO'da yer alan emperyalistlerin fiili savaş ve işgal alanıdır. Ortadoğu'da Irak, Balkanlar'da ise Yugoslavya, ABD emperyalizmi tarafından bu savaş ve işgalin bahaneleri olarak kullanılmışlardır. İlkinde Kuveyt, ikincisinde Kosova bu bahanelere dolgu malzemesi sağlamıştır.

Türkiye bir NATO ülkesidir ve NATO'nun bu iki hassas çıkarlar alanını birleştiren bir coğrafi konuma sahiptir. Bu nedenle de NATO'nun yeni stratejisi Türkiye devrimi ve Türkiye'nin devrimcileri için apayrı bir anlam ve önem taşımaktadır.

NATO: Uluslararası bir iç savaş örgütü

Yeni "konsept"e göre, NATO yalnızca bir dış müdahale aracı değil, aynı zamanda artık bir uluslararası iç savaş örgütüdür. Zirve tartışmalarında devletlerin egemenlik haklarının bundan böyle NATO için bir şey ifade etmediği; "ulusal egemenlik" kavramının artık uluslararası ilişkilerin dayandığı temel olmaktan çıktığı; NATO'nun, uygun bahanesini bulduğunda ve kendi çıkarları gerektirdiğinde, devletlerin ve ulusların yaşamına doğrudan müdahale etmekten kaçınmayacağı, "yeni stratejik konsept" çerçevesinde açıkça dile getirilmiştir.

Fakat bunun da ötesinde, dile getirilen daha da önemli bir nokta var. Belli bir devletin sınırları içerisinde yaşanan sorunlar karşısında ilgili devlet güç durumunda ya da çaresiz kalırsa, NATO duruma doğrudan müdahale etmeyi kendi yeni misyonu olarak tanımlamıştır. Buna göre, devrimci bir Kürt özgürlük mücadelesinin Kürdistan'da başarıyı zorlaması durumunda, ya da devrimci bir işçi sınıfı ve halk hareketinin Türkiye'de rejimi zorlaması koşullarında, NATO bir iç savaş gücü olarak "müttefiki" hesabına doğrudan devreye girebilecektir.

NATO'nun artık bir dünya polisi olacağı zaten açıkça dile getiriliyor. Fakat burada devrimcilerin önemle gözetmesi gereken kritik nokta şudur: NATO bu polisliği devletler arası ilişkilere ve anlaşmazlıklara çeki-düzen verme girişimlerinin ötesinde, bizzat tek tek ülkelerdeki iç çatışmalara doğrudan müdahale etmeye girişerek de yapmak

niyetindedir.

Bu anlamda NATO uluslararası konuma sahip bir iç savaş örgütü ve ordusu olarak çıkacaktır emekçilerin ve halkların karşısına. Daha çıkışında, tek tek üye ülkelerde, Gladio, Kontr-gerilla vb. isimler altındaki özel iç savaş örgütlenmelerine girişen NATO'nun kendine şimdi açıkça biçtiği bu yeni misyon hiç de şaşırtıcı değildir.

Saldırganlıkta birleşenlerin iç çelişki ve çatışmaları da büyüyor

Gelgelim tarih diyalektik bir tarzda, sürekli çelişkiler ve karşıtlıklar üreterek seyreder, seyrediyor. Bugün kendine yeni stratejik misyonlar tanımlayan emperyalist NATO ittifakı, bizzat bu yeni stratejinin saptandığı 50. yıl zirvesine de yansıyan ve gittikçe derinleşen iç çekişme ve çatışmalarını gizleyememiştir. Bu çekişme ve çatışmalar, NATO ile BM ilişkisinden sürmekte olan savaşa, NATO'nun kendi iç yönetiminden Avrupa'nın kendi birleşik askeri örgütlenmesine (zirvede buna Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği denildi) kadar bir dizi alanda kendini gösterdi.

Bu çekişme ve çatışmalar, bizzat ABD'nin davranış çizgisiyle de tescil edilmektedir. Zirve öncesinde NATO'yu Balkanlar'a askeri müdahaleye sürükleyen ABD, gerçekte böylece emperyalist nüfuz ve rekabet mücadelesinde kendi pozisyonunu güçlendirmek, NATO zirvesinde de bunu tescil ettirmek hesabı içinde idi. Buradaki hedef ve hesap birden fazladır.

Herşeyden önce, BM devre dışı bırakılarak, NATO'nun karar ve iradesine göre hareket edilerek, Güvenlik Konseyi'nin Rusya ve Çin gibi iki daimi üyesi peşinen devre dışı bırakılmıştır. Yugoslavya'ya yöneltilmiş savaş yalnızca bir ilk örnek olduğuna göre, bu davranış, bundan sonraki uluslararası anlaşmazlıklarda da bu iki devleti (elbetteki NATO üyesi olmayan tüm öteki BM üyelerini) devre dışı tutma niyetini ortaya koymaktadır.

İkinci olarak, ABD emperyalizmi, Avrupa'nın göbeğindeki bir soruna savaş yoluyla müdahale ederek ve kendisine rakip konumdaki Avrupalı emperyalistleri bu doğrultuda ardından sürükleyerek, onlar üzerindeki etki ve denetimini güçlendirmiştir. Onları kendi çizgisinde ve kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmek zorunda bırakmıştır. Öylesine ki, Fransız emperyalizmi, istemiye istemiye "geleneksel dostu" Sırbistan'a yöneltilen yıkıcı emperyalist savaşın içinde bulmuştur kendini. Öte yandan, saldırı savaşının üssünü oluşturan İtalya, ABD'nin yönettiği savaşın iradesiz ve etkisiz bir bileşeni durumuna düşmüştür. Alman emperyalizmi ise, ABD'nin hakim inisiyatifine rağmen, durum konusunda daha rahat bir pozisyonadadır; zira, ikinci emperyalist savaştan sonra ilk kez olarak dışarıya asker göndermenin ötesinde, bizzat bir emperyalist saldırı savaşı içerisinde yer alarak, uluslararası militarist girişimlerine böylece bir meşruluk sağlamıştır. Avrupa'nın göbeğinde ABD emperyalizminin sergilediği çok özel inisiyatifi ve kendisinin de ona yedeklenmesini sineye çekmesinin gerisinde, kendi payına gelecek için bu paha biçilmez kazanım vardır. Bir tek İngiltere ABD'nin Balkanlar'daki bu son girişimiyle tam bir uyum ve çıkar birliği içerisinde. Zira o, bir dizi başka olayın da gösterdiği gibi, gerçekte ABD'nin Avrupa'daki

uyumlu bir kolu durumundadır.

Üçüncü olarak, Yugoslavya'ya karşı açılan savaş, Rusya'nın Balkanlar'daki etkinliğine bir darbe olmuştur. Emperyalist saldırı, Rusya'nın önden tüm esip güremlerine ve savaşın ilk günlerinde savurduğu tüm kuru-sıkı tehditlere rağmen başlatılıp sürdürüldüğü ölçüde, bu ülkenin artık dünya politikasında birinci dereceden bir rol oynayamayacağı doğrultusunda bir ilk mesaj işlevi de görmüştür. Bilindiği gibi, Rusya'nın artık bir süper devlet olmadığını, fakat yalnızca bölgesel düzeyde ikinci sınıf bir güç olduğunu kendisine ve dünyaya göstermek ve kabul ettirmek, ABD emperyalizminin yeni stratejisinin önemli bir unsurudur.

Dördüncü olarak, ABD emperyalizmi (ve kuşkusuz onunla birlikte Avrupalı emperyalistler) Kosova sorununu ve Yugoslavya'ya açılan savaş, Balkanlar'a yerleşmenin, Balkan ülkelerini fiili işgalle denetlemenin ve Balkan halklarına içerden hakim olmanın bir aracı olarak kullanmaktadırlar. ABD emperyalizmi Arnavutluk'u fiilen işgal etmiş durumdadır ve bu işgali kalıcılaştırmak niyetindedir. Aynı şekilde Makedonya, ABD ve öteki emperyalistlerin askeri işgali altındadır. Bulgaristan, Romanya, Çekistan ve Macaristan'ın hava sahaları, emperyalist askeri harekate açılmış durumdadır. NATO'nun yeni üyeleri olan Çekistan ve Macaristan'a, emperyalist askeri güçlerin yerleşmesi gündemdedir.

Kuşkusuz bu sonuncu nokta, emperyalistlerin işbirliği halinde Balkanlar'a yerleşmesi, en önemli noktadır. Bölge halklarının kaderini ve bölgede devrimin geleceğini hayati ölçülerde etkileyecek bir gelişmedir bu.

Dünya çapında savaşa ve emperyalizme karşı büyüyen dalga

Fakat tarihin diyalektiği kendini asıl olarak, emperyalizmin Balkanlar'daki bu hoyratça ve canice eylemi karşısında dünya ölçüsünde gelişmekte ve yayılmakta olan emperyalizm ve savaş karşıtı dalgada göstermektedir. Emperyalist müdahale ile birlikte Batı Avrupa'da, Doğu Avrupa'da, başta Yunanistan ve Bulgaristan olmak üzere Balkanlar'da, Rusya'da ve dünyanın birçok başka bölgesinde büyük savaş karşıtı gösteriler yaşandı ve yaşanmaktadır. Vietnam savaşından beri dünyada ilk kez bu denli yaygın, güçlü ve belirli bir emperyalist saldırıya kilitlenmiş anti-emperyalist kitle hareketi dalgası görülmektedir. Bunu yalnızca bir başlangıç, bundan böyle güçlenerek devam edecek olan büyük anti-emperyalist duyarlılık ve eylemin bir ilk işareti saymak gerekiyor. ABD emperyalizmi ve NATO meydanı boş bularak güç gösterisine girişmiş, fakat böylece kendi karşıtı güçleri dünya ölçüsünde uyarı, sarımsı ve harekete geçirmiştir.

Bu arada emperyalist saldırı savaş peçeleri yırtmakta, gerçek kimlikleri de yerli yerine oturtmaktadır. Örneğin Almanya'da, hükümet partileri olan SPD ve Yeşiller'in bir emperyalist saldırı savaşını emperyalizmin has temsilcileri olarak yürütmeleri, yüzlerindeki "sol" ve "barışçı" maskeleri düşürmüş, bu partilerin bünyesinde büyüyen bir bunalıma yolaçmıştır. Aynı şey Fransa'da ve İtalya'da hükümet ortağı olan sözde "komünist" gerçekte ise revizyonist-reformist olan partiler için de geçerlidir.

Emperyalist müdahale ile birlikte Batı Avrupa'da, Doğu Avrupa'da, başta Yunanistan ve Bulgaristan olmak üzere Balkanlar'da, Rusya'da ve dünyanın birçok başka bölgesinde büyük savaş karşıtı gösteriler yaşandı ve yaşanmaktadır. Vietnam savaşından beri dünyada ilk kez bu denli yaygın, güçlü ve belirli bir emperyalist saldırıya kilitlenmiş anti-emperyalist kitle hareketi dalgası görülmektedir. Bunu yalnızca bir başlangıç, bundan böyle güçlenerek devam edecek olan büyük anti-emperyalist duyarlılık ve eylemin bir ilk işareti saymak gerekiyor.

Yine aynı şey, pek milliyetçi geçinen, fakat İncirlik üzerinden Irak'ın güneybirlik bombalanmasına ses çıkaramayan, Balkanlar'a yönelik emperyalist müdahaleye ise hararetle destek veren ABD'nin yeni tercihi Ecevit için de geçerlidir.

Olaylar, gerici-şoven milliyetçiliğin, dünyada olduğu kadar Türkiye'de de, gerçekte emperyalizme uşaklığın öteki yüzü olduğunu gitgide daha açık gösterecektir. Emperyalist savaş Batı'nın sözde burjuva demokrasinin ve "özgür" medyasının da gerçek yüzünü açığa çıkarmıştır. Emperyalistler, savaşın gerçek nedenlerini ve seyrine ilişkin gerçekleri, Göbels'i aratmayan bir propaganda tarzıyla tersyüz etmekte, kendi halklarını aldatmak için her türlü sahtekarlığı ve rezilliği mübah saymaktadırlar. Balkanlar'a yönelik emperyalist saldırı bir kez daha göstermiştir ki, tekellerin egemen olduğu bir toplumda demokrasinin varlığı iddiası aldatıcı bir laftır ve böyle bir toplumda "özgür basın" değil sahibinin sesi bir tekeller medyası vardır.

Balkanlar'a emperyalist müdahalenin en önemli sonuçlarından biri de, Balkan halklarıyla türedi Balkan burjuvazisinin ve onun hükümetlerinin taban tabana zıt tutumlar içerisinde giderek birbirinden daha çok kopmasıdır. Balkan halkları (özellikle de Yunan, Bulgar ve Çek halkları) başından itibaren emperyalist müdahaleye karşı çıkarılarken, yönetici sınıflar aldıkları sadakalar ve rüşvetler karşısında emperyalist saldırganlara destek ve hizmette kusur etmemişlerdir. Yönetici sınıflar ile emekçi halk arasında savaşın şiddetlendirdiği bu kopma, devrimci açıdan çok önemli bir gelişmedir. Balkan halkları, olayların da sarımsı ve uyarıcı etkisiyle, kendi acılı tarihlerinin derslerini gittikçe daha çok hatırlayacak, gözönünde bulunduracak ve geçmişin Sosyalist Balkan Federasyonu düşüncesine gelecekte ve yeni temeller üzerinde daha güçlü bir biçimde sarılacaklardır.

Türkiye: Emperyalist saldırganlık ve savaşın bölgedeki ileri karakolu

Son olarak Türkiye'nin durumuna geliyoruz. Türk burjuvazisi Yugoslavya'ya yöneltilmiş emperyalist saldırıyı hararetle bir tarzda desteklemekle kalmıyor, kendi askeri kuvvetleriyle bu canice savaşın içerisinde bizzat yer de alıyor. Balkanlar'a yönelik emperyalist saldırı vesilesiyle bir kez daha görülmüştür ki, Türk devleti, Türkiye'yi çevreleyen bölgelerde, yani Ortadoğu'da, Kafkasya'da ve Balkanlar'da, ABD emperyalizminin en sadık müttefiki ve onun emperyalist planlarının bir müdahale gücü durumundadır.

Bu aşağılık rol, Türkiye halkına Kosovalı Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

müslümanlara yardım iddiası sahtekarlığıyla örtülmeye çalışılarak sunulmaktadır. Bu sahtekarca iddiaya ileri sürenler, Kürdistan'da 20 milyon müslüman Kürt kardeşinin varlığını bile reddedenlerdir. ABD emperyalizminin İncirlik'ten kaldırdığı uçaklarla müslüman Irak halkının güneybirlik bombalanmasına seyirci kalmaktan öteye ona destek verenlerdir. Bu sahtekarlığı ve ikiyüzlülüğü teşhir etmek, Türk burjuvazisinin ve hükümetinin, Balkanlar'da Kosovalı Arnavutlar için değil, fakat ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarları için savaş yürüttüğünü emekçilere anlatmak, günümüzdeki devrimci çalışmanın temel unsurlarından biri olmak durumundadır.

Türk burjuvazisiyle ilgili bir başka nokta, 50. yıl zirvesinde ortaya çıkan gelişmelerdir. Avrupalı emperyalistler, ABD'nin inisiyatifini sınırlamak ve kendi etkinlik alanlarında daha hükümler davranmak üzere, Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği adı altında kendi birleşik askeri kuvvetlerini yaratmayı karar haline getirdiler. NATO ülkesi Türkiye bu yeni emperyalist oluşumun dışında bırakıldı. Türkiye'nin bir kısım burjuva yorumcuları bile bunu, Türkiye'nin Avrupa'dan daha çok uzaklaştırılması, ABD emperyalizmine daha ağır bir biçimde mahkum olması olarak yorumladılar. Yeni dönemde Türkiye, Batı'dan çok Doğu'ya yönelecek/yöneltilecek, ABD emperyalizminin hizmetinde, Ortadoğu, Kafkaslar ve İç Asya'ya yönelik olarak daha etkin bir koçbaşı rolü üstlenecektir.

Sonuç olarak Türkiye, NATO bünyesinde ve ABD emperyalizmine bağımlılık ilişkileri çerçevesinde, kendini çevreleyen bölgedeki ülkelere ve halklara karşı ABD emperyalizminin bir ileri karakolu olma rolünü yeni bir düzeyde oynayacaktır.

Emperyalizmin uluslararası gücüne karşı devrimci enternasyonalizm

Bu aşağılık rolü boşa çıkarmak, bu stratejik amaç çerçevesinde tüm bölge halklarıyla, onların ilerici ve devrimci güçleriyle en yakın ilişki ve dayanışma içerisinde olmak, Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin, emperyalist müdahale öncesinde gerçekleşen Kuruluş Kongresi'nde saptadığı temel bir stratejik görevdir. Balkanlar'a emperyalist müdahale ve bu müdahale içerisinde Türkiye'nin üstlendiği aşağılık rol, partimizin bu alandaki stratejik ve güncel görevlerine apayrı bir anlam ve önem kazandırmıştır.

Son olarak şununla bağlamak istiyoruz. Partimizin Kuruluş Kongresi, devrimimizin Türkiye'yi üç yandan kuşatan bölgelerdeki gelişmelerle hayati ilişkisini bütün açıklığıyla ve çok yönlü olarak saptamış bulunmaktadır. Son gelişmeler, bu perspektifi doğrulamakla kalmamış, buna ilişkin görev ve sorumluluklarımızı çok daha yakıcı ve güncel hale getirmiştir.

Emperyalizmin uluslararası örgütlerinin her zamankinden çok şu veya bu ülkenin iç çatışmalarında doğrudan taraf olmaya hazırlandıkları bir döneme giriyoruz. Böyle bir dönemde, şu veya bu ülkedeki devrim mücadelesi de, her zamankinden çok daha güçlü bir biçimde, kaderini uluslararası devrimci ilişkilere, enternasyonal birlik ve dayanışmaya, devrimin bölgesel ve uluslararası karakterine bağlamak zorundadır.

Gençliğin anti-faşist mücadelesi ve askerlik sorunu

A. Aras

18 Nisan seçimlerinde MHP'nin oylarının ikiye katlanmasında rol oynayan etmenler ve yeni gelişmeler üzerine burjuva basında bir dizi tartışma ve yorum yapıldı. Çoğunluğu MHP'yi parlatmaya dönük bu tartışmalarda varılan sonuçlardan biri de, MHP'nin oylarının önemli bir oranını genç kesimlerden aldığı biçiminde idi.

Şovenist kampanyalar ve kışla gençliğimizi zehirliyor

Yapılan yorumlarda, ülkü ocaklarının orta öğrenim gençliğinin ikinci adresi haline geldiğine, her okulun bir ülkü ocağı tarafından örgütlenmek için hedef seçildiğine yer verildi. MHP'nin varoşlardaki işsiz güçsüz gençliği sahiplenerek onlara çeşitli olanaklar sunduğu, bu kesimleri kendisine bağladığı belirtildi. Yine MHP'nin önemli bir oy oranının Kürdistan'da askerlik yapan gençlikten geldiği vurgulandı. Toplamda ise, gençliğin Kürt sorunu nedeniyle milliyetçi partilere ve daha özelden ise MHP'ye yakınlaştığı tespitleri yapıldı.

Amacımız MHP'nin oylarını nereden ve nasıl artırdığı üzerine bir tartışma yürütmek değil. MHP'nin gençlik çalışması ise ayrıca üzerine düşünülmesi gereken bir konu. Biz daha özelden, kirli savaşta kullanılan askerlerin ve bir kurum olarak askerliğin sivil faşizmi ve şovenizmi besleyen gericiliği karşısında, devrimci gençliğe bu alanda düşen görevlere dikkat çekmek istiyoruz.

Geçmeden önce konuyla bağlantıları çerçevesinde şunu da belirtmek gerekiyor: MHP'nin toplam oy artışında yıllardır sermaye devletinin temel politikası olan şovenizmin ve özellikle son aylarda tırmandırılan gerici dalganın ciddi bir etkisi söz konusudur. Faşizmin gıdası gericiliktir. Dün islami akımın kanalına akıtılan bu gericilik, bugün faşist-şovenist partilerin güçlendirilmesi için kullanılıyor. Bu gerici dalganın MHP ile birlikte DSP'yi de öne çıkarmış olması anlamlıdır. Son seçimlerde her ikisi de çürüyen düzenin çeteleşen devletin estirdiği gerici rüzgarlarla yelkenlerini şişirdiler. Kitlelere, konumuz açısından gençliğe, dönük ciddi hiçbir talep öne sürmemeleri ve çalışma yapmamalarına rağmen, görünüşteki bu güçlenmelerini esas olarak buna borçlular.

Sermaye düzenin güvenlik sigortası: ordu

Ordu kurumu yalnızca sermaye düzeninin basit bir güvenlik aygıtı değildir. O aynı zamanda bu düzenin gerçek yönetici gücünü temsil etmektedir. Sözde sivil kurumların ve parlamenter görünümün perde arkasında ipleri elinde tutan sermayenin bu vurucu gücünün yönetici kademesi, aynı zamanda sermaye sınıfının organik bir parçasıdır. Ordunun üst yönetici kesiminin neredeyse tamamı, OYAK benzeri holding oluşumları aracılığıyla, bu toplumun sömürücü sınıflarına dahildirler. Özellikle generaller kastı, ayrıcalıklı bir gelir ve yaşam düzeyine sahiptir. OYAK'ın Türkiye'nin en büyük şirketleri arasında ilk sıralarda yer aldığı, pek çok alanda at koşturduğu (bankacılık, ticaret, sanayi, pazarlama vs.) düşünüldüğünde, bu kesimlerin sıradan bir sermaye

kesimi olmadığı daha iyi anlaşılır.

Ordunun asıl gövdesi ise, "zorunlu" ve "ücretsiz" olarak hizmete alınan işçi ve emekçi çocuklarından oluşmaktadır. Bu kesimler, sermayenin çıkarları için geldikleri sınıfa, o sınıfın mücadelesine ve bölge halklarına karşı vurucu güç olarak kullanılırlar. Bu hizmetleri yerine getirebilmeleri için son derece gerici ve sıkı bir askeri ve ideolojik eğitimden geçirilirler. 18 ay boyunca bir avuç asalağın çıkarları kendilerine "vatan" ve "millet" çıkarları olarak sunulur, şovenist fikir ve duygularla zehirlenirler. Hayvanca bir baskı ve sözde disiplin yoluyla, kişilikleri ve kimlikleri paramparça edilir. En yoz, en gerici bir kültürel ve sosyal atmosferle tüm dünyaları kuşatılır. Tırmandırılan kirli savaş, gerici şovenist eğitim ve faşist disiplin kuralları ve yaptırımlarının etkisinden bireysel olarak kendilerini korumaları, neredeyse imkansız hale getirilir.

Bugün milyonlarca işçi ve emekçi çocuğu bu tezgahın geçmek zorunda bırakılıyor. Daha askere gitmeden önce gençlik bu faşist boyundurukla terbiye edilmeye başlanıyor. İşe girmek için bu tezgahın geçmek bir zorunluluk olarak dayatılıyor. Aile ve çevrenin gerici baskısı ise cabası. Askere gitme törenleri şovenist bir seramoniye dönüştürülüyor. Kısaca düzen, dışarıda gerici kurumları (okul, din vb.) ile kazanamadığı gençliği, askerlik kurumu ile zehirleyerek ya etkisiz hale getirmekte-hizaya sokmakta, ya imha etmekte, ya da tam anlamıyla kemikleştirerek, askerlik sonrası için devletin sivil-faşizminin kullanacağı tetikçi katiller, piskopat kişilikler haline getirmektedir.

Tüfekler sağ omuzdan sol omuza!

Karşı-devrimin bu kanlı aygıtı parçalanmadan, sermaye diktatörlüğünün yıkılmayacağı açıktır. Modern sınıf mücadeleleri tarihi, sermayenin bu en güçlü gibi görünen kalesinin sarsılabildiğine, ikiye bölünebildiğine, birçok durumda parçalanıp dağıtılabildiğine sayısız kez tanıklık etmiştir. Güçlü bir devrimci kitle muhalefeti, kaçınılmaz olarak karşılığını bu kurumlarda da bulacaktır. Zorunlu hizmete tabi tutulan askerler, böyle dönemlerde "tüfeği sağ omuzdan sol omuza" geçirerek devrimci saflara katılıp silahlarını gerçek düşmana çevirdiğinde, sermaye iktidarının ölüm çanları da çalmaya başlar. Fakat bunun için de bu kurumlarda çalışmak gerekmektedir. Başarılı devrimlerin çoğunda ordu içinde çalışmak özel bir yer tutmuştur. Rusya'da devrim dönemlerinde, işçi ve köylü sovyetlerinin yanında, hemen her bölgede asker sovyetlerinin de oluşması ve bu sovyetlerin Sosyalist Ekim Devrimi'nde kritik bir rol oynayabilmeleri, aynı zamanda böyle bir çalışmanın ürünüdür. Avrupa'da 1918-19'larda benzer şekilde ordu çalışması karşılığı benzer örgütlenmeler olarak ortaya çıkmıştır. Uzağa gitmeye gerek yok. '80' öncesi çok özel bir çalışma alanı olarak ele alınmadığı halde, genel devrimci kitle hareketi ordu ve polis içinde de bir etkiye sahip olmuş devrim, karşı-devrim saflaşması, buralarda da

az çok bir karşılık bulabilmiştir. Bu etki ve yansıma harp okullarına, astsubaylara ve çok az da olsa alt kademe subaylara da sirayet edebilmiştir.

Devrimci bir kitle hareketinin yaratılacağı ana kadar beklenemeyeceğine göre askerlik karşısında ve orduda içeriden politik bir çalışma yürütmenin gereği de ortaya çıkar. Aksi durumda milyonlarca işçi ve emekçi çocuğu faşizmin bu azgın pençesine terk edilmiş olur. Sınıf mücadelesinin biriktirdiği deneyimler, en kötü koşullarda sermaye devletinin en azgın kurumlarında bile çalışılabileceğini, çalışılması gerektiğini ortaya koyuyor. Komünist Enternasyonal Altıncı Kongre'sinin (1928) kararlarında, barışçıl dönemlerde ordu içerisinde çalışma komünist partiler için temel bir görev olarak tanımlanmaktadır.

Üniforma giydirilmiş işçi ve emekçi çocukları arasında çalışma

Günümüz Türkiye'sinde, sermayenin bu kaleleri karşısında devrimci bir politikadan yoksunluğun egemen bir durum haline gelmiş olması, askerlik karşısında alışılmış kalıpların dışında bir taktik yönelişin ve somut hedeflerin ortaya konulamaması, kendi başına bir sorun alanıdır. Komünistler, yöntemsel olarak, askerlik karşısında apolitik, kendiliğindenci ve anarşist-pasifist tutumlardan ayrılarak, sorunu sınıfın iktidar hedefine bağlayarak tanımlamayı ve buna uygun politikalar belirlemeyi yakıcı bir görev olarak görüyorlar.

Bugün komünistlerin kendi asli kadrosal ve militan güçleri için belirledikleri askere gitmeme tutumunun ancak belli sınırlarda bir işlevi ve bir karşılığı var. "Askere gitme, kirli savaşa alet olma, kardeş kanı dökme" şiarının kitlelere dönük propagandif etkisi ne olursa olsun, bunun askere alınmış ve kışlaları hapsedilmiş genç emekçi çocukları içinde pratik bir politik çalışmaya pek fazla bir olanak vermediği de açıktır. Komünistler, askere gitmek zorunda bırakılan işçi ve emekçi çocuklarını donatmak, önelim görevler koymak ve sınıf mücadelesinin karşılığı olan politik bir çalışmanın hakkını bu kurumlarda da örgütlemekle yükümlüdürler. Bu partinin Kuruluş Kongresi'nde de tartışılmış somut değerlendirmelere ve kararlara konu olmuş bir konu ve sorundur. Komünistler, emekçi çocuklarını sermayenin kullandığı birer piyon olmaktan çıkarmayı gözetken taktik politik bir çaba içinde olacaklardır.

Askerlik-ordu çalışması, herhangi bir özel evreyi ya da gelişmeyi bekleme gerektirmiyor. Sınıfın olduğu her yerde sınıf çalışması, kuşkusuz kendi özgüllüğünde, yürütülecektir. Askerlik-ordu içerisinde çalışma da, askere giden işçi emekçi çocukları üzerinden sürdürülecek sınıf çalışmasının gerekli ve doğal bir uzantısıdır.

Sermaye sınıfının bu pek sağlam gibi görünen kurumunun gövdesinin esas olarak işçi ve emekçi çocuklarından oluşuyor olması onun, en zayıf noktası, denebilir ki aşıl topuğudur. Bu nedenledir ki, pek çok emperyalist kapitalist devlet, bu zaafiyeti gidermek için ordusunu profesyonelleştirmiş bulunuyor, ya da günümüzde bunun hazırlıkları içerisinde. Soruna böyle bir taktik eksenden yaklaşıldığında, yeni bir çalışma alanının olanaklarının sanıldığından da çok ve çeşitli olduğu görülür. Daha askere gitmeden önce gençlik içinde bir ön çalışma olanağı doğar, çalışma askere gitme anına endekslenmekten ve sadece dışardan yürütülecek bir propaganda çalışması olmaktan kurtulur. Askere giden işçi ve emekçi ilişkilerinin bu kurumlarda da sürdürülmesi, devrimci siyasal faaliyetin her koşul altında üretilebileceğinin bir göstergesidir. Bu yönde atılacak her bir küçük adımın, yarının zorlu ve amansız hesaplaşmalarında bugünkü sınırlılıklarının çok çok ötesinde sonuçlar üreteceği bilinmelidir.

Bu ülkede askere giden onbinlerce gencin MHP'li faşistler tarafından hazırlanan özel törenlerle uğurlanması, bu vesileyle şovenizmin tırmandırılması kanıksanmıştır. Pekala, bu aynı durum tersine çevrilebilir, politik bir çalışmanın bir vesilesine ve olanağına dönüştürülebilir. Askere gidecek işçi emekçi çocukları üzerinden kirli savaşın aktif bir teşhiri örgütlenebilir, kitlelere doğrudan seslenme olanağı yaratılabilir. Askere gidecek tüm gençler, işçi ve emekçilere, Kürt halkına karşı silah kullanmamaya, namlularını sömürücü-sömürgeci burjuvaziye çevirmeye çağrılabilir.

Bu aynı çalışma bizzat kışlalarda sürdürülebilir. Erat üzerinde komutanların baskıları, insanlık dışı keyfi uygulamaları, eylemli bir propogandaya, pratik bir tutuma dönüştürülebilir. Kaldı ki, bu örnek tutumlar, henüz bilinçli ve sistemli bir yönelimin, dışarda devrimci bir kitle mücadelesinin yankısının olmadığı koşullarda bile, tekil ya da sınırlı bir kitlelilikle (toplu protestolarla) fakat kendiliğinden pekala gerçekleşebiliyor.

Böyle bir bilinçli -hedefli politik yönelimin önünü döşeyeceği bir çalışmanın, uzun vadede, kirli savaş gerçekliği karşısında haklı ve meşru talepleri için direnen Kürt halkının mücadelesini zayıflatan değil, tersine onu güçlendiren bir sonuç yaratacağından da kuşku duyulmamalıdır. Yalnızca Kürt halkı için değil, bütün bölgesel gerici savaşlar karşısında da, böyle bir politik çalışma perspektifiyle hareket edilmeksizin, cephede kardeşleşme gerçekleşemez ve halkların kardeşliğine ilişkin devrimci sorumluluklar hayata geçirilemez.

Her türden gericiliğin ve faşizmin gençliği "zorunlu hizmet" adı altında teslim almasına, düzenin bekçileri ve dolayısıyla sermaye sınıfının uşakları haline getirmesine daha fazla seyirci kalinamaz.

Kanemici burjuvaziye daha fazla kurban vermemek;

Katliamlara, barbarlığa, kirli ve haksız savaşlara,

sömürüye son demek için;

Tüfekler sağ omuzdan sol omuza!

Namlular sınıf düşmanı burjuvaziye!

YÖK ve soruşturma terörü

Bu abluka dağıtılacak!

Öğrenci gençliğin verdiği mücadelede, gençliği pasifize etmek üzerinden geliştirilen ve hayata geçirilen saldırı politikaları düşünüldüğünde, YÖK karşıtlığının özel anlamı bir kez daha çıkıyor karşımıza. Bundan iki yıl önce gündeme getirilen ve öğrencilerin başına sarılan soruşturma terörü, aşağı yukarı bir yıldır fiilen uygulanmaya başlandı. Öğrencilerin mücadele alanlarından hassasiyetle uzak durmalarını hedefleyen bu uygulamanın, YÖK'ün başındakilere "nasıl oldu da daha önce düşünemedik" dediyecek düzeyde başarıya ulaştığını görüyoruz.

YÖK, bir yandan öğrencilere soruşturma açarken, bir yandan da ailelere "çocuklarınıza sahip çıkın" uyarılarıyla dolu mektuplar gönderdi. Böylece bizzat aileler aracılığıyla bir başka baskı mekanizması oluşturmaya çalıştı. YÖK bu sınavına gerçekten iyi hazırlanmış olmalıydı ki bu terörde ailelere "dizginleyici" rolünü biçerken, öğretim görevlilerine "siz de yargıcsınız" dedi.

Bir taraftan en meşru taleplerini dile getirmek için mücadele etmek, öte yandan da okulunu bitirmek isteyen öğrenciler, çekinerek de olsa bir süre daha alanlara çıkmaya devam etti. Ancak yağdırılan cezaların ağırlığına, net bir mücadele hattından yoksunluk da eklenince, öğrenci kitlelerinde her alana çıkışın yeni bir soruşturma kapısı demek olduğu düşüncesi hakim oldu. Üstelik bu terör, sadece üniversite kapıları içinde sınırlı kalmadı. Faşist sermaye devleti, YÖK aracılığıyla, soruşturma terörünü, öğrencinin okul dışındaki yaşamına da yaymayı hedefledi. Bu yolla onu öğrenci gençliğin dışarda katıldığı eylemliliklere de saldırmanın bir ayağı haline getirdi. Böylece, yalnızca öğrencilerin kendi sorunlarına olan duyarlılığını baskı altına almakla kalmadı, yanısıra, işçi ve emekçilerin kuşkusuz bu sorunları da kapsayan taleplerini dile getirdikleri eylemlerden de yalıtılmaya çalıştı.

Geçmiş dönemlerde, tüm baskılara ve faşist saldırılara rağmen teslim olmayan, alanları terk etmeyen, en meşru talepleri için 17 Aralıkları, 29 Şubatları, 23 Martları yaratan, işçi -emekçi eylemlerine omuz veren öğrenci gençlik, soruşturma ve hukuk terörüne karşı, ciddi bir tepki örgütleyemediği oranda, sonuçta alanları da terk etti.

Son dönemlerde okuldan atmalarla, gözaltına almalar ve tutuklamalarla sindirilmeye çalışılan öğrenci gençliğin, bu saldırıları geri püskürtmek için ihtiyaç duyduğu güç yine kendinde saklıdır. Sürecin dayattığı; bugüne kadar çeşitli sebeplerden dolayı örülenmeyen mücadelenin, en kısa zamanda mutlaka örülmesi gerekliliğidir. Öncelikle kavranması ve kavrılması gereken nokta, verilen mücadelenin sonuna kadar meşru olduğudur. Bilinmelidir ki, bu kuşatmanın açıcı halkası yine kitlese bir biçimde alanları doldurmaktır.

Bu terörün eğitim hakkımızı engellemeye yönelik işlenen bir suç olduğunu, bu suçu bizzat devletin faşist YÖK aracılığıyla işlediğini ilan eden protestolar örgütleyebilmeliyiz. Bu saldırıyı geri püskürtmenin başka bir yolu olmadığının görülüp anlaşılabilmesi için soruşturma terörüne karşı kampanyalar başlatmalıyız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu kampanyalar çerçevesinde bulunduğumuz mevzileri politik bir tutum almaya zorlamalıyız. Bu kampanyada temel şiarlarımızdan biri de, öğrencilerin kendilerini yalnız hissetmelerinin önünü kesecek ve birleştirici bir rol oynayacak olan, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" olmalıdır. Bu şiarın somutta anlam bulabilmesi için yapabileceğimiz ilk etkinliklerden biri, örneğin, bir eylemde üç-beş kişiye açılan soruşturmanın tüm eylemci öğrenciler tarafından sahiplenilmesini sağlamak olabilir pekala. Örneğin, "bu eyleme ben de katılmıştım, bana niye soruşturma açmadınız" türünden dilekçeleri toplu bir şekilde rektörlüğe verip, kendi kendimize suç duyurusunda bulunabiliriz. Bir sözde suçu etkisizleştirmenin en etkili yolu, onu yaygın biçimde işlemek ya da üstlenmektir, bu gerçeği gözönünde bulundurmalıyız.

YÖK tarafından ustaca tezgahlanan bu oyunda yargıç rolü biçilen öğretim görevlilerinin desteğini de yanımıza alabilmeliyiz. Onlara biçilen rolün önemini kavırsak, böylece onları yanımıza çekebilmenin hayati önemini de anlayabiliriz. Öğretim görevlileri ile birebir diyaloglara girerek, onları bu çirkin oyuna ortak olmamaları yönünde ikna etmeli, ölçülü bir basınç uygulamaya çalışmalıyız. YÖK'ün hamiliğini yapmakta ısrarcı olan ve bundan zevk alan öğretim görevlilerini ise teşhir ve tecrit edebilmeliyiz. Öğretim görevlilerine yönelik "yargıç değil bilim adamı" eksenli kampanyalar başlatmalıyız. Düzenlemeyi düşündüğümüz protesto gösterileri, yürüyüş vb. eylemliliklere ailelerimizi de dahil edebilmeyiz.

Bunlar ilk elden acilen yapılması gereken çalışma ve etkinliklerdir. Tabii ki daha da geliştirilip, zenginleştirilebilir. Bütün bu eylem biçimleriyle öncelikle hedeflenen, soruşturma terörünü gündeme oturtmak olmalıdır. Burada görev herkesindir. Kendisini devrimci, demokrat, ilercisi, yurtsever olarak tanımlayan herkes bu görevin bilincine varmalıdır. Sadece bir ucundan tutmakla yetinmeyip bu doğrultuda enerjik bir çaba harcamalıdır.

YÖK'ün kuşatmasını kırmak için görev başına!

**Kurtuluş yok tek başına
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

YÖK'e hayır!

Bu abluka dağıtılacak!

(Bu metin Ekim Gençliği'nin Mayıs '99 tarihli 30. sayısından alınmıştır.)

NATO'nun teşhiri ve tecriti hızlanıyor. “Mutlak zafer” değil fiyasko...

Emperyalistler çıkmazda debeleniyorlar

Tüm bu girişimler savaşa bir diplomatik çıkış arayışının somut göstergeleridir. Emperyalist koalisyonun başını çeken ABD sorumluları el altından bu girişimleri desteklemekte, teşvik etmektedirler. ABD doğrudan ve açıktan bu girişimlerin başını çekmemektedir. Ama kulislerde sürdürülen temaslarda başrolü ABD dışişleri bakanı yardımcısı Strobe Talbott'un oynadığı artık gizlenememektedir. Emperyalist koalisyonun doğrudan ya da aracılar aracılığı ile sürdürdüğü girişimlere, başlattığı inisiyatiflere Belgrad rejimi de karşılık vermekte, iyiniyet gösterilerinde bulunmakta, pazarlık masasına dönmeye razı olduğunu açıklamaktadır. Üç ABD askerinin serbest bırakılması, Kosova'daki birliklerin önemli bir bölümünün geri çekilmeye başladığının ilan edilmesi, politik çözüm girişimlerinin ilk adımlarıdır.

Emperyalistler ve NATO bir çıkmaza saplanmış durumda

Emperyalist koalisyonun Balkanlar'da sürdürdüğü savaş 8. haftasına girdi. NATO'nun bu savaşta askeri bir zafer elde etme şansı her geçen gün azalmakta, soruna diplomatik bir çözüm bulmak ise güçleşmektedir. Adı açıkça konulmasa da, Balkanlar'da haftalardır sürdürülen sistematik yıkım savaşı tam bir çıkmazla yüzyüzedir. Bir yandan krize politik bir çıkış kapısı aranırken, öte yandan da savaşı tırmandırmanın işaretleri verilmektedir. Bu her iki seçeneğin eşgüdümü olarak tırmandırılması, diplomatik temaslara yoğunlaşırken gelişigüzel saldırıların hızlandırılması, herşeyden önce içinde bulunulan çıkmazın boyutlarını gösteriyor.

Saldırgan emperyalist ittifakın şefleri Almanya'da toplanan G-8 zirvesinin hazırladığı anlaşma taslağına can simidi gibi sarılıyorlar. Bu taslak temel alınarak pazarlıkların başlatılmasına ve kalan tali sorunların Birleşmiş Milletler Örgütüne devredilmesine çalışılıyor. Boris Yeltsin'in özel temsilcisi Viktor Çernomirdin Washington'dan Pekin'e kadar temaslara girişti. Alman başbakanı Pekin'e son derece sıkıntılı bir ziyaret gerçekleştirdi. Fransa devlet başkanı Finlandiya'dan Moskova'ya kadar uzandı. Birleşmiş Milletler Örgütü Genel Sekreteri Kofi Annan krizde arabuluculuk yapmak, sorunun bir ucundan tutarak emperyalist koalisyona nefes aldırmak amacıyla özel temsilciler tayin etti. Bir dönemler UÇK karşısında

geriye itilen İbrahim Rugova yeniden ön plana çıkarılıyor, Avrupa'da kapı kapı gezdiriliyor...

Tüm bu girişimler savaşa bir diplomatik çıkış arayışının somut göstergeleridir. Emperyalist koalisyonun başını çeken ABD sorumluları el altından bu girişimleri desteklemekte, teşvik etmektedirler. ABD doğrudan ve açıktan bu girişimlerin başını çekmemektedir. Ama kulislerde sürdürülen temaslarda başrolü ABD dışişleri bakanı yardımcısı Strobe Talbott'un oynadığı artık gizlenememektedir. Emperyalist koalisyonun doğrudan ya da aracılar aracılığı ile sürdürdüğü girişimlere, başlattığı inisiyatiflere Belgrad rejimi de karşılık vermekte, iyiniyet gösterilerinde bulunmakta, pazarlık masasına dönmeye razı olduğunu açıklamaktadır. Üç ABD askerinin serbest bırakılması, Kosova'daki birliklerin önemli bir bölümünün geri çekilmeye başladığının ilan edilmesi, politik çözüm girişimlerinin ilk adımlarıdır.

Çözumsuzlük, hırçınlık ve saldırganlık...

Ama, bir yandan bu tür diplomatik inisiyatifleri hızlandırılırken, öte yandan NATO güçleri Yugoslavya'daki saldırılarının dozunu arttırmaktadır. Antlaşma girişimlerini sabote etmek istiyormuşcasına provakasyonlara başvurmaktadır. Söz konusu provakasyonlar hep “kaza kurşunu” kategorisine konulmakta, zorunlu kalındığı durumlarda ise özür dilenerek geçiştirilmeye çalışılmaktadır.

Her iki cepheden aynı anda gerçekleşen bu girişimler, ilk bakışta, birinin diğerine çelme atması gibi görünmektedir. Oysa soruna soğukkanlı ve bütünlüklü olarak bakıldığında, saldırı ile pazarlık girişimlerinin birbirlerini tamamlayan boyutlar olduğu anlaşılmaktadır.

Çelişik gibi görünen ve bir çıkmaz olduğu yeterince açık olan bu durumu şöyle açıklamak mümkündür.

Birincisi, emperyalist koalisyon Balkanlar'da mutlak bir zafer kazanacağını ilan etmişti. Bu beklenti artık geride kaldı. Hava saldırısının ardından NATO'nun karaya asker çıkartmasıyla sorunun hallolacağını sananların güvenleri sarsılmaya başladı. Başlangıçta savaşın birkaç gün süreceğini hesaplayan strateji uzmanları artık fatura kesecek birilerini aramaya başladılar. Bazıları kaçış senaryoları yazmaya koyuldular. Bu durumda diplomatik temaslara hızlandırılması, fiyaskonun bir hezimete dönüşmesini engellemek anlamına geliyor.

İkincisi, saldırıların dozunun gününbirlik tırmandırılmasıdır. Bunun nedenlerinden birisi, fiyaskoyu gizlemek ve muhataba en fazla zararı vererek pazarlık masasına güçlü bir konumda oturmaktır. Başlangıçta hedef çok yüksek saptanmış, Yugoslavya'nın kısa bir süre içinde teslim olacağı söylenmiştir. Neredeyse iki ayı bulan yoğun saldırılar bu hedefi boşa çıkartmaktadır. Emperyalist koalisyonun bu koşullarda geri adım atması sıkıntı yaratmaktadır. Diplomatik temaslarda inişli çıkışlı ilerlemesinin nedeni de budur. Yugoslavya'ya daha fazla bomba yağdırılarak, pazarlık masasına güçlü bir

konumda oturulduğu görüntüsü verilmeye çalışılmaktadır

Bilerek yapılan “yanlışlıklar”...

Öte yandan, emperyalist haydutluk bu savaş vesilesiyle, başta Balkan halkları olmak üzere dünya halklarına gözdağı vermek istemektedir. Sorunun bu yönü Balkan savaşının önemli boyutlarından birisidir. Bu amaç farklı hedeflere yönelik “kaza kurşunları” üzerinden rahatlıkla gözlemlenmektedir. “Kaza kurşunu” sayılan saldırıların birer kaza olmadıkları, hesaplı ve planlı bir saldırının ürünü oldukları açıktır. Herşeyden önce bu hedeflerin ortak bir özelliği var: Savaşa karşı olma özelliği! Emperyalist küstahlığa boyun eğmeme özelliği! Yugoslavya'da fabrikaların, köprülerin, yolların, televizyon binalarının, sivil yerleşim birimlerinin, hastahanelerin, çocuk yuvalarının hedef seçilmesi, teslim olmak istemeyen bu ülke halkını yıldırma, onun kararlılığını kırmak içindir. Kosova'da mülteci konvoylarına bilinçli olarak bomba yağdırılması da aynı kategoriye girmektedir. Geçenlerde kamuoyuna açıklanan bir araştırma, Bulgaristan halkının %85'inin savaşa karşı olduğunu ve NATO'yu suçladığını gösteriyordu. Bulgar halkının savaş karşıtı bu tavrında ısrar etmesinin ardından, ne “tesadüf”se Sofya yakınlarına ardarda beş füze “düştü”. Bunlar hedefi ve işlevi çok iyi hesaplanmış tesadüflerdir. Emperyalist saldırıya karşı çıkan Bulgar halkı açıkça tehdit edilmektedir. Savaş karşıtı cereyanın güçlü olduğu diğer bir bölge ülkesi de Yunanistan'dır. Bu ülkede savaş karşıtı gösteriler militan bir karakter taşımakta ve güçlü kalmaya devam etmektedir. İnsanlar Selanik'de tank konvoylarına karşı barikat kurmakta, NATO'nun askeri sevkiyatını engellemeye çalışmaktadır. Onun için olsa gerek ki, benzer bir “kaza kurşunu” sonucu, Yunanistan'ın Belgrad elçiliği hasara uğradı.

Çin elçiliğini vuranlar baltayı taşa vurdular

NATO'nun “kaza kurşunu” kategorisine konulan saldırılarının doruk noktasını ise, hiç kuşkusuz, Çin Halk Cumhuriyeti Belgrad elçiliğine yapılan saldırı oluşturmaktadır. Saldırının hiç de bir kaza olmadığı, sırayla ileri sürülen açıklamalardan da anlaşılmaktadır. Önce, biz Yugoslav televizyon vericisinin sesine atış açtı, füze gitti Çin Halk Cumhuriyeti elçiliğine dayandı, denildi. Ardından, CIA'nın Yugoslav asıllı ajanı yanlış bilgi verdi de, onun için elçilik yanlışlıkla hedef alındı, denildi. Ve nihayet suç, NATO'nun kullandığı iddia edilen '80'li yıllara ait bir haritaya bağlandı.

Yoğun saldırılarla yıkımın boyutlandırılmasının önemli nedenlerinden bir diğeri ise, emperyalist tekellere pazar açma kaygısıdır. İkinci emperyalist savaşın son günlerinde ABD'nin, Almanya ve Japonya'ya yönelik, herhangi bir askeri gereksinimden kaynaklanmayan tahribatının pazar açmaktan başka bir nedeni yoktu. Bu yıkımların stratejik bir yatırım anlamına geldiği, sonuçlarıyla birlikte kısa sürede

ortaya çıktı. Enkaz kaldırma, yeniden inşa, ABD emperyalizminin dünya hegemonyası için bir kaldıraç işlevi gördü. Aynı yıkım yıllar sonra Körfez savaşı sırasında tekrarlandı. ABD güçleri gereksiz yere petrol kuyuları imha ettiler, kurtarmaya gittikleri Kuveyt'in iktisadi altyapısını kırıp-döktüler. Savaş yıkımı ne kadar boyutlu olursa, Wall Street borsasının o kadar yukarı fırlaması bir tesadüf değildir. Çok boyutlu Balkan savaşını, çok işlevli NATO müdahalesini bir de bu açıdan görmek gerekiyor. Savaş uçaklarının tahribatı aynı zamanda emperyalist tekeller için açılmış bir pazar anlamına gelmektedir.

Balkan savaşı ve Çin Halk Cumhuriyeti

Balkan savaşının başlatılmasından bu yana, bölgede ivedi çıkarı olmamasına ve fazla bir angajmana girmemesine karşın, en kişilikli tavrı Çin Halk Cumhuriyeti'nin gösterdiği ortadadır. Deyim yerindeyse, ABD emperyalizminin Balkanlar'daki küstahlığına karşı en gür ses Pekin'den yükselmektedir. Çin Halk Cumhuriyeti'nin NATO'nun haydutluğuna karşı çıkmasının, saldırını sözde de olsa sert bir dille kınamasının, "barbarlık", "haydutluk", "emperyalist saldırganlık" türünden sıfatlar kullanmasının arkasında başka hesapların da yattığı açıktır. Çin yönetimi ABD emperyalizmine karşı mevzilenme uğraşısı içerisinde, onunla dünya ölçeğinde başa oynamak iddiasındadır.

Pekin'in Balkan savaşına karşı çıkmasının anlamının bir bölümünü bu rekabete bağlamak gerekiyor. Çin Halk Cumhuriyeti ABD'nin Birleşmiş Milletler Örgütü'nü hiçe saymasını, egemen bir devlete karşı ikiyezli bahanelere dayanarak saldırmasını, ileride Tibet, Tayvan vb. sorunlar üzerinden kendisine yönelecek bir tehlikenin ilk işaretleri olarak görmektedir. Perde arkası hesaplar ne olurlarsa olsun, Çin Halk Cumhuriyeti'nin tavrı ABD emperyalizmini Balkanlar'da ve uluslararası alanda zora sokmakta, bir Pekin-Moskova ittifakını da yeniden güncelleştirmektedir. Dolayısıyla, Çin Halk Cumhuriyeti Belgrad elçiliğini üç farklı açıdan hedefleyen füze saldırısı, gerçek anlamını bu çerçevede bulmaktadır. Bu bir kaza değil bir tehdittir, açıkça bir gözdağıdır.

ABD emperyalizmi elçiliğe saldırı ile, deyim yerindeyse, kaş yapmak isterken göz çıkartmıştır. En yetkin strateji uzmanlarınca ince detaylarına kadar hesaplanmış projeler bu sonucu yaratmıştır. NATO'nun birkaç gün içinde "cerrahi vuruşlarla" Yugoslav halkını dize getireceği ve Balkanlar'da bir zafer kazanacağı iddia edilmişti. Aradan birbuçuk ay geçti, sonuç bugün ortada. NATO, Çin Halk Cumhuriyeti elçiliğine saldırımla, Pekin'in sesini kesmeyi düşünüyordu. Sonuçta zor durumda kalan ABD emperyalizmi oldu. Daha önemlisi, Çin Halk Cumhuriyeti'nden yükselen sesin savaş karşıtı cereyana önümüzdeki günlerde dünya ölçüsünde kazandıracağı dinamiktir. Çin Halk Cumhuriyeti'nde tanık olunan büyük gösterilerin hemen ardından Kanada'da, Makedonya'da, İspanya'da, Almanya'da, İtalya'da, Fransa'da ve Yunanistan'da, daha şimdiden NATO karşıtı gösteriler düzenlendi.

Çinde işçi sınıfı ve gençlik ayağa kalktı

Bugüne kadar gerçekleşen savaş karşıtı gösteriler nispeten geri kalmaktaydılar. Savaş karşıtı dinamiğin önü bir türlü açılmadı, ifade araçlarından yoksun bırakıldı. Fakat Çin Halk Cumhuriyeti gençliğinin, işçilerinin ve emekçilerinin gösterdiği hassasiyet, bir dönüm noktası oluşturacak gibi görünmektedir. Bu tür durumlarda bini bir gösteren burjuva medyanın verdiği haberlere göre, Çin Halk Cumhuriyeti'nin belli başlı tüm kentlerinde yüzbinlerce insan son derece politik şiarlarla sokaklara döküldüler. "NATO Nazi! Katil ABD!" "Clinton ikinci Hitler!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!" sloganlarını haykırarak meydanlara

dökülen, bir ABD elçiliğini ateşe veren, İngiltere elçiliğine saldıran yüzbinlerce Çinli genç "kanı kan temizler!", "kaşa kaş göze gözl!" diyerek intikam çağrıları yapmıştır. Çin Halk Cumhuriyeti gençliğinin konumunu ve tutumunu, daha düne kadar, on yıl önceki Tienanmen olayları üzerinden tanımlayan ve çarpıtan emperyalizm, bugün hakettiği cevabı açıklıkla ve fazlasıyla almış bulunuyor.

Başını ABD emperyalizminin çektiği emperyalist koalisyonun Balkanlar'da bir çıkmaz içinde bulunduğu ve "onurlu" bir çıkış yolu bulmakta zorlandığı açıktır. Sağa sola satışmasının arkasında, çıkmazda bulunmanın verdiği hırçınlık yatmaktadır. Sonucu ne olursa olsun, geline aşamada bu savaşın NATO için, özellikle de ABD emperyalizmi açısından, bir fiyasko olmaktan başka bir karakter kazanmasının pek fazla bir şansı kalmamıştır.

Balkan savaşı ve Rusya

Daha önceki sayılarımızda Balkan savaşını farklı açılardan irdelemeye çalışırken, bu savaşın doğrudan muhataplarından birisinin de Rusya olduğunu vurgulamış, bu ülkenin iç yaşamında bazı beklenmedik gelişmelerin her an gündeme gelebileceğini belirtmiştik. Zira savaş Rusya üzerinde muazzam bir baskı aracına dönüşmüş, farklı güçleri saflaşmaya zorlayan bir işlev kazanmış bulunuyor. Farklı olması zaten mümkün değildi. Dünnün süper gücünün bu kadar aşağılanması, kendi kendini bu konuma düşürmesi kaçınılmaz olarak bazı sonuçlar yaratacaktır. Boris Yeltsin'in başbakanla birlikte hükümeti bir kez daha kovması her ne kadar iç sorunlardan kaynaklansa da, Balkan savaşı bu süreci hızlandırmıştır.

Tüm diplomatik çabalara rağmen her an çevreye yayılma riski taşıyan bir savaş ortamında, Rusya gibi gerek bölgede gerekse de uluslararası planda söz sahibi bir ülkenin kaba bir hükümet krizi ile karşı karşıya kalması sıradan bir gelişme değildir. Zira krizi hızlandıran uluslararası gelişmelerdir. Kaldı ki Boris Yeltsin'in hükümeti görevden alması ilk kez yaşanmamaktadır. Primakov mali ve iktisadi çöküntünün doruğa tırmandığı bir ortamda, Boris Yeltsin'in deyimi ile, "derme çatma yapının yerinde betonarme bir bina yapmak için" işbaşına getirilmişti. Sovyetler Birliği dönemini çağrıştırdığı, sosyal-demokratlaşmış da olsa komünist etiketini taşıdığı için emekçi kitleler üzerinde olumlu bir etkisi olan Komünist Partisi tarafından destekleniyordu. Bu sayede Primakov Rusya'daki sosyal patlamayı ertelemeyi başardı. Boris Yeltsin, Primakov hükümetinin "taktik açıdan

başarılı olduğunu" ifade ederken, gerçeği özetlemektedir. Dolayısıyla, bir mafya çetesinden başka bir özelliği olmayan egemen güçler yeniden rahat bir nefes almayı başardılar, çok sarp bir geçidi atlatmış oldular. Bu nedenle yeniden Kremlin'de bizans entrikaları başladı ve küçük şefler birbirlerini boğazlamaya koyuldular.

Ancak bu boğazlaşmaların esas dinamiğini Balkan savaşı oluşturmaktadır. Büyüklük iddiaları taşıyan ve Sovyetler Birliği'nin fiilen mirasçısı durumda olan Rusya'nın büyük bir çaresizlik içinde sıkışıp kalması, mevcut yığınla sıkıntının boyutlarını kat kat artırmış, yaranın kanamasını kaçınılmazlaştırmıştır. Rus rejimi Balkan savaşını engelleyememiş, yaptığı tutarsız tehditleri aynı gün kendisi yalanlamak durumuna düşmüş, böylece içinde

bulunduğu aczi sergilemek durumunda kalmıştır. İktidar, Rus emekçilerinin savaşa karşı takındıkları kararlı ve ilkeli tutuma yanıt veren bir politik inisiyatifte bulunamamış, IMF ve Dünya Bankası'ndan borç dilenmeyi öncelik yapmaya devam etmiştir. Böylece yönetim ile iktidar arasındaki uçurum daha da derinleşmiştir.

Dahası, Moskova uluslararası planda savaşa karşı yükselen çağrılara cevap verememiş, kendisinden beklenen rolü oynayamamıştır. ABD emperyalizminin küstahlığından rahatsız olan güçlerin tüm dikkatleri hala Moskova'ya çevrilidir. Çin Halk Cumhuriyeti özellikle son günlerde Rusya'nın aktif bir rol oynaması için somut önerilerde bulunmaktadır. Devlet başkanı Jiang Zemin, "*Rusya ve Çin'in dünyada barışın ve adaletin korunması için anlamlı bir sorumluluk üstlenmeleri gerektiği*"ni açıkladı. Buna karşın Rus diplomasisi gelen taleplerle asla bağdaşmayan ve kimsenin de ciddiye almadığı bir rolü yerine getiriyor. Boris Yeltsin'in özel temsilcisi Çernomirdin haftalardır emperyalist koalisyonun uluslararası postacılığını yapıyor.

Rusya'nın birikmiş iç sorunlarına uluslararası alanda yaşadığı acizlik tablosu tuz-biber ekmiştir. Bu koşullarda Boris Yeltsin dikkatleri başka alanlara çekmek amacıyla alışılmış inisiyatifini bir kez daha kullanmış ve hükümeti kovmuştur. Böylece rejim yeni bir nefes almaya, dinamizm ve homojenlik kazanmaya çalışmaktadır. Ancak, Primakov'un kovulması Rusya'nın çıkmazına bir çözüm olamayacağı gibi, bu çıkmazı daha da derinleştirecektir.

Berlin'de onbinlerce kişi emperyalist savaşı ve faşizmi lanetledi

Emperyalist savaş makinası NATO'nun Balkanlar'daki kanlı saldırısına tepkiler büyüyor. Dünya çapında büyüyen protesto gösterilerinde NATO saldırganlığı lanetleniyor.

8 Mayıs'ta, Hitler faşizminin dize getirilişinin 54. yıldönümünde, Almanya'nın bir çok bölgesinde, değişik uluslardan emekçiler sokaklara dökülerek savaşı ve faşizmi bir kez daha lanetlediler. Bu gösterilerin en büyüğü, onbinlerce insanın katılımıyla Berlin'de gerçekleşti. İki ayrı koldan başlayan yürüyüşte sürekli olarak, "NATO Balkanlar'dan defol!", "Alman silahları ve Alman parası dünyanın her yerinde öldürüyor!", "NATO dağıtıl!", "Alman askeri kuvvetleri dağıtıl!", "Savaşa son!", "Bütün askerler katildir!" sloganları atıldı. Miting alanında "Eğer DDR olsaydı, bugün Alman topraklarından Yugoslavya'ya bomba yağdırılmazdı" pankartı göze çarpıyordu. Yapılan konuşmalarda savaşın bir an önce son bulması talep edildi.

TKİP taraftarları olarak mitinge "Emperyalizmin saldırılarına karşı birleşik sınıf mücadelesini örgütleyelim!" çağrısının yeraldığı Almanca pankartımızla katıldık. Balkan halklarına yönelik emperyalist saldırganlığı mahkum eden bildirimizi dağıttık.

TKİP taraftarları/Berlin

(Tanınmış bir Fransız aydınının Kosova tanıklığı)

Bir yolcunun cumhurbaşkanına mektubu

(Regis Debray, Le Monde, 13 Mayıs '99)

Makedonya, Sırbistan ve Kosova'dan dönüşümün ardından size izlenimlerimi sunmayı bir görev sayıyorum. Sayın başkan kötü yolda olduğumuzdan korkuyorum. Siz bir eylem adamısınız. Sütunlarımızı cıcaflı ve keskin aşağı/yukarılarla dolduran entellktüellere pek değer vermezsiniz. Bu tavrınız konuya denk düşüyor, ben de aynı konumdayım. Dolayısıyla, verilerin kendilerine bağlı kalacağını. Diyeceksiniz ki herkesin kendisine göre verileri vardır. Kısa süren bir ikamet boyunca olay yerinde gözlemlediklerim sizin uzaktan ve iyi niyetle kullandığınız kelimelere, bana göre, tekabül etmedikleri görülüyor. 2 ile 9 Mayıs arası bir hafta Sırbistan'da kaldım (Belgrad, Novi Sad, Niş, Vranje), bunun dört gününü Kosova'da geçirdim, Priştina'dan Prej'e, Prizren'den Podujevo'ya.

Kendi dolaysız gözlemlerim üzerinden konuşuyorum

Beni taraf tutuyor sanmayın. Bir önceki hafta Makedonya'daydım, mültecilerin gelişine tanık oldum, anılarını dinledim. Sayısız başkası gibi beni de yıktılar. Ne pahasına olursa olsun böyle bir cinayetin nasıl mümkün olduğunu "diğer cepheden" de gidip görmek istedim. Turist tipi seyahatlardan ya da otobüsle gazetecilik yolculuğundan kuşulduğum için, Sırp makamlarından kendi tercümanımın, kendi arabamın ve istediğim yere gidip gelme olanağının olmasını talep ettim. Anlaşmaya saygı gösterildi.

Evet, önemlidir tercüman. Zira, Makedonya'da, Arnavutluk'ta, ihtiyatsızca yerel tercümanlara itimat edildiğine kendi zararına tanık oldum. Bu tercümanlar çoğunlukla UÇK'nın sempatizanları ya da taraftarlarıdır. Bölgeye yeni ayak basmış yabancılara onların görüşlerini ve ilişkilerini sunmaktadırlar. İşlenmiş suçları anlatan anı sayısı o kadar çoktur ki, özünde bir gerçeklik payı olduğundan şüphe edilmemektedir.

Buna rağmen, topladığım bazı tanıklıkların, asıl olay yerinde denetlenmesi yapıldıktan sonra, abartı oldukları, hatta doğru olmadıkları ortaya çıktı. Elbette bu yaşanan tiksinti verici göç skandalının karakterini değiştirmenmektedir.

İddialarınız ve gerekçeleriniz tümüyle aldatmacadır

Siz bize neyi tekrar ediyorsunuz? "Biz Sırp halkına karşı savaş yapmıyoruz ama bir diktatöre, her türlü pazarlığı reddeden, soğukkanlılıkla Kosovalıların soykırımını planlayan Miloseviç'e karşı yapıyoruz. Biz onun şiddet mekanizmasını imha etmekle sınırlı kalacağız, bu imha ki şimdiden ileri bir seviyeye kavuşmuştur. Ve eğer biz, üzüntü verici hedef hatalarına ve gayri ihtiyari yan zararlara rağmen, vurmaya devam ediyorsak, bu Sırp güçlerinin Kosova'daki etnik ayıklama operasyonlarını

sürdürmeleri yüzündendir."

Sayın başkan, bu ifadelerin herbiri bir aldatmacadır.

Savaşı Sırp halkına karşı yürütüyorsunuz

1. "Sırp halkına karşı savaş yapmıyoruz..." Eski Belgrad'ın göbeğindeki füzenin yıktığı televizyon binasının Dusan-Radevic çocuk tiyatrosunun bitişiğinde olduğunu ve onu da yıktığını bilmiyor musunuz? Ülkenin toplamında üçyüz okul bomba hasarına uğradı. Kendi kendilerine terk edilmiş öğrenciler okula gidemiyorlar. Kırsal alanda bazıları oyuncak biçimindeki patlayıcı sarı tüp topluyorlar (CBU 87 modeli). Bu parçalanmalı bombaların aynılarını Sovyetler Afganistan'a şerpiştiriyorlardı.

Fabrikaların yıkımı aylık geliri 230 Dinar, yani 91 Frank olan yüzbin işçiyi işinden etti. Nüfusun yaklaşık yarısı işsiz durumdadır. Bu nüfusu rejime karşı yönlendireceğiniz inaniyorsanız yanılıyorsunuz. Yılgınlık ve yokluklara rağmen, kutsal birlikte bir çatlağa tanık olmadım. Priştina'da bir genç kız bana şunu söyledi: "Dört Çinli, büyük bir gücün vatandaşı, öldürüldüğünde tüm dünya öfkelenmekte; ama dört yüz Sırp'ın hesabı dahi olmamakta. İlgiçtir, değil mi?"

Elbette, NATO bombardıman uçaklarının otobüslere, mülteci konvoylarına, trenlere, Niş hastahanesine ve başka yerlere karşı yaptıkları saldırıların ve katliamların tanığı olmadım. Ne de Sırp mülteci kamplarına karşı yapılan saldırıların, (Majino Maselje kampı 21 Nisan günü, dört ölü, yirmi yaralı). Hırvatların Krajina'dan, kamera mikrofona kullanmadan, sürdükleri dört yüz bin Sırp'tan bahsediyorum.

Kosova'daki seyahatimin mekanı ve anı ile sınırlı kalırsam, NATO sözcüsü General Wertz dedi ki "biz hiç bir konvoya, asla sivillere saldırmadık." Yalan! 6 Mayıs günü Lipjan köyünde özel müstakil bir evin bir füze tarafından darmadağın edildiğini gördüm. Üç kilometrelik çevrede herhangi bir askeri hedefin bulunmadığı evde, küçük yaşta üç kız çocuğu ile büyük anne ve babaları katledildiler. Ertesi günü Prizren'de, çingene mahallesinde, iki sivil harabe evin içinde

oturanlarıyla birlikte iki saat önce kül edildiğini gördüm.

Hitlerle kıyaslama gerçeğin tersyüz edilmesidir

2. "Diktatör Miloseviç..." Sadece kendileri ile görüştüm muhalefette olan muhataplarım bana katı gerçekleri hatırlattılar. Miloseviç, mutlak hükümdar, hileci, dalavereci, popülist, ama üç defa seçildi. Diktatörler kendilerini bir defa seçtirirler, iki defa değil. Miloseviç Yugoslavya anayasasına saygı gösteriyor. Tek partili bir sistem değildir. Miloseviç'in partisi parlamentoda azınlıktadır. Ülkede siyasi tutuklu yoktur. Değişen koalisyonlar işbaşındadır. Miloseviç günlük yaşam manzarasında yok gibidir. Miloseviç,

saklanılmadan, kahve teraslarında eleştirilebilir. Bundan geri durulmuyor, ama insanlar da pek aldırış etmiyorlar. Miloseviç'in insanlar üzerinde "totaliter" en ufak bir karizması bulunmuyor. Batı Miloseviç'le kendi vatandaşlarından yüz kat daha fazla meşguldür.

Miloseviç'e karşı Münih'den bahsetmek, zayıfın güçlü ile olan ilişkisini tersyüz etmektir. Abluka altındaki, on milyon nüfuslu yoksul ve eski Yugoslavya'nın sınırları dışında birşeyde gözü olmayan bir ülkeyi, fetihçi ve aşırı donanımlı Hitler Almanya'sı ile kıyaslanabilir farzetmektir. İnsan yüzünü fazla kapatırsa sonuçta kör olur.

Kosovalıların soykırımı temelsiz bir yalandır

3. "Kosovalıların soykırımı..." Dehşet verici bir bölüm. Gelişmelerin görgü şahidi ve temasa geçilebilir batılı tanıklarından sadece iki tanesi ile karşılaştım. Birisi Aleksander Mitic, Sırp asıllı olduğu doğrudur ve AFP'nin Priştina'daki temsilcisidir. Diğer Paul Watson, Anglofon bir Kanadalı ve Los Angeles Times'ın Orta Avrupa temsilcisidir. Afganistan'da, Somali'de, Kamboçya'da, Körfez savaşında ve Ruanda'da görev yapmış. Yani bir acemi değil. Daha ziyade bir Sırp karşıtı olan Paul Watson, iki yıldır iç savaşı izlediği Kosova'da, her köyü her yolu tanımaktadır. Bir kahraman, dolayısıyla mütevazî. Yabancı gazetecilerin hepsi bombalamaların ilk gününde Priştina'dan kovulduklarında, Paul Watson kalmak için saklanmış. Gezmeye ve gözlemlemeye ara vermezsiniz.

Tanıklığı ağırbaşlıdır ve başkaları ile çakıştığı için inandırıcı olmaktadır. Bomba ateşi altında ilk üç gün boyunca (24, 25, 26 Mart günleri) yangın, talan ve cinayetlerle en kötü suçlar işlendi. Birkaç bin Arnavut'a o zaman gitme emri verildi. Ondan bu yana bir insanlık suçunun izine rastlamadığını bana iddia etti. Kuşkusuz bu iki titiz gözlemci herşeyi görmediler. Ben ise daha azını. Podujevo'ya geri dönen Arnavut köylülerinin, Arnavut fırınlarının, Priştina'da on tane yeniden açıldı, önünde nöbet tutan Sırp askerlerinin,

bombardımanlarda yaralanıp iki bin yataklı Priştina hastahanesinde yan yana yatan Sırp ve Arnavut yaralıların tanıklığını yapabilirim.

Peki ne olmuş? Onlara göre, aniden uluslararası bir hava savaşı ile aşırı canilikte bir yerel iç savaş, üst üste çakışmış bulunuyor. Size hatırlatıyorum ki, 1998 yılında 1700 Arnavut direnişçisi, 180 Sırp polisi ve 120 Sırp askeri öldürüldü. UÇK 380 kişiyi kaçırdı ve sadece 103 tanesini serbest bıraktı. Diğerleri ya öldürüldü ya da kayboldular, bazen işkenceye tabi tutulduktan sonra. Bunlardan ikisi gazeteci, 14'ü de işçidir. UÇK Priştina'da 6 bin gizli militanın olduğunu iddia ediyordu ve ilk bombalar düşmeye başladığında UÇK snipers'lerinin (tetikçilerinin) harekete geçtikleri bana anlatıldı. Sırp lar iki cepheye karşı savaşamayacaklarına kanaat getirerek *manu militari*, "NATO'nun beşinci kolunu", "onun kara ordusunu", yani özellikle köylerde sivil halka karışarak kamufle olan UÇK'yı kovmaya karar vermişler.

Yerel düzeyde kalan ama gerçek olan bu kovmalara, orada, **İsrail usulü** denmektedir. Ve siz ki bir eski Cezayirli olarak, (askerliklerini Cezayir'de yapmış olan Fransızlara eski Cezayirli denilir-çev.) "balığın suyunu kesmek için" bir milyon Cezayirlinin bizler tarafından yerlerinin değiştirildiğini, tel örgülü kamplara doldurulduğunu ve bunun da üstü açık izler bıraktığını, şurda burda, evlerin yakıldığını, köylerin boşaltıldığını mutlaka hatırlıyorsunuzdur. Bu askeri çatışmaların bombalamalardan önce beraberinde, bana söylendiğine göre, çoğu direnişçi ailelerinden oluşan bir sivil kaçıışı getirdiler. AFP temsilcisine göre bu sivil göçü son derece sınırlı idi. "İnsanların komşu evlerde sığınacak yer bulduklarına" şahit olmuştur AFP temsilcisi. "Açlıktan kimse ölmüyordu, kimse yollarda öldürülmüyordu, kimse Arnavutluk'a ve Makedonya'ya doğru kaçmıyordu. İnsan felaketini bir kar çığı gibi başlatan NATO'nun saldırısı oldu. Gerçekten, o zamana kadar sınırlarda karşılama kamplarının açılmasına ihtiyaç yoktu". İlk günlerde, herkes hemfikir, 'kontrol edilmeyen' elemanlar tarafından, muhtemelen yerel polisin suç ortaklığı sonucu misillemeler oldu.

Sırp lar asla SS bölükleri olmadılar

Sayın Vuk Drasković, araya mesafe koymuş bulunan başbakan yardımcısı, ve başkaları, bugüne kadar Kosova'da bu tür suçları işlemiş olan 300 kişinin yakalanıp tutuklandığını bana söylediler. Makyaj? Dalavere? Kötü niyet? Hiçbiri dışlanamaz. Sonra göç devam etti, daha düşük ölçekte. Adamlarını bir araya getirmek isteyen UÇK'nin emri, "işbirlikçi" damgası yeme korkusu, 6000 metreden Sırp ları, Arnavutları ve başkalarını ayırdetmeyen bombardımanların korkusu, önceden girmiş kuzenlerine kavuşma istemi, hayvan sürüsünün imha edilmiş olması, nasıl olsa Amerika kazanacaktır kanısı, İsviçre'ye, Almanya'ya veya başka yere göçdebilme fırsatı.... Bunlar yerinde duyduğum sözler. Size tanıklığını yapıyorum, kefilliğini değil.

Acaba "karşı tarafın insanlarını" çok mu dinledim? Tersi ırkçılık olurdu. Bir halkı, Yahudi, Alman, Sırp, peşinen ve kolektifçe katil olarak tanımlamak, bir demokrata yakışmaz. Böyle olmakla birlikte, işgal döneminde Arnavut, Müslüman ve Hırvat SS bölükleri oldular, ama asla Sırp lar SS bölükleri olmadılar. Bu filosemit ve direnişçi halk, Sırbistan'da ondan fazla ulus birarada yaşamaktadır, elli yıllık bir gecikmeden sonra nazi mi oldu? Bana, sayısız Kosovalı mülteci komşularının, Sırp dostları sayesinde şiddetten kurtulduklarını anlatılar.

NATO'nun sahte başarıları ve Sırp halkının moral gücü

4. "Sırp güçlerinin iyi başlayan imhası...." Kusura bakmayın: Sırp güçlerinin sıhhati çok iyi. Niş/Belgrad otoyolunda arabaya aldığımız ve Kosova'da görev

yapan genç bir çavuş, bana NATO'nun hangi stratejik hedefler uğruna sivillere yüklendiğini sordu. "Şehre gittiğimizde, elektrik yok, ılık Coca içmek zorunda kalıyoruz. İyi olmuyor ama idare ediyoruz". Askeri birliklerin kendi jeneratörleri olduğunu tahmin ediyorum.

Siz Kosova'da köprüleri yıktınız. Üzerinde delikler arasında geçilemediği durumlarda geçitlerden karşıya geçiliyor. Önemsiz bir havaalanını tahrip ettiniz, boş garnizonları imha ettiniz, kullanılmayan askeri kamyonları, helikopter maketlerini, çayırın orta yerine konmuş ağaçtan top namlularını ateşe verdiniz, Video görüntüleri ve briefing'ler için mükemmel, ya sonrası? Tito ve partizanları tarafından oluşturulan Yugoslav savunmasının düzenli bir ordu ile ilişkisinin olmadığını, yeraltı karargahlarıyla dağınık ve her yerde var olduğunu, uzun zamandır, eskiden Sovyet kökenli olan, konvansiyonel tehditlere hazır olduğunu hatırlıyor musunuz?

Bu bir sır değildir; Kosova'da yaşları yirmi ile yetmiş arasında değişen 150 bin silahlı insan bulunuyor. Bu rakamın 40 ile 50 bini sadece General Pavković'in öncü ordusuna aittir. İhtiyat askerleri için yaş sınırı yoktur. İlişkiyi sağlayan telsizler iyi işliyor görünüyorlar. Ve Yugoslavların kendileri hatları karıştırıyorlar, çünkü UÇK cep telefonları aracılığı ile ABD savaş uçaklarına bilgi veriyordu.

"Keşke şu kara müdahalesi bir başlasa!"

Umdüğünüz demoralizasyona gelince, hiçbir şeye inanmayın. Kosova'da bizim askerler bekleniyor, korkarım kararlıca, biraz da sabırsızca. Priştina'da Kalaşnikov'u omuzunda ekmeğini almaya giden bir ihtiyat askerinin bana dediği gibi "Keşke şu kara müdahalesi bir başlasa! En azından gerçek bir savaşta iki taraftan da ölü olur:" NATO planlayıcılarının Wargame'i (savaş oyunu) gerçeğin 5 bin metre yukarısında oynanıyor. Size söylüyorum, bizim duygulu ve zeki Saint Cyr'lileri (Fransız harp okulu mezunlarına denilir-çev) hiçbir şeyini bilmedikleri bir alana göndermeyin. Davaları belki de haklıdır ama, bu onlar için asla bir savunma savaşı olmayacaktır. Bu savaş Kosova ve Metohija Sırp gönülleri için, haklı ya da haksız, ne kadar çok savunmacı ve kutsalsa, bizimkileri için de o kadar az savunmacı ve kutsal olacaktır.

Alman savunma bakanı açıkça yalan söyledi

5. "Etnik temizliğe devam ediyorlar..."

Arnavutluk'un karşı tarafındaki gümrük kapısında biriken araba plakaları ve gidenlerin nüfus cüzdanları beni tiksindirdiler. "Teröristlerin" yeniden ülkeye sızmak için bu araba plakalarını ve nüfus cüzdanlarını kullanarak kamufle etmelerinden duyulan endişeye karşı bu önlemin alındığı cevabı bana verildi. Benim mütevazı gözlemlerimden çok şey kaçtı ama, Alman savunma bakanı, 6 Mayıs günü, "yerlerinden kovulan 600 bin ile 900 bin kişinin konumlarının Kosova'da tesbit edildiğini" iddia ettiği zaman, açıkça yalan söyledi. Bu, 10 bin kilometrekarelik bir alanda, aynı gün içinde doğudan batıya geçebilen bir yabancı gözlemcinin gözünden kaçmaz. Onbinlerce Kosovalının halen yaşamaya devam ettikleri Priştina'da Arnavut pizza lokantalarında Arnavutlarla birlikte insan yemek yiyebiliyor.

Bir ülkenin dış politikası satın alınabilir ama...

Bakanlarımız oradaki Yunan doktorları, Médecins sans frontières'leri (sınır tanımayan tabibler), kilise adamları, ortodoks papazları gibi soğuk kanlı tanıkları sorgulayamıyorlar mı? Peder Stéphane'ı, Prizren manastırı başkanını düşünüyorum. Son derece olgun bir insan. Zira, iç savaş bir din savaşı değildir. Sayısız Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

caminin, ikisi hariç, bana söylendiğine göre, hiçbirisine eldeğmemiş.

Bir ülkenin dış politikası satın alınabilir. ABD'nin yaptığı budur. Ama rüyaları, anısı satın alınamaz. Makedonya'nın sınır kapılarındaki gümrük memurlarının, her gece Selanik'ten Skopya'ya geçen tank konvoylarına, onlara küstahça ve bilinçsizce eşlik edenlere, kin dolu bakışlarını bir görseniz, bu "tiyatroya'ya" girmenin kolay ama çıkmanın zor olduğunu anlarsınız. İtalyan devlet başkanı gibi, bu gerçek dışı ilkelerden vazgeçip, İbrahim Rugova ile ve onun dediği gibi "gerçekçi temelde politik bir çözüm" bulmanın cesareti, zekası sizde yok mu?

Kosova: Salt Arnavut değil milliyetler mozaiki

Bu durumda bazı gerçekler kendilerini dikkatinize dayatacaklardır.

İlki; İbrahim Rugova'nın talep ettiği gibi Arnavutlar ile Sırp lar arasında bir modus vivendi (uzlaşma) olmadan selamet olmaz. Çünkü Kosova'da bir değil iki, hatta daha fazla ulus yaşamaktadır. Ciddiye alınır bir sayım olmadığı için doğan rakam kavgasına girmeden, şunu belirtiyim ki, anladığım kadariyle Kosova'da bir milyondan fazla Arnavut, 250 bin Sırp ve toplam sayıları 250'yi bulan müslüman Sırp, Türk, Goran, Dağlı, Romanis, Mısırlı ve Arnavut çingenesi yaşıyor. Son kategoride yer alanlar, Büyük Arnavutluk egemenliğinden çekindikleri için, Sırp lardan yana tavır takındılar.

İkincisi; zalim bir iç savaşın, ek bir tarihsel geliş gidişin yeniden doğmaması için önlem almak. İlk perdesi anlaşılmadan bugünkü ikinci perdesi anlaşılamaz, ikincisi bir önceki baskı döneminin ardından geliyor.

Mevcut politikalar her zaman geçmişle kıyaslanarak uygulanırlar. Kaldı ki en az kötü olanını bulmak gerekir. Siz Kosovalıları baskı gören Yahudiler olarak görüp Hitlerci kıyaslamayı seçtiniz. Size bir başkasını salık vermeme müsaade edin: Cezayir. Sayın Miloseviç kuşkusuz de Gaulle değildir. Ama sivil iktidarın karşısında, kaybetmekten bıkmış ve hesaplaşmaya can atan bir ordu vardır. Ve bu düzenli ordu, bir gün OAS'e (Organisation de l'Armée Secrète: Cezayir'in bağımsızlığına karşı direnmek amacıyla oluşturulmuş paramiliter faşist örgüt-çev.) benzeyebilecek olan yerli paramiliter güçlerle yüzyüzedir.

"Uşaklarıyla görüşeceğine, efendinin kendisi ile görüşmek her halükarda daha iyidir"

Eğer sorun Belgrad'da değil de Kosova'nın sokaklarında, kahvelerinde, bakkallarında olsa ne olacak? Bu insanlar, bu bir veridir, hiç de güven verici değiller. Bir iki defa bana kabaca sataştılar. Ve gerçeği demek zorundayım ki, her defasında Sırp subaylar yardımına koşarak beni kurtardılar.

De Gaulle'un NATO konusundaki tanımını hatırlıyorsunuz: "Atlantik anlaşmasına dayatılan örgütlülük Batı Avrupa'nın Amerika Birleşik devletlerine askeri ve politik olarak tabi kılınmasından başka bir şey değildir."

Bir gün bize sizi bu tanıımı değiştirmeye zorlayan sebepleri açıklarsınız. Bu arada, Belgrad'da demokrat bir Sırp muhalifine, neden bugünkü başkanlarının büyük bir tezcamlılıkla Fransız değil de şu veya bu Amerikalı temsilciyi kabul ettiğini sorduğumda, duyduğum utancı itiraf etmek zorundayım. Bana şu cevap verildi: "Uşaklarıyla görüşeceğine, efendinin kendisi ile görüşmek her halükarda daha iyidir."

(Not: Ara başlıklar yazıdan seçilmiş ifadelerden yararlanılarak tarafımızdan konmuştur.)

Çev: C. Kaynak

Tutarsızlıklar zinciri ve ciddiye bunalımı

Marksistler tarih boyunca sekterizm ile liberalizmi, aynı ideolojik zaafiyetin iki uç ve son tahlilde aynı noktada birleşen sonuçları olarak tanımlamışlar. Lenin, tasfiyecilik üzerine yazılarında, parti içerisindeki sağ ve sol sapmaları, tasfiyeciliğin iki ayrı ama aynı amaca hizmet eden ve aynı sonuçlara varan uçları olarak tanımlıyor. Ve her iki ucun da karşı-devrimin basıncı karşısında yaşanan ideolojik savrulmalar olduğunu vurguluyor. Sınıflar mücadelesi tarihine baktığımızda, bu tasfiyeci savrulmaların, bir ideolojik-sınıfsal kimlik olarak küçük-burjuva devrimciliğinin değişmez kaderi olduğunu görüyoruz. Bu kimliğin taşıyıcısı olan akımlar, değişen koşulların basıncı ve ağırlığı altında ya sol sekterizme, ya da sağ pasifizme ve kuyrukçuluğa savrulmuştur.

Aslında bu konuda da Türkiye devrimci hareketinin tarihi de ilginç ve bir o kadar da zengin örneklerle doludur. Dev-Yol, Kurtuluş, TKEP ve TDKP gibi koca örgütlerin, bugün ya esamelerinin okunmuyor olmasına, ya da EMEP ve ÖDP gibi düzen içi akımlara dönüşmelerine sadece değinip geçiyoruz. Bugün hala devrimci konumlarında ısrar eden, mücadele içerisinde şu veya bu biçimde bir yer tutan bir dizi örgüt ve partinin başından bugüne kadar Kürt sorununa ve PKK'ye karşı tutumları da, tam da marksist tasfiyecilik tanımına uygun düşüyor.

Büyük bir kesimi yıllarca PKK'yi karşı-devrimci, milliyetçi vs. olarak değerlendiren geleneksel devrimci gruplar, tam da PKK "siyasal çözüm" çizgisine evrildikten sonra ona olmadık misyonlar atfettiler ve ulusal hareketin kuyrukçuna takıldılar. Dün ulusal harekete karşı kendini sekterizm ve inkarcılık olarak dışa vuran bakış açısı, bugün tersinden hayranlık ve kuyrukçuluk olarak dışa vuruyor.

"Roma çıkışı" ve sonrası

PKK'nin "Roma çıkışı"ndan sonra devrimci hareketin zindanlar cephesindeki tutumu da, dünkü sekterizm ve apolitizmin bugün kendini PKK'ye hayranlık/kuyrukçuluk şeklindeki dışavurumuna vesile oldu. A. Öcalan'ın Rusya'dan İtalya'ya giderken gözetimine alınması sonrasında, PKK tüm cezaevlerinde süresiz açlık grevi başlatmıştı. Kısa bir süre sonra, tüm cezaevlerindeki MLKP, TKP(ML), TKEP/L, TKP/ML, Direniş Hareketi, HKG Dava tutsakları ve Bayrampaşa'daki TDKP, PYSK, TKEP, Devrimci Yol, THKP/C-HDÖ dava tutsakları; "İtalya hükümetinin verdiği sözü, yaptığı anlaşmayı ihlal ederek, PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ı gözaltına aldığı" gerekçesiyle, süresiz açlık grevine katıldılar.

Daha o zaman, Kızıl Bayrak'ın 82. sayısında, bu kuyrukçu eylem tarzını eleştirmiş ve muhataplarımızı sormuştuk: İtalya hangi anlaşmaya uymadı, hangi anlaşmayı ihlal etti? İhlal ettiyse bile bunda garipsenecek ne var? Yoksa PKK'nin abarttığı gibi siz de İtalya'nın Kürt halkının dostu olduğuna mı inanıyorsunuz? Neden bu kadar garipsiyorsunuz? Hangi hakla ve bilinçle emperyalistlerden tutarlı olmasını bekliyorsunuz? Bütün bu eleştiri, uyarı ve sorularımıza hala cevap verilmiş değil. ("Ceyhan esir kampındaki" TKP(ML) dava tutsaklarının küfür ve hakaret dolu düzeyden yoksun cevapları sayılmazsa tabi.)

Karşı-devrim cephesi "F Tipi Cezaevi" uygulamasıyla ve kapsamlı bir saldırıya hazırlanıyor. Devrim ve karşı-devrim iradelerinin çarpışacağı bir döneme giriyoruz. Gerek devrimci iddia ve misyonun zorunlu gereği olan açıklığın, işçi sınıfı ve emekçi yığınlarla karşı sorumluluğun, gerekse yeni sürece hatalarından öğrenerek hazırlanmanın gereği olarak, devrimci-demokrat akımlar yaşanan sürecin sağlıklı bir muhasebesini yapmak zorundadırlar. Bunu yapmadıkları koşullarda, bugün yaşadıkları ciddiye bunalımını kimlik düzeyine çıkarmış olacaklar.

PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın 16 Şubat '99 tarihinde emperyalist bir komployla Türk kontr-gerillasına teslim edilmesinden sonra, yurtsever hareketin yanısıra tüm devrimci hareketler de bulundukları her yerde eyleme geçtiler. Bu alçakça komploya ve akabinde Kürt halkına karşı başlatılan çok yönlü saldırı furasına karşı, farklı düzey ve biçimlerde karşı refleks gösterilen alanlardan biri de kuşkusuz zindanlar oldu. Söz konusu olan politik yapılar olunca, yaşamın hangi alanında olursa olsun pratik politikasını (eylemini) belirleyen ideolojik çizgisi olacağına göre, zindanlardaki eylemlilik sürecini de bu temel kriter üzerinde değerlendirmemiz gerekecek.

Süreci bu çerçevede değerlendirdiğimizde, karşımıza birbirini besleyen iki önemli sonuç çıkıyor.

Birincisi; devrimci hareketin ciddi gelişmeler karşısındaki hazırlıksızlığı ve bunun ürünü olarak panik politikası, yani gerçekte politikasızlık...

İkincisi; bu panik politikası ve ruh halini besleyen ideolojik zayıflık ve karmaşıklık.

Bu sorun (A. Öcalan'ın yakalanışı) özgülünde PKK'yi ayrı değerlendiriyoruz. PKK'nin izlediği politikayı ve karmaşayı anlamak herşeye rağmen mümkündür. A. Öcalan'ın yakalanışının yarattığı moral bozukluğu, şaşkınlık ve duygusallık, dışarıda olduğu gibi cezaevlerinde de PKK'nin eylem politikasına bireysellik ve kendiliğindencilik olarak yansıdı. Gerek örgütsel yapısı, gerek cezaevleri politikası ve gerekse de genel çizgisine baktığımızda, bu sonuca pek de şaşırmıyoruz. A. Öcalan'ın Roma'ya gidişini, "Ankara'dan çıktık partileştik, Ortadoğu'ya girdik ordulaştık, dünyaya açılarak devletleşeceğiz" gibi, abartılı olmaktan öteye temelsiz olan iddialarla karşılayanlar, çözümü emperyalistlerin platformlarında arayanlar, temelsiz beklentileri "ihanc"le karşılandığında ve boşa çıktığında, her türlü şaşkınlığı, hayal kırıklığını ve bunların ürünü olan birkarmaşayı doğal olarak yaşayacaklardı. Bu çerçevede, PKK'nin toplam süreci üzerinden baktığımızda, bunun zindanlara yansıyan yönü gayet anlaşılabilir. Esas vahim olan, ulusal harekete karşı yıllarca süren sekter bir politikadan son yıllarda liberal-kuyrukçu bir yeni politikaya geçen bazı geleneksel küçük-burjuva akımların bu süreçteki politikasıdır.

Kuşkusuz bu akımların ciddi gelişmeler karşısındaki ciddiyetsizliğini ve kafa karışıklığını biliyorduk. Ancak bu süreçle beraber, bir adım daha ileriye atarak, ciddiyetsizliği kimlik düzeyine

çıkardıklarını da görmüş olduk, hiç değilse zindan cephesinde. Bu çerçevede, A. Öcalan'ın yakalanıp Türkiye'ye getirilmesinden sonraki sürece bakmak ve zindanlar cephesinde gelişen eylemlerin tablosunu olduğu gibi aktarmak istiyoruz.

İki aya sığdırılan büyük tutarsızlıklar zinciri

Biz TKİP tutsakları ve DHKP/C dışındaki bütün örgüt ve partiler, 16 Şubat'ta başlayarak 5'er günlük süresiz dönüşümlü açlık grevi başlattılar. (Belirli bir süre sonra DHKP/C 3 günlük, biz ise 5'er günlük dönüşümlü olmak üzere 20 gün açlık grevi yaptık). Belli bir süre sonra bileşenlerin içerisinde TKİB, TKP(ML), MLSPB, TDP, PKK ve MLKP eylemi süresize çevirdiler. Eylem bu biçimiyle sürerken bu kez bileşenlerden PKK, DHP ve 5 kişiyle de MLKP, Ölüm Orucu'na başladı. 8 Mart'ta TKP(ML), TKİB ve MLSPB süresiz açlık grevini 17. günde bırakarak, bu kez Devrimci KAWA Partisi, Devrimci Yol, TKEP/L, THKP/C-HDÖ, TDKP, Direniş Hareketi ile beraber üçer günlük dönüşümlü açlık grevine başladılar. Bu açlık grevi de kısa bir süre sonra sona erdi. MLKP ve PKK'nin eylemi ise 41. gün, yani 31 Mart'ta bitirildi.

Bu arada, TKP(ML) davası tutuklularından Nurhak Polat Ümraniye Cezaevi'nde, MLSPB davasından tutuklu Serpil Polat (şehit düştü) ise Sakarya Cezaevi'nde kendini yakarak, A. Öcalan'ın tutuklanmasını protesto ettiler. Söz konusu gruplar militanlarının bu eylemlerinden bir sonuç çıkarmak yerine, sorunu "bireysel inisiyatif ve duygusal bir tepki" olarak ifade ederek geçitirdiler. Oysa biz, eylemcilerin cüret ve fedakarlığına saygı duymakla beraber, sorunun hiç de bu kadar basit olduğunu düşünmüyoruz. Bu bir ideolojik çizgi ve politikanın şekillendirdiği militan tipolojisidir. Olay ve olgulara bağımsız politik bir bakışla bakmak yerine, gelişmeler karşısında yaşanan yetmezlik duygusu bu türden duygusal tepkileri beslemiştir. Dönüp devrimci demokrasinin bu süreçteki politikasına ve eylemine baktığımızda aynı ruh halini orada da görüyoruz. Bu anlamda iki militanın eylemi sadece bir sonuçtur.

Tabii ki küçük-burjuva hareketin yaşadığı tutarsızlıklar silsilesi burada bitmiyor. Bir öteki ciddiyetten yoksun girişim, DGM boykotudur. 17 Mart'ta PKK, TKİB, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TDP, DHP'nin başlattığı, DHKP-C'nin ise desteklediği DGM boykotu, "Halklarımıza" başlığıyla yayınlanan bir açıklamayla ilan edildi. Açıklamada, eylemin hedef ve talepleri olarak; "şimdiye kadar yapılan tüm DGM yargılamalarının sonuçlarıyla birlikte iptal edilmesi, DGM'lerin kapatılması, PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde bulunan devrimci, yurtsever ve demokratların bulunduğu cezaevlerinden birine verilmesi" vb. ortaya konuyordu.

"DGM'leri kapattıracağız" gibi iddialı bir hedefle kamuoyuna açıklanan bu boykot, örgütleniş sürecindeki zaaf, eylem ve talepler arasındaki uyumsuzluğun da ötesinde, katılımcıların ciddiyeti yönünden de tartışılmalı başlamıştı. TKP/ML "ikna edemediğimiz halktan insanları mahkemeye göndereceğiz", diyordu. PKK 23 Mart'ta yaptığı açıklamayla, "169. maddeden gelenler,

gösteri, basın-yayın ve legal kurumlardan gelenleri mahkemeye göndereceğiz", diyordu. MLKP ise, hiçbir açıklama yapmamasına karşın, TKP/ML ve PKK ile benzer bir tutum alıyordu.

Ciddiyetsizliklerin egemen olduğu bu boykotun başlamasından kısa bir süre sonra, önce TKP(ML), sonra ise TKP/ML, bu durumun farkına varmışlar ve eylemden çekildiler. Peşinden DHKP-C, eylemden desteğini çektiğini açıkladı. TDP ve DHP'yi saymazsak, geriye boykotçu olarak PKK, TİKB ve MLKP kaldı. Onlar da boykotu 14 Nisan'da sessiz sedasız bitirmek zorunda kaldılar.

Böylelikle daha ilk başladığı günden beri *Kızı Bayrak* sayfalarında ciddiyetsizlik örneği olarak tanımladığımız bu boykot eylemi, geleneksel akımların hanesine yeni bir ciddiyetsizlik örneği olarak yazılmış oldu. (Yukarıda verdiğimiz eylemlerin başlangıç ve bitiş tarihleri ve bileşenlerine ilişkin muhtemelen yanlış ya da eksik olan bazı bilgiler vardır. Ancak bu eksiklerin sorumluluğu bize ait değildir. Zira eylemciler bu konuda da sorumlulukla hareket etmemiş, kendi eylemlerine ilişkin bilgiler yayınlarına hiç yansımamış, ya da haber mahiyetinde yansımıştır. Bu yayınlardan ve günlük basından aldığımız bilgiler doğal olarak eksik kalmıştır).

Politika ve eylemde ciddiyetsizlik

16 Şubat'tan 14 Nisan'a (DGM boykotunun bitimine) kadar iki aylık süreye bu kadar çok eylem sığdıran akımlar, nedense çok idialı söylemlerle başlatılan bu eylem dizisi hakkında doğru dürüst bir değerlendirme yapma gereği duymadılar.

3 günlük protesto açlık grevinden ölüm orucuna kadar bütün eylemlerin ortak olan talebi, "4. Öcalan'ın can güvenliğinin sağlanması, üzerindeki tecritin kaldırılarak normal bir cezaevine nakledilmesi"dir. Birbirinden çok farklı niteliklere sahip olan bu eylemlerin tek talep için yapılmış olması, bu arkadaşların eylem ve talep arasındaki uyum zorunluluğunu bir yana bıraktıklarına açık bir göstergedir. Öyle anlaşıyor ki, bahsi geçen örgütlerde, 3 günlük açlık grevinden SAG ve Ölüm Orucu'na ve DGM boykotuna kadar bütün eylemler dar örgütsel propaganda amacıyla kullanılmıştır. Ya da en iyi ihtimalle, ileri sürülen istemlere rağmen gerçekte bunlar salt birer protesto eylemi olarak görülmüştür. SAG denilmiş 17 gün sürmüş, ÖO denmiş belli bir süre sonra sessiz sedasız sona ermiş. DGM boykotu denmiş, bir ay bile sürmeden bitirilmiş. Bu her bir eylem kararının altında en az üç-beş, kiminde ise on-onbeş örgütün imzası olduğunu düşünürsek, ciddiyetsizliğin boyutları daha iyi anlaşılır.

1996 SAG ve ÖO üzerine yığınla polemik yapmış ve herbiri (tarihin yalancı şahidi de denebilecek) koca birer kitap yazmış bu örgüt ve partilerin, bugün SAG ve ÖO gibi eylemleri basit birer protesto eylemi düzeyine düşürmeleri, bir düşünsel dağılma ve yabancılaşma göstergesidir.

Örneğin bazıları, 1996 yılında SAG ve ÖO eylemleri üzerine yaptıkları geçmiş polemiklerde ve yazdıkları yüzlerce sayfalık kitaplarda, SAG ve ÖO eylemlerinin doğruluk ve yanlışlığını, haklı olarak süreç, eylem ve talepler arasındaki uyum ve uyumsuzluk üzerinden tartışıyorlar. Ve buradan kalkarak, eylemin belli bir biçiminin doğru, bir ötekini ise yanlış bir taktik olduğunu söylüyorlar. Daha üç yıl önce böyle tartışan, "kitlese süresiz açlık grevi" taktikleriyle "bilinen klasik SAG eylemlerine özgün bir boyut kazandı" dıklarını iddia edenlere soruyoruz: Önce beşer günlük dönüşümlüye gittiniz, bir kaç turdan sonra süresiz açlık grevine çevirdiniz, bu demek oluyor ki, eylemi bir üst boyuta sıçarttınız. Bunu yaparken hangi kriteri esas aldınız? Koşullar mı değişti? Değiştiyse

talepleriniz neden değişmedi? Eğer süreç ve taleplerde bir değişiklik yoksa, SAG ve ÖO eylemini nereye oturtuyorsunuz? Siyasal ciddiyet, bu soruların cevabını devrimci kamuoyuna ve kitlenize vermenizi gerektirir.

Aynı sorular öteki bazı çevreler için de aynı şekilde sorulabilir.

Devrimcilik ciddiyet ve sorumluluk gerektirir

Devrimci parti ve örgütler işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarları için savaşır, bedeller öderler. İşçi sınıfı ve emekçilere kurtuluşun ancak kendi öncülüklerinde savaşmaları durumunda mümkün olacağını söyler ve savaşma bilinci taşırlar. Kendi söylemleri ile pratikleri arasındaki uyum, yığınlara güven verir, yığınları harekete geçirir.

Bu konumda ya da iddiadaki partiler, yığınları eyleme çağırmakta gösterdikleri sorumluluğu, yanlışları düzeltmekte de göstermek zorundadırlar. Bu devrimci ciddiyet ve sorumluluğun bir gereğidir. Peki ciddiyetlerini tartışmakta olduğumuz akımlara soruyoruz: Dönüp kendi pratiğinize baktığınızda kendinizi bu davranış çizgisinin neresinde görüyorsunuz?

Siz çok sayıda parti ve örgüt imzasıyla, süresiz açlık grevine ve ölüm orucuna başladığınızı "Halklarımıza" başlığıyla açıkladınız ve eyleminize destek istediniz. Çok geçmeden, destek istediğiniz eylemi sessiz sedasız bitiriyorsunuz ve "Halklarımıza" hiçbir açıklama yapma gereği duymuyorsunuz. Bu konuda kendi yayınlarınızda dahi tek cümle değerlendirme yapmıyorsunuz. Bu durumda "Halklarımıza" size bir daha ki sefere nasıl güvenecek, ciddiyetinize nasıl inanacak?

Aynı şekilde, 17 Mart'ta onbeş örgüt ve parti imzasıyla, bu kez "Halklarımıza" DGM'leri kapattıracağımızı ilan ediyorsunuz. Ama bu arada, 5 Ekim '98'de başlatıp, 5 Ocak '99'da bitirdiğiniz birinci DGM boykotu üzerine tek satır değerlendirme yapma gereği duymadan bu yeni eylemi başlatıyorsunuz. 17 Mart'ta başlattığımız yeni DGM boykotundan çok geçmeden TKP(ML) ve TKP/ML çekiliyor, ama niye çekildiğini açıklama gereği duymuyor. Sonra DHKP-C destek verdiği eylemden desteğini çekiyor ve bunu birilerinin ciddiyetsizliği ile gerekçelendirmekle yetiniyor.

Ardından eylem tümünden bitirildi. Ama eylemciler bir kez daha bu konuda "Halklarımıza" tek satır değerlendirme yapma gereğini duymadılar. Peki soruyoruz: Kendi eylemlerine ve dolayısıyla değerlerine karşı bu kadar ciddiyetsiz ve hoyratça davranan bir devrimci hareket yığınlar tarafından ciddiye alınabilir mi?

Sonuç olarak

1996 büyük zindan direnişinin yıldönümünü karşılamaya hazırlandığımız bugün, karşı-devrim cephesi "F Tipi Cezaevi" uygulamasıyla ve kapsamlı bir saldırıya hazırlanıyor. Devrim ve karşı-devrim iradelerinin çarpışacağı bir döneme giriyoruz. Gerek devrimci iddia ve misyonun zorunlu gereği olan açıklığın, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar karşı sorumluluğun, gerekse yeni süreç hatalarından öğrenerek hazırlanmanın gereği olarak, devrimci-demokrat akımlar yaşanan sürecin sağlıklı bir muhasebesini yapmak zorundadırlar. Bunu yapmadıkları koşullarda, bugün yaşadıkları ciddiyet bunalımını kimlik düzeyine çıkarmış olacaklar. Dahası, zindanlar bundan sonra gündeme gelecek mücadelelerin gücünü önden bu tür davranışlarla zaafa uğratmış olmanın ağır sorumluluğunu taşıyacaklardır.

Ekim'in Nisan '99 tarihli 203. sayısı

Örgütsel sorunlar üzerine çok yönlü tartışmalar

Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı *Ekim*'in Nisan '99 tarihli 203. sayısı 40 sayfadan oluşuyor. Bu sayının başyazarı Balkanlar'da sürmekte olan emperyalist saldırı savaşını ve NATO'nun yeni konumunu konu alıyor. Komünist basın Balkanlar'daki emperyalist müdahaleyi daha saldırı hazırlıklarından itibaren sürekli ve sistematik bir tarzda işlediği için, konuya ilişkin başyazı, bunu da gerekçe göstererek, saldırı savaşının ve NATO'nun 50. yıl zirvesinin daha da belirginleştirdiği bazı temel gerçekleri ele alıyor. Yeni bir emperyalist saldırı ve savaşlar dönemine girdiğimizi, bu yeni dönemde NATO'nun bir saldırı ve savaş örgütü olmaktan öteye, tek tek ülkelerdeki iç sosyal mücadelelere, uluslararası bir iç savaş örgütü olarak müdahale edeceğini tespit eden bu temel önemde yazıyı, okurlarımız bu sayımızın orta sayfalarında izleyebilirler.

Yeni sayının yer verdiği ikinci temel metin, Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin Kuruluş Kongresi'nin örgütsel sorunlara ilişkin tartışma tutanaklarından oluşuyor. "*Örgütsel Sorunlar Üzerine Ön Tartışmalar/1*" başlıklı metin, başlıktan da anlaşılacağı gibi, örgütsel sorunlar üzerine kongreyi önceleyen ön hazırlık tartışmalarının bir ilk bölümünü içeriyor. 17 gazete sayfası tutarındaki bu uzun metinde öncelikle TKİP'nin "on yıllık bir örgütsel-pratik deneyim birikimi"ne dikkat çekiyor ve buna ilişkin zengin bir bileşim oluşturan değerlendirme ve belgelerin bütün bir süreç boyunca sistemli biçimde devrimci kamuoyuna sunulduğunu vurguluyor. Bu noktaya çekilen dikkatin gerisinde, parti kuruluş kongresi aşamasında partinin karşı karşıya bulunduğu örgütsel sorunlar ve görevlere bu on yıllık toplam sürecin ışığında yaklaşmak kaygısı var.

Örgütsel sorunlara ilişkin bu ön tartışmalar, sorunları; "örgüt/politika ilişkisi"; sınıf çalışması ile örgütsel gelişme ve oturmuşluğun organik bütünlüğü; bu çerçevede "kadrolaşmanın sorunları"; "sağlam ve devrimci bir iç örgütsel yaşam" ihtiyacı; "örgütsel şekilsizliğin" giderilmesi, parti örgütünün genişletilmesi ve bunun partinin çeper örgütlenmeleriyle birleştirilmesi; bu çerçevede örgütsüz hiçbir militanın bırakılmaması; "kadrolaşma ve eğitim alanındaki sorunlar"; sınıf dışı katmanlardan ve geleneksel hareketten gelen kadroların dönüşümü, bu dönüşüme uygun maddi ve örgütsel koşulların yaratılması; bu zeminin yaratılması ölçüsünde ve çerçevesinde, "küçük-burjuva ayak diremelere karşı amansız mücadele"; bir kez daha illegalite ve gizlilik sorunları; partide planlı çalışma ve sürekli denetimin oturtulması; demokrasi ve disipline, merkeziyetçilik ve ademi merkeziyetçiliğe ilişkin sorunlar; "zaafıara zamanında ve etkili müdahale" vb. konular ve başlıklar çerçevesinde ele alıyor. Bu arada parti içi demokrasinin, çoğunlukla sanıldığı gibi "birey" in haklarını gözetmekten çok, esas anlamı ve işleviyle, "partinin birliğini ve mücadele kapasitesini güçlendirmenin bir aracı" olduğu, olması gerektiği vurgulanıyor.

203. sayının geriye kalanı, "*Partiyi Mali Olarak Güçlendirmenin Önemi*"; "*Siyasal ve Örgütsel Faaliyetin Sorunları*" (bu nispeten uzun metin, Şubat '99 tarihli bir il örgütü raporunun siyasal değerlendirme bölümlerinden oluşuyor); "*Çukurova Çalışmasının Ortak Dinamikleri*"; "*Genç İşçileri Kazanmalı ve Eğitmeliyiz*" ve "*Telefon Kullanımı Üzerine Teknik Notlar*" başlıklı yazılardan oluşuyor.

Okurlarımıza hep yaptığımız gibi *Ekim*'in bu yeni sayısını temin edip incelemelerini öneriyoruz. Özellikle de örgüt, örgütsel inşanın ve yaşamın sorunları ve çalışma tarzı sorunlarına ilgi duyan okurlarımıza...

“Onlar devrim için kendini adamanın seçkin bir örneği oldular”

“Onlar devrime ve sosyalizme aittirler”

Öldüler ama yenilmediler!

Dostlar,
Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan 27 yıl önce burada ölümsüzleştiler. Küçük cezaevi avlusu üç yiğit devrimcinin devrim sloganları haykırarak ve kendi idam sehpalara tekme atarak ölümsüzleşmesine tanıklık etti. Onlar devrim mücadelesine kendilerini adamanın ve yiğitliğin sembolü olarak tarihe geçtiler. Onları bugün bir kez daha derin bir saygıyla anıyoruz.

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde sonraki yıllarda da binlerce şehit verildi. Ancak Denizler, '71 devrimci hareketinin diğer büyük devrimcileriyle beraber ayrı bir yere ve öneme sahiptir. Onları bu kadar önemli kılan neydi? Neden devrim mücadelesinin altın yaprakları Denizler'e, İbrahimler'e, Mahirler'e ayrılmıştır? Bunu anlayabilmek için bu büyük devrimcileri yaratan koşulları anlayabilmemiz gerekiyor.

'60'lı yıllar Türkiye ve dünya tarihinde halkların, emekçi sınıfların, öğrenci gençliğin geniş kitleler halinde mücadele sahnesine çıkmasına tanıklık etti. Yeryüzünün dörtbir yanında boyveren '68 hareketi ve Vietnam işgali karşıtı gelişen anti-emperyalist, anti-Amerikancı rüzgarla birlikte, dünya çapında bir devrimci dalga yükseldi. Bu devrimci dalga Türkiye'de de yansımaları '71 hareketiyle gösterdi. Türkiye işçi sınıfı grevlerle, fabrika işgalleriyle gelişen mücadelesini 15-16 Haziran eylemleriyle doruğa çıkardı. Yükselen devrimci mücadele, işçi sınıfını sendikal ihanet çetelerinden koparak yeni sendikal örgütlülükler yaratmaya itti. Yine '60'lı yıllarda köylüler toprak işgalleriyle, mitinglerle ayağa kalktılar. Yoksul, topraksız köylüler hazineye ait arazilere el koyarken, küçük üreticiler fiyatlara ve tefeci tüccarlara karşı kitlesel mitingler yapıyorlardı. Devrimci gençlik ise mücadelenin en ön saflarında yer alıyor, NATO'ya ve ABD'ye karşı anti-faşist ve anti-emperyalist sloganlarla kitlesel eylemler düzenliyordu. Devrimci gençlik hareketi yükselen kitlesel mücadeleler içinde en bilinçli kesimi oluşturuyor ve bir ölçüde diğer kesimlere öncülük yapıyordu.

Yine '60'lı yılların sonları, onyıllardır baskıya en akil almaz işkencelere ve katliamlara maruz kalan Kürt halkının yeniden mücadele sahnesine çıkmaya başladığı yıllar oldu.

Bu gelişmelerin en önemli sonuçlarından biri reformist-legalist çizgiden devrimci kopuşlar oldu. '71 devrimci hareketi olarak adlandırılan devrimci siyasal akımlar ortaya çıktı.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan da işte bu kopuşun ürünüydüler. Güçlü bir devrim arzusu ve inancı ile donanmış dönemin ilk ve en seçkin temsilcilerindendiler. Faşizme ve emperyalizme karşı sınırsız bir kin ve öfke ile doluydular. Devletin baskı ve zulmüne, sömürsüne, emperyalist yağma ve

kölelik ilişkilerine başkaldırdılar. Hep öndeydiler ve her zaman da en önde yürüdüler.

Deniz ve yoldaşları devrimciydiler. Yürekları devrim arzusu ve inancıyla doluydu. Devrimcilik onlar için bir yaşam biçimiydi. Devrim ise bitmeyen bir kavgaydı onlar için. Tüm yaşamlarını devrime adadılar. Devrim için kendini adamanın seçkin bir örneği oldular.

Denizler'in koptuğu reformist-legalist partilerin önderleri 12 Mart mahkemelerinde programlarını bile savunmaktan korkarken, dizlerinin bağı çözülürken, Denizler devrim sloganları atarak idam sehpalarını kendileri tekmelediler. Böylece düşünceleri ve pratikleriyle kendilerinden sonraki devrimcilere olumlu bir miras bıraktılar. Sonraki kuşaklar için esin kaynağı oldular. Bu nedenle unutulmadılar ve unutturulmadılar.

Denizler ve '71 devrimci hareketinin diğer önderleri Mahirler, İbrahimler, tümü de gençtiler. Temsil ettikleri hareket gibi ilktiler. Kimisi idam sehpasında, kimi kahramanca çatışarak, kimi de işkence tezgahlarında şehit düştü. Faşizm bütün kurumlarıyla üstlerine yüklendi. Öldüler ama yenilmediler. Yaktıkları ateş artık söndürülemezdi. Kıvılcım çakılmıştı ve onların düzen karşısındaki devrimci duruşları sonraki yıllarda devrim mücadelesini yükseltenlerin ellerinde kızıl bir bayrak

gibi en önde taşındı. Boyun eğselerdi, idam edilmeyeceklerdi. Ancak onlar boyun eğmediler. Ölümü yiğitçe kucakladılar. Son sözleri onların idamlarını kararlaştıran Ali Elverdiler'in, Baki Tuğlar'ın ve temsilcisi oldukları sınıfın, yani egemenlerin suratına bir tokat gibi indi. Deniz Gezmiş idam sehpasına çıkarıldığında; *"Yaşasın tam bağımsız Türkiye, Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği, Yaşasın Marksizm-Leninizm'in yüce ideolojisi, Kahrolsun emperyalizm"* diye haykırdı.

Yusuf Aslan'ın son sözleri; *"Ben ülkemin bağımsızlığı ve halkının mutluluğu için şerefimle bir defa ölüyorum. Sizler, bizi asanlar, şerefsizliğinizle hergün öleceksiniz. Biz halkımızın hizmetindeyiz. Sizler Amerika'nın hizmetindesiniz. Yaşasın devrimciler, kahrolsun faşizm"* di.

Hüseyin İnan ise; *"Ben şahsi hiçbir çıkar gözetmeden halkının mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştım. Bundan sonra bu bayrağı Türk halkına emanet ediyorum. Yaşasın işçiler, köylüler ve yaşasın devrimciler. Kahrolsun faşizm!"* diyerek haykırıyordu idam sehpasına çıkarken.

Denizler'in devrimci anıları bugün tüm sıcaklığını ve canlılığını koruyor. Denizler bizim devrimci mirasımızdır. Onlar devrime ve sosyalizme aittir.

Bugün büyük bir arsızlıkla Denizler'i sahiplenmeye çalışan ruhsuz liberaller, gerçekte onların temsil ettiği devrimci mirasın içini boşaltmaya çalışıyor. Bütün yalancılık ve ikiyüzlülükleriyle devrimci mirasımızı kirletiyorlar. Bu devrim kaçkınları Denizler'in adına 'vakıf'lar kuruyor, mezarlarının başında hamasi nutuklar atıp sahte gözyaşı döküyorlar. Denizler'in devrimci mirasına sırtlarını dönenler, sömürücülerin Denizler'in destansı kavgasını gerçek içeriğinden soyutlayıp chileştirme operasyonunun basit figuranları haline gelmişlerdir. Onlar Denizler'in koptuğu reformist-legalist geleneği günümüzde yeniden diriltmeye çalışanlardır.

Onlar Denizler'e sahip çıkamazlar. Bu büyük bir utanmazlık, sınırsız bir arsızlıktır. Onların bıraktığı devrimci geleneği yalnızca devrimciler temsil edebilir ve ileriye taşıyabilirler. Bu nedenle Denizler bize aittirler.

Ölümsüzleşmelerinin 27. yılında Denizler'i bir kez daha anıyor, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Deniz, Yusuf, Hüseyin kavgamızda yaşıyor!

Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!

**TKİP, Devrimci Yol, TKP/ML, TKP(ML),
MLKP, TİKB, PKK, DHKP/C
Tutsakları/Ankara**

Devrim Dergisi çevresinden bir grup gencin açıklaması:

Herkes kendi bayrağı altına!

Devrimci hareketimizde 12 Eylül karşıdevrim döneminin ardından yaşanan iç ayrışma ve yeniden saflaşmanın son 15 yıllık bir zaman dilimine yayıldığı bir gerçektir.

Her türlü iç hesaplaşmalar, savrulmalar ve ayrışmalarla gelişen bu süreç, 90'ların sonuna gelindiğinde, Türkiye sol hareketi içindeki grupların ve akımların ideolojik çizgilerini ve siyasal yönelimlerini yeni temeller üzerinde belirginleştirdi. Sol hareket içinde yeni bir saflaşmayı ve bu arada sol hareketimizin ana akımlarını da açığa çıkardı. Türkiye sol hareketi bugün için başlıca sosyal-reformist hareket, devrimci-demokrat hareket ve proleter sosyalist hareket olmak üzere üç ana odakta ifade bulunmaktadır.

Adım adım gelişen ve bu üç ana odak şahsında somutlanan bu berraklaşma süreci, ara akımları eriterek halen de devam ediyor. Bu saflaşma proletaryanın sosyalist çizgisini

siyasal ve örgütsel olarak yarattığı ve kalıcılaştırdığı oranda da, Türkiye devrimci hareketi içinde ileriye doğru atılmış sağlam bir adım olarak tarihe geçiyor.

Saflaşma hala sürüyor. Saflaşmanın kendisi, uzun bir dönem boyunca sosyalizm ile demokratizmi iç içe temsil eden küçük burjuva devrimci-demokrat hareket içinde yeniden yeniden üretiliyor. Devrimci-demokrat akımların bünyesinde proleter-sosyalist çizgiye yakın unsurların arayışı çerçevesinde yaşanan bu ayrışma ve saflaşma, proleter sosyalist çizginin partileştiği bugünkü koşullarda, gitgide hızlanıyor.

Biz de kendimizi işte bu saflaşma sürecinin ürünleri sayıyoruz. Bizler, '80 öncesi devrimci hareketin ana akımlarından biri olan Devrimci Yol Hareketinden köklerini alan, bugün için *Devrim* dergisi çevresi olarak adlandırılacak olan siyasal topluluğun

inde yetişmiş ve yer almış devrimcileriz. Yaklaşık bir buçuk aylık tartışma ve ayrışma sürecinin içinden geçerek geleneksel devrimci-demokrat hareket ile yollarımızı ayırmış bulunuyoruz. Ve gerçek işçi sınıfı devrimciliğini seçmiş devrimci militanlar olarak, proleter sosyalist hareketin saflarına katılıyoruz.

Bizim içinden geçtiğimiz bu ayrışma süreci, kendi başına ele alındığında, sıradan ve basit bir gelişme olarak algılanabilir. Fakat hiç kuşkusuz, bizim öznel gerçekliğimiz içinde yaşanan bu saflaşma, gerçekte, genel devrimci hareketimiz içinde yıllardır halkçı demokratizm ile proleter sosyalizm arasında gerçekleşen tarihsel ayrışmanın bir parçası, onun güncel ürünüdür.

Tüm komünistler proleter sosyalizmin Kızıl Bayrağı altına, Türkiye Komünist İşçi Partisi saflarına!

Kürt halkına ve işçi sınıfına yapılan saldırılara karşı birleşik mücadeleye!

Hevaller

Günümüz koşullarında zafer naraları atan sermaye düzeni yıllardan beri Kürt halkının özgürlük ateşini yükseltmesine ve işçi sınıfının haklı mücadelesine karşı amansız ve acımasız bir saldırı yapmaktadır. Yıllardan beri yoksul Kürt halkına devrimci demokrat duyarlı insanlara saldıran, Abdullah Öcalan'ı tutsak ederek zafer naraları atan sömürgeci devlet, faşist MHP'yi iktidara getirerek baskı ve saldırıyı daha çok artacağını işaretini vermiştir.

18 Nisan seçimlerinde yurtsever devrimci insanların üzerine düşen görevi yapıp yapmadığı konusunda kendisini eleştirip sorgulaması gerektiğini düşünüyorum. Bununla birlikte devrimci hareketin kitleden uzaklaştığı, güç kaybettiği açık ortadadır. '99 1 Mayıs'ı bunun bir göstergesidir. Hele hele bu dönemde alanlara onbinlerle çıkmaları gerekirken yurtsever hareketin de gerilediğini görüyoruz. Kürt ulusal mücadelesinin Kürt halkı tarafından daha çok sahiplenilip mücadeleyi alevlendireceğine inanıyorum. Devrimci hareket neden dönem dönem kitlelerden geri durduğu bir alan içersindedir. Dönüp devrimci hareketin kendisini sorgulayıp eleştirmesi gerekiyor. Ben son üç aydan beri bir arkadaşımın aracılığıyla Kızıl Bayrak

okuyarak dayanışmamı buradan başlatıyor, artık yeter diyor, Kürt halkının özgürlük istemini, işçi sınıfının sömürsüz bir dünya istemiyle birleştirip kızıl bayrağın daha yukarı çıkmasını istiyor, Saldırıları karşı ortak mücadele yapılması gerekliliğine inanıyorum. Aynı zamanda bir işçi olduğum için işçi sınıfına çağrıda bulunuyorum.

Bu düzende biz köleyiz, efendilerimiz var. Onlar gümüş tabaklarda, bardaklarda içkilerini yudumlayıp yemeklerini yerken, biz köleler onların artıklarıyla karınlarımızı doyuruyoruz.

İşçi arkadaşlar; Onların kaybedecek çok şeyleri var. Yatları, katları, arabaları, paraları... Bizim ise emeğimizden başka kaybedecek birşeyimiz yok. O halde savaşa, mücadeleye.

Kürt halkına; Hevaller sorunlarımıza sahip çıkıp haklı isyan ateşimizi daha çok körükleyip 'Mazlumlar'a, Agitler'e, Kemaller'e, Denizler'e Yusuf'lar'a ve şehitlere verilen sözü yerine getireceğimize inanıyor, kızıl bayrakları birleştirip dikmenin zamanı geldi diyorum.

**Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!
Biji bıratıya gelan!**

**Kartal'dan Kızıl Bayrak okuru
yurtsever bir işçi**

Tensikatlar bizi yıldırıamaz

Ben Gazi Mahallesi Küçükköy Sanayi Sitesi'nde un atölyesinde çalışan genç bir işçiyim. İşçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs'a gitmek için o gün işe gitmedim. Çünkü sermaye devleti okulların kapılarını işçi emekçi çocuklarına kapatarak ben ve benim gibi milyonlarca genci vahşi sömürü çarkları arasında iliklerimize kadar sömürmektedir. Daha fazla kâr hırsı ile bizlerin geleceğini karartmaktadır. Her geçen gün daha da saldırganlaşan sermayenin faşist diktatörlüğü bir yandan krizin faturasını işten atmalar, sosyal hakların gaspı, sefalet ücreti ile bizlere ödetirken diğer yandan alınterimizi çalarak elde ettiği kazançları Kürdistan'da, Yugoslavya'da kirli savaflara aktarmaktadır. Bir yandan bizleri açlığa, sefalete mahkum ederken diğer yandan ülkenin zenginlik kaynaklarını ABD emperyalizmine peşkeş çekmektedir.

1 Mayıs iki sınıfın, işçi sınıfı ile burjuvazinin güçlerinin karşı karşıya geldiği bir savaş meydanıdır. Bu yüzden 1 Mayıs'a katıldığımız için burjuvazi bizleri işten çıkartarak yıldırıyormuş gibi çalışıyor. Ama naf ile, yılmayacağız. Tersine mücadeleye daha da kararlı sarılacağız.

Gazi'den Kızıl Bayrak okuru bir işçi

**Emperyalizme ve savaşı karşı protesto dalgası
dünya ölçüsünde büyüyor**

**Emperyalizm ve savaş karşıtlığı bu yılın
1 Mayıs gösterilerine damgasını vurdu**

NATO'nun barbarca savaşı

Çin gençliğini ayağa kaldırdı.

Protestolar öteki Asya ülkelerine de yayıldı

**Emperyalist NATO ittifakının teşhiri
ve tecriti hızlanıyor**

**Kahrolsun emperyalist
savaş!**

Kızıl Bayrak